la puça del GENERAL

REVISTA ANTIMILITARISTA MENSUAL

GANVA (Grup d'Accio Directa No Violenta Anti-OTAN)

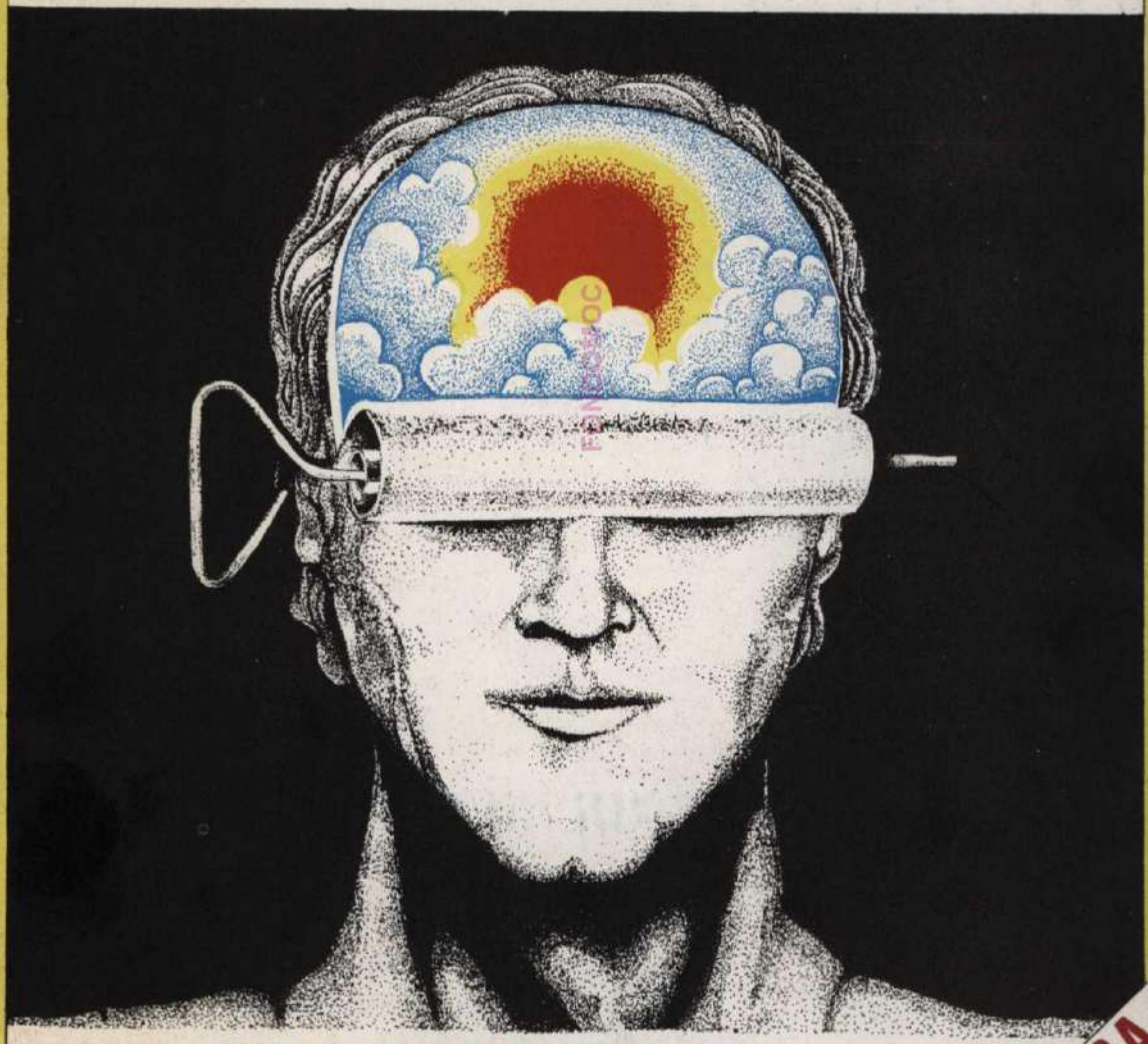

MILITARISME

EXTRA ESTIU 80

SUMARI

Editorial..... 3

Militarisme i Subdesenvolupament..... 4

Debat: Militarisme..... 9

Dinamica de l'armament i desarmament..... 15

La indústria d'armament.....22

La cursa armamentista: tendències, dinàmiques, control.....25

La militarització de la dona.....30

Geografia i militarisme.....33

Crítica.....34

La reconversió: una pràctica del control obrer i popular.....38

Cap a una defensa popular no-violenta.....40

FONDOMOC

AI, AQUESTS TEBIS

Els qui estan
per les guerres
sense mals tractes
per les execucions
sense crueltat
per les condemnes
sense execució
per l'empresonament
sense maltractament
pels interrogatoris
sense tortures
per les tortures
sense marques permanents
per l'explotació
sense conseqüències greus...

beneïts siguin
sense benedicció
o maleïts siguin
sense maledicció.

Edita: G.A.N.V.A. c/Bruc,26,2on. Barcelona-10
Imprès a Catalunya
Copisteria XALOC.c/Concepció Arenal,261.Barna
D.L. B-38298-79

editorial

Amic lector, tens en les teves mans un altre número de LA PUCA I EL GENERAL. Però com ja de seguida hauràs vist aquesta vegada no es tracta d'una PUCA normal sinó que, a part de l'augment del format, és un número extra, que agrupa els mesos d'agost i setembre, i dedicada a un sol tema: el militarisme.

Tots els articles que trobaràs en l'interior d'aquestes pàgines tenen el mateix comú denominador: tots ells centren llur atenció sobre el tema global del militarisme o bé sobre algun dels seus aspectes concrets. D'aquesta manera ens trobem amb anàlisis generals del concepte de militarisme al costat de treballs que parlen de temes tan diversos com militarisme i sexisme, la doctrina de la seguretat nacional o militarisme i geografia. L'hetereogeneitat presideix, per tant, aquesta revista. Heterogeneitat no solament temàtica sinó també pel que fa als autors; així n'hi ha de més radicals i de més moderats, d'estrangers i "d'oriunds" del grup (ganveros).

Que consti que amb aquesta Puca no donen per cancelat el deute que tenim amb tots vosaltres i amb nosaltres mateixos, és clar, d'editar un dossier de militarisme, fet íntegrament per nosaltres. El projecte ens continua essent vàlid encara que pels imperatius de feina ens haguem vist obligats a ajornar-lo.

Ens deixem molts articles fora el número perquè no ens hi caben. Esperem poder-los publicar en puces succesives car hi ha uns quants que realment valen la pena.

No esperis, amic lector, trobar en aquesta revista unes conclusions sobre el que és el militarisme o sobre la manera d'enfrontar-s'hi. Com déiem fa un moment aquest número és molt plural de tal manera que sovint cada autor ens diu una cosa diferent i fins i tot a vegades ens dóna conclusions opostes. Et proporcionem, això sí, un bon pilot de material, i a més pensem que prou suggerent, perquè et facis una idea global de la magnitud del fenomen i a la vegada t'embranquis a treballar-lo pel teu compte. I res més. El que t'havíem de dir en la introducció acabem d'explicar-t'ho. Sols ens queda, i sortint del tema, desitjar-te unes bones vacances i aconsellar-te un lloc ideal per passar-les ja que fa possible combinar la festa amb la lluita. Ja te'l figures el lloc, no?. Sí, la MARXA ANTI-OTAN. Fins llavors a la columna o si no fins a començaments d'octubre quan tornarem a estar en contacte amb tu a través d'aquest grapat de fulls i de bona voluntat que es diu LA PUCA.

Militarisme i Subdesenvolupament

El primer article que us oferim és un estudi teòric al voltant del concepte de militarisme. En ell l'autor fa una repassada als diversos intents de definició del fenomen militarista. Pensem que és una bona manera d'introduir el tema ja que ens permet copsar la difcultat d'acotar-lo i que per tant relativitza totes les nostres concepcions que poguem tenir al respecte. Hem però d'afegir que si bé insertem l'article per les virtuts abans esmentades ens trobem sovint en franc desacord tant amb les definicions exposades com en les valoracions que se les hi dóna. Tot l'article sembla impregnat d'un cert reformisme i moderantisme, circumstància que, malauradament, és molt usual dintre el món de la polemologia (ciència que estudia la guerra) i de"l'antimilitarisme" acadèmic provinent d'instituts de recerca de les causes dels conflictes, de la pau, o de qualsevol altre nom que adoptin. Fetes aquestes observacions per part nostre passem a oferir-vos-el si bé per motius d'espai ens ha calgut reduir-lo a la meitat.

El militarisme ha estat llargament ignorat des de la publicació del famós llibre de Vagt fa quaranta anys. El debat en l'Alemanya Occidental sobre el militarisme prusià semblà no tenir repercussions més evidents i tal com Volker Berghahn fa notar en la seva recent lectura del problema no ha contribuit a aconseguir un consens sobre allò que el concepte pugui significar avui . El terme militarisme és addicionalment denunciat per ser altament controvertit, políticament parcial i per això mateix no útil en els debats acadèmics . S'hauria de fer notar, sigui com sigui, que els termes analítics en la ciència política són controvertits per se (com per exemple termes com "democràcia", "legitimitat", etc.) i és un assumpte en què els autors de totes bandes de l'espectre polític semblen aparentment estar d'acord.

El recent increment de la importància del model militarista és aparentment degut a l'acció de forces socials (no científiques). Existeixen tres formes de criticisme al militarisme per estudiar, que s'han vingut practicant des de mitjans del segle passat.

Primer model.-

La tradició del Liberalisme Polític.

El liberalisme del segle XIX considerava la societat dividida bàsicament en dues parts: les esferes civil i militar. El dogma més important d'aquesta tradició era que hi havia una tendència inherent al segment militar de la societat, després de l'establiment d'una força militar permanent, a penetrar excessivament en el sector civil. Autors com Janovitz s'adhereixen encara avui a aquesta noció quan introdueixen subtileses com ara l'existència de forces paramilitars que podrien ocultar l'actual militarització de la societat. En una societat militarista, d'acord amb la concepció liberal, el sector formalment civil ha acceptat valors, conductes i mecanismes de decisió política de caràcter militar, tant com un maneig militar de la vida política. El propòsit actual d'aquesta noció és l'exercir el control dels militars en l'esfera civil, i mantenir el sector militar en un tipus de disputa permanent. També en aquesta tradició hi

FONDO MAD

ha l'argument que les forces armades d'avui en els països industrialitzats han de ser considerades com altament civilitzades; és a dir, penetrades per valors civils, i conductes, modes de decisió, gestió i maneig dels afers quotidians, de caràcter civil.

Segon Model.-

La tradició socialista.

D'acord amb Assmus , el socialista francès Proudhon fou el primer a emprar el terme militarisme en l'any 1864. Tots els crítics d'aquesta línia parteixen del punt que la divisió liberal de la societat en els blocs civil i militar està completament desencaminada, i que el militarisme com a simptoma hauria d'estudiar-se d'una forma que considerés el desenvolupament de la societat en el seu conjunt. Liebknecht arribà a dir que el militarisme es pot trobar en tots els sistemes de classe i Rosa Luxemburg fou la primera qui enllaçà explícitament la producció militar amb el problema de les forces armades en la societat. En resum, la tradició socialista explica el militarisme com si es tractés d'una de les manifestacions de les societats capitalistes; és a dir, que el militarisme és inherent a la naturalesa del mode de producció capitalista.

La qüestió de si el desenrotllament en els països de"socialisme real" pot ser criticat, aquesta noció de militarisme està més enllà dels límits d´aquesta contribució. D' altra banda no hi ha cap dubte de la possibilitat d'una aproximació a un cert model de militarisme ja que el mateix Stalin parlà dels perills del "militarisme roig" en la seva crítica a Marshal Tuchachevsky .

Tercer model.-

Tradicions eclesials.

Finalment hi ha una tradició d'anàlisi en l'Europa Continental que apareix en les esglésies respecte al tema. Els teòrics pertanyents a les diferents esglésies del darrer segle, com Wasserburg o Pachtler , argumentaven contra l'elitització de la vida social, particularment en la Kulturkampf contra Bismark a Alemanya. D'ençà de llavors es pot traçar una tradició d'oposició al sorgiment del militarisme i que avui culmina amb el projecte del World Council of Churchs "d'elaborar un programa per combatre el militarisme".

La tradició liberal de la crítica tendeix a concentrar-se en les manifestacions del militarisme; per exemple, que el sector militar penetra en el sector civil en un grau intolerable. Les funcions del militarisme estan més presents en la línia de la tradició socialista. L'acusació més important resideix en el fet que el militarisme contribueix a preservar els modes de producció i les relacions de domini existents, perpetuant l'existència de les classes socials. No ens estendrem més aquí pel que fa a les funcions del militarisme a causa de la seva repetició en tota la literatura . L'objectiu d'aquesta contribució és la de resoldre les inadequacions dels conceptes actuals en el present estat dels afers socials,polítics i econòmics, de cara a donar un proper acostament al que és avui el militarisme. D'ací que la referència a les tradicions analítiques no és solament per a sentar la seva comprensió del militarisme en el seu context històric, i per a destacar les connotacions de les seves respectives aproximacions.Perquè la crítica del militarisme és encara avui essencialment depenent dels grups socials que la porten a terme, la refe-

FONDO DOC

rència a les línies crítiques històriques és obligatòria.

La clarificació temporal del paper del militarisme en les societats contemporànies està basada en tres premises. Primera, una definició general del militarisme estaria greument mancada de sentit. El militarisme és "multidimensional i variat, amb manifestacions diferents en diversos contextos, depenent del fons històric, tradicions nacionals, estructura de classe, condicions socials, vigor econòmic, enfrontament amb problemes aguts, i el vigor del cos institucional" . Segon, una completa atomització en aspectes i manifestacions particulars no farà justícia a un fenomen que és, després de tot, coherent. Malgrat les variacions en l'aparença externa, particularment en sistemes socials diferents, les causes sistemàtiques i els factors coadjuvants a la militarització, tant com els impactes de tal desenvolupament, oferiran generalitzacions. Tercer, el militarisme és, a despit de totes les evidències històriques, un fenomen que no creix continuament al llarg de la història. Hi ha evidents onades de militarització, i el Tercer Món d'avui apareix movent-se en el zenit de la seva penetració militar.

Existeix un extés consens en la literatura sobre que el militarisme en el Tercer Món és diferent al militarisme en els països desenvolupats. Això provoca la pregunta de com definir el militarisme d'una forma global;és a dir,com trobar els trets comuns dels desenrotllaments militaristes entre aquelles agrupacions de països, i finalment com traçar els modes específics de militarització en les diferents parts del món. L'element de connexió en la meva opinió de qualsevol militarisme va unit a la seva funció en el món industrialitzat i subdesenvolupat, mentre que les manifestacions i factors coadjuvants poden canviar considerablement.

1.-Militarització i militarisme.

El paper de les forces armades en el desenvolupament -o, com els crítics afirmen, subdesenvolupament continuat- devingué recentment el focus de debats incrementats. Els tòpics han dominat llarg temps en els autors que escriuen sobre la teoria de la modernització, acostant se a l'elaboració americana , acompanyat pel concepte intimament lligat de la "revolució democràtico-nacional" en els escrits soviètics . Hi ha solament una petita minoria de teòrics que estudien els militars del Tercer Món, que no s'adhereixin a cap d'aquestes dues línies d'argumentació . La majoria dels països del Tercer Món estan avui sota règims militars i uns quants regits per governs pseudocivils, i les creixents taxes de desembossament per a pressupos-

FONDOMOC

tos militars han assolit nivells desconeguts fins avui; d'aquí que la necessitat d'una reavaluació de la passada evidència teòrica de la positiva contribució dels militars al desenvolupament civil hagi arribat a la comunitat científica. Estudis especialitzats promoguts per les Nacions Unides i, apart d'aquests

FONDOMOC

textos diplomàticament moderats, l'ambició del Consell Mundial d'Esglésies d'arribar a un "Programa per combatre el militarisme" han promogut l'anàlisi de casos que arriban a conclusions, per dirho molt moderadament, contradictòries amb les proposicions de les teories de la modernització. Diverses reunions d'experts convocades per aquests organismes contribuiren aparentment a un considerable revival del debat, que es concentrà aviat en els esforços per arribar a una nova conceptualització del fenomen militarista. Aquests seran examinats seguidament. A més es reconsideraran noves aproximacions a una avaluació de l'impacte de la militarització en els processos de desenvolupament. A pesar del fet que un debat com aquest està lluny de produir resultats, i malgrat d'alguna confussió respecte a les manifestacions, indicadors i significats de la militarització, qualsevol progrés més important és aparent. El recent estudi del fenomen de la militarització particularment en el Tercer Món ha demostrat la inutilitat d'una estricta separació teòrica entre militarització i militarisme. L'evident avantatge de la noció de militarització és que ofereix tots els atractius de la recerca empírica operativa: si la militarització és definida com el procés d'extensió de l'establishment militar dintre una societat, es pot aconseguir algun indicador de tipus quantificador per a basar-lo. Aquesta aproximació mouria l'estudi del militarisme en el nivell qualitatiu.

La comprensió quantitativa del fenomen de la militarització no ens proporciona necessàriament un judici negatiu. Durant la II Guerra Mundial, les societats de l'aliança anti-Hitler eren altament militaritzades i avui un fort número de moviments d'alliberament del Tercer Món estan també fortament militaritzats, però aquests successos no haurien de ser condemnats tot indicant llur militarisme per se. Hom parlaria de militarisme i desenvolupament militarista si el procés de militarització es torna autoperpetuador i autònom, que es destaca de les forces provocant la militarització (que pot ser avaluada p.ex. per mitjans d'anàlisi d'interès) i que continua imbatut per contradiccions internes. No cal dir que un mode com aquest de militarisme contradiu la significació de qualsevol estratègia de desenvolupament.

QUÈ ÉS EL MILITARISME?

Els recents esforços per a definir el militarisme i la militarització exigeixen i estan lligats a la tradició històrica. Skjelsbaek escull com a punt de partença l'antiga definició de Vagt, que resisteix des del 1937, ja que des de llavors no hi ha hagut cap altre esforç més important per a definir el militarisme. Ell diu:"El militarisme s'ha caracteritzat per un domini dels militars sobre els civils, una indeguda preponderància de les postures militars i un èmfasi en les consideracions, esperit, ideals i escala de valors militars en la vida dels Estats" . Skjelgaek suggereix emprar dos aspectes d'aquesta definició per a una nova comprensió del militarisme. Primer, la definició de Vagt és una definició oberta ja que no està lligada a societats específiques ni al paper dels militars sota condicions preestablertes. Segon, Skjelsbaek accentua l'aspecte d'exageració en la definició. El militarisme no és vist com una conseqüència de l'establiment d'estats militars independents en el Tercer Món. El terme està més aviat enfocat sobre l'excés de la influència d'aquest desenvolupament -"una societat militaritzada és llavors equivalent a una societat amb un fort militarisme-una societat militarista".

La proposta de Skjelsbaek està dirigida a un problema d'enorme significació per a les estratègies de desenrotllament: ell llança la pregunta de com les mides i les funcions dels aparells miilitars novament establerts poden ser determinants a un nivell normatiu. Si no hi ha cap paràmetre serà virtualment impossible avaluar desproporcionades les influències dels militars. Si la medició d'una dimensió apropiada de la institució militar és deficient llavors la noció suggerida per Vagts proporciona solament una més aviat ambígua avaluació sobre si els militars exerceixen excessiva, proporcionada o insuficient influència en la societat en comparança amb altres institucions (formalment parlant hom està treballant amb un regle d'una sola mida).

Un grup d'experts convocats pel Consell Mundial d'Esglésies prefereix una definició més concreta ja que una aproximació com aquesta apareix com la que més promet. Aquest concepte també distingeix més clarament entre una determinació estàtica i com a procés dirigit del fenomen:

"Militarització hauria de ser entesa com el procés en virtut del qual els valors, la ideologia i les formes de conducta militars aconsegueixen una influència dominant en els afers polítics, socials, econòmics i externs d'un Estat, i com a conseqüència els models de conducta, estructurals i ideològics del govern i de la societat són militaritzats".

Marek Thee defineix altres aspectes buscats per a una definició més concreta de l'antic terme de militarisme en una forma comparable a la conclusió del

FONDAMOC

grup d'experts del Consell Mundial:

"subsumeixo al terme militarisme símptomes com ara la cursa d'armaments, el paper creixent dels militars,...en assumptes nacionals i internacionals, l'ús de la força com a instrument de prevalença del poder polític i la creixent influència dels militars en afers civils"

Sota el concepte "militarització" Thee defineix "una extensió de la influència militar a esferes civils, incloent-hi la vida econòmica i sociopolítica" .

Per comparació, una peça lleugerament anterior de Dieter Senghaas és més aviat encasellada en el catàlog aportat per Thee en les manifestacions del militarisme actual. Senghaas escriví fa cinc anys sobre les aparences del militarisme en les polítiques nacionals i internacionals:

1) en una continuada política de rearmament nuclear estratègic quantitatiu i qualitatiu;

2) en una continuada política de rearmament convencional quantitativament i qualitativament;

3) en una alta proporció de la innovació en l'anomenada guerra de contrainsurgència.

Senghaas continua amb una llista de 10 punts en què d'acord amb el seu punt de mira és traça el militarisme, cosa que portà a una publicació militar alemanya a una conclusió:"En aquesta perspectiva el militarisme apareix com un moviment global per a la destrucció del progrés social i econòmic".

Traducció lliure de l'article "Militarism and undevelopment" per Ulrich Albrecht .

* * * * * * * * *

FONS MOC

Debat: militarisme

El dia 16 de juliol ens trobàvem en el nostre cau de rates uns quants companys per a escalfar-nos el cap durant una estoneta sobre un tema inèdit en nosaltres (sic): el de militarisme. Com podreu veure,a vegades tot i que som pocs ens permetem el luxe de tirar-nos els plats (teòrics) al cap. Hi havia gent del GANVA, companys del MOC de Barcelona, de Pax Cristi i en Vicens Fisas "de per lliure". Ens hem vist obligats a ometre bona part de la conversa per motius d'extensió.

*Quim Pañart (Q.):En primer lloc i per ordenar el tema podríem parlar primer de la definició de militarisme, de què és, quines funcions té i com es manifesta i per altra banda hi ha alguns conceptes concrets que potser valdria la pena introduir-los. Em refereixo a "autisme", "classe militar", que surt en molts escrits i encara no s'acaba de veure quin sentit tenen; això a part d'altres qüestions com militarisme i vida quotidiana i militarisme i control social.

Penso que són bàsicament aquests punts on poden haver les principals divergència

*Vicens Fisas (V.):Jo per militarisme entenc un sistema d'orgaitzzació en un sentit molt ampli en el qual es dóna prioritat a les funcions dels militars respecte a les civils i això aplicat principalment en el camp de la política exterior, de l'economia, la cultura, l'educació,... Això seria com una fórmula senzilla, ja que després caldria definir que és allò militar tenint en compte que el militaris

me el considerem com l'extralimitació de les funcions clàssiques que s'han assignat a l'aparell militar.
Tu, Jordi, en un article aparegut a LA PUCA I EL GENERAL, vas criticar-me aquesta concepció del militarisme, podries explicar millor la teva crítica?

*Jordi Garcia i Jané (J.):De fet des d'aquell article he variat en algunes coses, de manera que actualment la crítica va dirigida també al meu article: ja vaig dir que no considerava el tema com a resolt a nivell personal i que animava a un debat, que almenys en mi continua.

Pel que fa a la definició que donava era la que hi havia una funció clàssica de l'aparell militar, funció que podríem anomenar polítco-repressiva, i que a part d'aquestes al llarg del temps i concretament en l'aparició del capitalisme s'havien creat les funcions, d'una banda ideològiques i d'una altra econòmiques de l'aparell militar. El militarisme,doncs, el veia com la sobrelimitació de les funcions de l'aparell militar, no solament l'aspecte polític-repressiu sinó també en els camps econòmic i ideològic. Tot i així les coses ara no les veig tan clares i penso que vaig donar aquella reposta condicionat pel fet que no trobava la definició. Actualment, i no és que sigui ja cosa feta, penso que el concepte de militarisme no ens és pràctic ja que si el concepte de militarisme allò que pretén és unificar d'alguna manera les funcions de l'aparell militar avui dia, i si d'altra banda aquestes funcions tenen unes causes, uns orígens i uns desenvolupaments molt autònoms els uns dels altres, no sé fins a quin punt ens és operatiu l'englobar tot això en el terme militarisme. La resposta que vaig donar aleshores l'anava il per molt rígida que sigui.Allà,doncs, la societat militar es mou per uns pressupostos de caràcter social, polític,psicològic clarament diferenciables de la societat civil. Trobo, per tant, que aquesta diferenciació hauria d'acceptar-se ja que el fet que se separin les dues parts no treu el costat de crítica cap a la societat militar.

Quant a la definició que tu dónes de prioritat dels valors i objectius militars sobre els civils en els camps de l'economia, cultura, etc., trobo que potser sigui la més coherent però també la considero incompleta i la més burgesa (provinent de la ciència social burgesa, em refereixo) ja que parteix d'una anàlisi lliberal clàssic de la dicotomia entre societat civil/soc.militar on hi ha un sobrecontrol d'una part (la militar) sobre l'altra (la societat civil); llavors, de què es tracta, que hi hagi no sobrecontrol sinó només control?.Per un altre costat el concepte de militarisme és molt més global socialment parlant; és a dir, no és una part que domina l'altra sinó que es tracta d'un fenomen que involucra tota la red social.

*(V.): De totes maneres jo no diria mai que és una definició burgesa el diferenciar la societat civil de la militar en el sentit que la societat militar comporta d'una forma necessària una estructura organitzativa, mental i ideològica, que està molt diferenciada en l'estructura ci

D'altra banda, a l'hora de cercar una definició més pràctica de militarisme i que comporti el que abans déiem podríem definir-lo com la dificultat i de vegades la impossibilitat que té el propi estament militar per assumir les seves prò pies funcions; és a dir, deixant de ban-

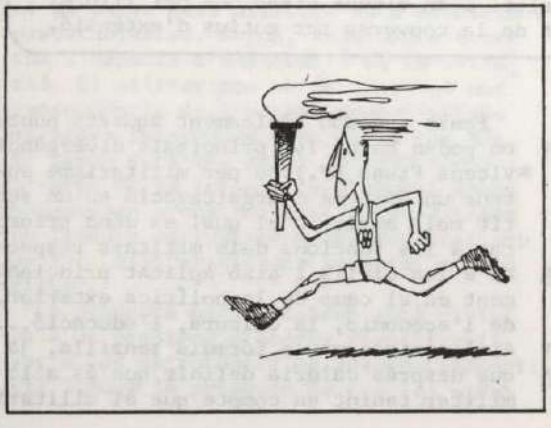

da la societat civil i analitzant la militar es pot comprovar que en determinades èpoquEs i gairebé d'una manera constant arriba un instant que per causes d'influències socials o polítiques, o per escollir unes determinades categories econòmiques la societat militar entra dins un procés molt irreal, molt autista, molt al marge del que és la realitat externa, i aleshores fabrica una ideologia, un comportament i unes necessitats que tenen poc o res que veure amb allò que suposa han de ser les seves funcions. Seria doncs un problema intermilitar, un problema de desfasament, de manca d'assolir uns criteris realistes i raonables.

*(Q.):Una altra cosa a debatre és que en el teu llibre, quan parles de militarisme surt un nou concepte, el de nou militarisme. El militarisme, doncs, és un fenomen antic, modern,...?

*(V.): En aquest sentit em sembla que aquest terme de nou militarisme es podria equiparar al que podríem dir-ne rearmamentisme; és a dir, aquesta prioritat que, en els últims temps s'ha donat a l'aparell econòmic, d'investigació, comerç,indústria d'armament, de fet se situa dins d'una estructura que podria estar al marge d'ideologies o de determinades funcions polítiques, i adquireix una configuració una dinàmica dins d'aquest cercle més reduït que podria ser el d'àmbit econòmic. Pot passar llavors, i he de fer una visió retrospectiva, que el militarisme clàssic sobretot des de la II Guerra Mundial ha anat acompanyat de l'última en la defensa de les colònies, en la creació d'estats gendarmes,..., això ha entrat en una crisi molt profunda en la mesura que aquests estats gendarmes no poden garantir llur lleialtat indefinida al país que li ha donat aquest poder, i aquest risc ve donat fonalmentalment per aquest fenomen del rearmamentisme de manera que la força militar que fa un temps ha vingut acompanyat d'un contingut ideològic i d'un projecte de domini. Avui dia això es troba molt convulsionat i si es manté és només per la força d'aquests aparells econòmics; és a dir, del rearmamentisme.

En definitiva el que vull dir és que potser ens trobem davant d'un procés nou en què el militarisme no vingui donat tant per un cintgut polític sinó per la força dels armaments, pel que fa a quantitat, a qualitat i poder destructiu.

*(J.): Voldria fer-te unes quantes preguntes. La primera seria incidint en el que abans preguntava Quim:la funció de l'exèrcit és realment la de defensar el territori i la seguretat de la població i dels béns, o bé la funció vertadera és la defensa dels interessos d'una classe social en detriment d'unes altres, o,si més no, al marge d'aquestes altres classes socials.

La segona pregunta és referent a l'afirmació que abans feies que la separació de la societat civil i la militar era real i vàlida, i on semblava que donaves a l'estament militar una dinàmica no solsament autònoma, sinó a més independent i que fos, en certa manera, la

FONDMOC

que mogués els fils de la política. Per la meva part penso que un dels lligams més clars en virtut dels quals l'esfera militar i la política no es poden separar és pel fet que la s.militar està regulada i supeditada a la política, a l'estat en general, en el qual l'estament militar és un més dels aparells formadors de l'estat i que acompleix per tant unes funcions dintre del sistema. Per últim, la tercera pregunta va referida a quan parlaves del "nou militarisme", d'ençà de la II Guerra Mundial, de defensa de les colònies,d'estat gendarme,..Llavors la pregunta seria:militarisme és igual a imperialisme, a expansionisme? quins lligams existeixen?

*(V.):No, el militarisme no va necessàriament lligat a l'expansionisme, almenys en la seva definició clàssica, però sí que ho està amb el nou concepte de rearmamentisme.És molt sospitós que els països del Tercer Món que tenen un creixement més important de les seves despeses militars, són els únics països que tenen fàbriques d'armament sota llicència, la meitat d'aquests països són exportadors i gairebé tots tenen plans nuclears. Aleshores , aquest conjunt de criteris clàssics fa que es pugui considerar aquests països com a zones amb interessos de domini en les seves àrees i més si considerem altres baremos tradicionals com ara la possessió de plans nuclears, l'alt percentatge de despeses militars, l'elevat contingent de forces armades, etc.,etc. Doncs bé aquests països acostumen a obeir els Estats Units. A més tenen greus problemes interns, ells o bé els seus veïns. Això justifica que se'ls qualifiqui de països expansionistes, cosa que tampoc implica que hi puguin existir estats molt militaritzats però no amb aquestes coordenades de rearmament sinó més aviat per la força dels militars dintre el govern, que no necessàriament ha d'anar acompanyat de rearmament.

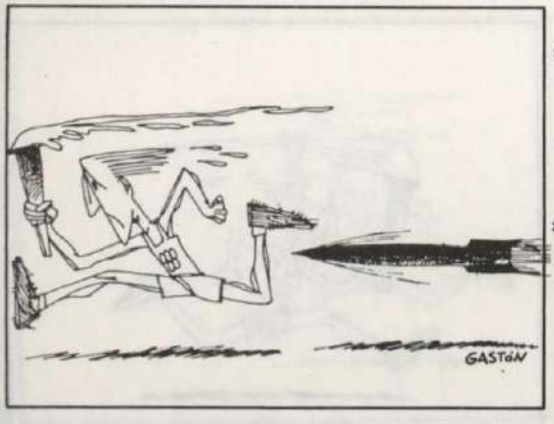

*(J.): Llavors diríem que actualment conviurien d'una banda estats de militarisme clàssic i per l'altra països amb rearmamentisme, i que es tendeix a anar cap a aquesta segona alternativa.

*(V.):Exactament.

*(J.):Penso, doncs, que per una banda tot país amb interessos expansionistes ha d'incrementar les seves despeses militars, necessita a més unes indústries bèl.liques pròpies i si pot -és clar- intentarà fabricar la bomba atòmica,...Però potser la diferència entre el teu plantejament i el meu seria que si tu dius:"perquè es militaritzen tenen interessos de domini" jo diria:"perquè tenen interessos de domini es militaritzen". Llavors ja tornaríem a aquella pregunta en la qual parlàvem de separació de l'estament civil del militar, en què jo deia que l'estament militar està supeditat a l'aparell estatal civil i tu semblaves donar-li a l'estament militar una autonomia pròpia.

*(Q.): Jo crec que la divergència rau sobretot en el concepte que es té de l'exèrcit, de per què sorgeix l'exèrcit, o sia, que l'exèrcit és una eina per l'acompliment de la defensa nacional o bé és un instrument de classe que neix amb l'estat i les classes socials.

*(V.):Cal desmitificar una mica aquesta exageració d'identificar l'exèrcit amb la defensa d'una determinada classe social. No és tampoc que les coses siguin al revés d'això però no existeix aquesta identificació explícita amb una classe o ideologia; el que passa és que l'exèrcit, per la seva estructura, per la

segregació amb l'aparell civil, i també per la seva història, és una classe social amb possibilitats d'identificació amb les classes més poderoses, però també amb unes aspiracions i parlant sobre tot d'això darrer.

Tot això difereix molt d´un país a un altre i per tant convé no exagerar. A estats d'Africa no és solament una qüestió d'aspiració sinó que en definitiva és l'únic poder fàctic que té una capacitat de direcció en termes clàssics. Perquè a més segur que si es fes una enquesta molt sincera entre els militars a Espanya no existiria aquesta clara identificació amb les classes privilegiades.

*(J.): Peròaixò seria un problema ideològic, d'allò que els militars creuen de la seva mateixa funció. Però el que hem de mirar és la història:les guerres que hi ha hagut, a quins interessos han servit i a quins perjudicats,...Llavors tu parles de l'exèrcit com a classe social, què entens doncs per classe social, classe social equival a grup social?

*(V.): Però el que no hem de fer és caure en els tòpics, com p.ex. el de pensar que l´exèrcit serveix per a minvar la capacitat de reflexió de la gent.

*(J.): D'acord que l'exèrcit no està pensat per això, però, objectivament, independentment del que pensin els oficials, acompleix aquestes funcions. Crec que si continua el sistema del servei militar obligatori en part és per aquest motiu, sobretot des de finals del segle XIX, i encara que en un determinat moment històric no tingués aquesta funció a partir de llavors sí que l'adquireix.

*(V.): Tampoc no ens podem basar en la història ja que era molt elàstica la idea de delimitació territorial i a part no eren suficients el sistemes de cens i de control social.

Jo no crec que l'exèrcit estigui fet per acomplir aquesta missió d'adoctrinament de la gent, el que passa és que mentre dura el servei militar la gent que hi va té una actitud de sumissió i obediència que pot asemblar-se a la que es té a les empreses fins i tot abans de fer el S.M.

*(Q.): Jo en aquest sentit diria que és certa aquesta funció de l'exèrcit; podríem dir que és un reflex radicalitzat de la realitat social, dels valors de disciplina que existeixen en la feina i en altres indrets.

D'una altra banda voldria fer una pregunta. Fins ara hem parlat de què és el militarisme i penso que fóra bo discutir ara per què serveix.

*(J.): Ja he dit abans que no puc contestar aquesta pregunta ja que no veig clara una definició de militarisme, a part que qüestiono la validesa d'aquest concepte; penso que és un calaix de sastre on s'hi van posant coses més o menys relacionades amb el tema, i fins a voltes bén poc relacionades.

De totes formes i per resoldre la pregunta la plantejarà, per a contestar-la, en uns altres termes: quines són les funcions de l'aparell militar.
Llavors diria que la primera d´aquestes funcions seria la polítco-repressiva; és a dir, no es defensa una societat en general sinó els interessos d'una o unes classes que estan en el poder, i de vegades aquests interessos poden coincidir molt a grosso modo amb la resta de la població, encara que es rar que es doni.
Seguint amb la funció polítco-repressi-

FONDOMOC

va podríem dividir-la en dues parts.D'una banda el manteniment de l'ordre intern; a l'article 9è. de la constitució es pot veure ben clar, i d'una altra banda la seva funció expansionista.

La segona missió, diferent en el temps que la primera, seria la funció ideològica que consistiria en la difussió a la societat d'una sèrie de valors com submissió, jerarquia, masclisme, autoritarisme, ..., i per a portar a terme aquesta funció el principal canal -malgrat que no l'únic- és el servei militar.

I la tercera d'aquestes funcions seria l'econòmica que consisteix en el manteniment del sistema capitalista a través de la reabsorció dels excedents de capital; i per això cal un camp d'acumulació de capital que li sigui favorable, i aquest -el de la producció armamentista- n'és un de molt bo. Ja he explicat abans però, que hi ha uns límits objectius amb què topa l'armamentisme; és a dir que a partir d'un cert grau es creen fins i tot tensions internes dintre la mateixa classe capitalista que són les que obliguen a frenar el procés en determinats moments. També aquesta funció és molt diferent en el temps a la que pugui tenir la ideològica o la política -tot i que avui dia convergeixen les tres-, ja que també ve de darrers del segle XIX; és clar ja una mica abans de la I Guerra Mundial. Rosa Luxemburg ja ho denuncia- rà per exemple. Però és ja del tot evident a partir del 1945 i sobretot als Estats Units; i aquí ve a col.lació una altra objecció als tòpics que acostumen a córrer pels nostres ambients, i és que el model dels EUA no és exportable.Penso que la seva evolució és molt particular i que p.ex. no podrà mai repetir-se en un estat dependent com és el cas de l'Estat espanyol.

*(Q.): Aquesta mateixa anàlisi l'aplicaries també a la Unió Soviètica?

*(J.): Sí, el que passa és que el"militarisme" de l'URSS obeiria d'una banda a imperatius de cohesió ideològica, per exemple, l'aconseguir la desnacionalització de les diverses nacions a favor de la gran Rússia , funció que acompleix el llarg servei militar d'allí. D'altra banda hi hauria la funció econòmica bàsicament fonamentada en la possessió d'un aparell militar similar al dels Estats Units, aparentment alternatiu a ell, i que això li asseguri el seu poder sobre altres zones del planeta, que li permetrà obtenir uns guanys. Ara bé la Unió Soviètica és un règim molt inestable i deficitari i llavors en no ser capaç de bastir-se ella mateixa requereix una política expansionista per compensar el seu dèficit comercial amb els Estats Units i amb d`altres països capitalistes desenvolupats, per mitjà de l'explotació de països del"Tercer Món" i sobretot dels països de l'Est.

Per mi, doncs, serien unes funcions sensiblement diferenciades a les que acompleix el "militarisme" en el món capitalista, encara que tan negatives com a les d'aquest, malgrat que a nivell teòric s'hagin de destriar a l'hora de l'anàlisi.

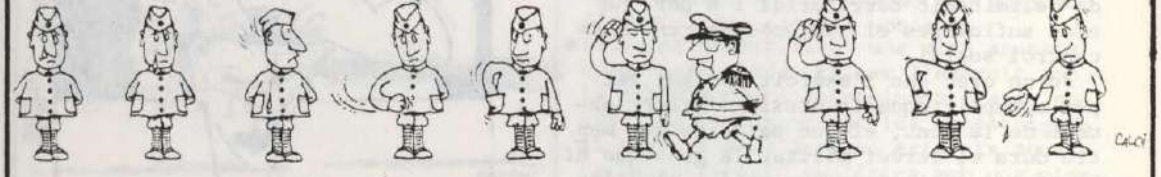

EL SOLDAT JA NO PENSA, L'OFICIAL HO FA PER ELL.

Dinâmica de l'armament i desarmament

1. Problemes de l'Armament i del Desarmament en el nostre temps.

El debat públic sobre armament i desarmament està concentrat (com el debat científic en la investigació per la pau) en les relacions entre les dues superpotències, USA i URSS, i en els problemes d'Europa Central . Tant SALT (limitació d'armament nuclears estratègics), MFBR (mesures pel control d'armaments convencionals a l'Europa Central) com els debats sobre desarmament de fa ja tants anys que s'han anat fent a Ginebra, han estat essencialment limitats als problemes clàssics d'armament i desarmament entre els Estats de les societats altament industrialitzades. Però qualsevol consideració que es faci sobre armament i desarmament ha de tractar totes les dimensions essencials dels actuals problemes del militarisme . Contràriament al seu ampli camp d'acció real, aquí només les podem anomenar amb abreujament. Es troben expressats en els següents fenòmens de la política nacional i internacional:

1. En una política d'armament nuclear estratègic ininterrumpuda quantitativament i qualitativa.
2. En una política ininterrumpuda d'armament convencional quantitatiu i qualitatiu.
3. En l'alta innovació de la guerra de "contrainsurgència" (contra els moviments d'alliberament nacional, rebel.lions, etc.)

Aquests tipus de política d'armament es basen en la investigació intensiva de la tecnologia militar en totes les parts de la terra (mar, selva, l'espai, etc.)

4. En l'increment considerable del comerç i la transferència internacional d'armament.
5. En una producció més intensiva de material bèl.lic en els països del 3er. món, particularment en els anomenats "sub-centres".
6. En conflictes bèl.lics oberts (p. ex. entre els estats Arabs i Israel).
7. En guerres colonials (p. ex. en el domini colonial portuguès a l'Àfrica).
8. En guerres quasi-colonials (p. ex. Àsia SE i d'altres llocs en el 3er. món).
9. En cops d'estat militars (p. ex. Xile).
10. En la militarització de conflictes socials interns, p. ex. la utilització d'estratègies de contrainsurgència contra ciutadans per part dels grups de poder de les èlites.

Aquest breu esquema d'algunes dimensions dels problemes actuals del militarisme mostra clarament que la fixació en les grans potències i l'Europa Central i la fixació en les dimensions inter-estatals dels problemes d'armament i desarmament significaria una restricció important de l'anàlisi. Els països altament industrialitzats del Nord i alguns "sub-centres" en el 3er. món (com Sudàfrica) són, naturalment, els centres dinàmics des dels quals els efectes decisius de la militarització s'estan escampant pels seue propis entorns, per llurs regions respectives i pel món en general. En considerar, però, la dinàmica de l'Estat i del desenvolupament en la societat internacional actual, es veu clarament que fenòmens polítics, militars i sòcio-econòmics que no caben necessàriament en l'esquema habitual de confrontacions militars ni en el dels conflictes simètrics interestatals, s'han de tenir en compte quan hom analitza els problemes actuals d'armament i desarmament.

Per poder arribar a comprendre adequadament aquesta situació, els problemes d'armament i desarmament han de ser considerats en relació a les estructures de violència això vol dir que tant el paper real de l'armament com el paper potencial de les estratègies del desarmament han de ser determinats dintre del contexte de models de violència directa i estructural. Les anàlisis dels problemes actuals d'armament i desarmament han d'expressar clarament que tots els tipus d'armament són instruments de violència que tenen una funció vital en la preservació o l'alteració del "status quo" entre els Estats (el qual és ple de possibilitats de conflictes competitius) igual que la preservació de models de violència estructural (de sistemes de domini explotatius i injusts). L'última observació ens mena definitivament a la tesi que s'ha de considerar la maquinària militar en relació amb i a dintre de l'esquema general de tot un espectre de les anomenades "Funcions de l'ordre públic", que també inclou la policia i les organitzacions paramilitars. L'ús d'instruments militars en conflictes socials interns provats anteriorment en conflictes bèl.lics externs (com, p. ex. els cas dels altament diferenciats instruments de contrainsurgència) puntualitza les transicions no gaire clares entre les organitzacions que mantenen l'ordre públic intern (com la policia) per una banda i, per l'altra, l'exèrcit, així com també la manca d'una transició succinta entre les seves funcions concretes. La tenacitat amb què es van desenvolupant els armaments en les nacions altament industrialitzades malgrat la realment evident "detente" (distensió) entre l'Est i l'Oest demana també noves consideracions sobre el paper i la funció dels armaments i les possibles mes mesures de desarmament. Cada vegada és més important prendre consciència de l'enllaç simbiòtic entre esdeveniments de l'armament per una banda i els processos socials i estructures internacionals per una altra, però també de la almenys parcialment visible autonomia relativa dels processos dels armaments en aquests darrers anys.
Una anàlisi del problemes actuals d'armament i desarmament, doncs, ha de:

1. Comprendre adequadament el caràcter complex dels problemes actuals d'armament.
2. Establir d'una manera analítica els lligams entre aquesta complexitat d'armament i les estructures de la manca de pau.
3. Desenvolupar estratègies per la pau que corresponguin a les dimensions i les diferenciacions reals de l'armament i de la manca-de-pau.

FUNDOC

2. Sobre la complexitat de la manca-de-pau i l'armament.

En un altre lloc hem desenvolupat sistemàticament la tesi que la societat internacional actual és formada per les següents configuracions de conflicte:

1. La configuració de conflicte inter-capitalista.
2. " " " " Est/Oest.
3. " " " " Nord/Sud.
4. " " " " intern socialista
5. " " " " intern al 3er. món.
6. Les configuracions socials de violència estructural interna.

Aquestes configuracions de conflicte, ja que són macro-polítiques, macro-ideològiques, macro-econòmiques i macro-militars, estructuren definitivament la societat internacional actual. Són constituïdes per unes incompatibilitats d'interessos més o menys pronunciadament competitius i/o antagònics i tenen en sí mateixos tota una sèrie de conflictes potencials de més o menys virulència.
Cap descripció curta de la complexitat de les actuals activitats armamentistes i la seva relació amb les estructures de manca-de-pau en la societat internacional no pot reproduir la complexitat de la veritable situació. Sembla important, però, que una anàlisi així consideri, com a mínim, les següents dimensions:

1. L'activitat armamentista en el món occidental, la qual promou la inversió beneficiosa

de capital en aquelles parts de la societat internacional que són controlades pels països occidentals metropolitans;

2. La cursa d'armes entre l'Est i l'Oest -que ja podem dir que és clàssica- de la qual ha sorgit un complex militar-industrial-administratiu-científic sense precedent, que forma la base de la producció de sistemes eficaços d'armament tant tecnològic com material

3. La creixent coproducció d'armament basada en un "divisió de treball" entre els grups d'estats d'Europa Occidental i Oriental.

4. La creació d'un nou eix de dissuasió entre la Unió Soviètica i la Xina i el probable desenvolupament d'una cursa d'armes quantitativa i qualitativa entre les dues grans superpotències socialistes que, pel seu desenvolupament estructural podria fer-se molt semblant a la cursa d'armes Est/Oest.

5. El desenvolupament d'una super-potència militar independent -la Xina- i la seva possible disposició a jugar un paper polític i militar més actiu en els continent del Sud (fins ara no ha estat així).

6. Els comerç i la transferència d'armament dut a terme pels països capitalistes metropolitans Occidentals per assegurar els seus interessos i posicions de domini, tant com els interessos dels seus 'agents' (pilars de pont) en els països perifèrics del Sud.

Diagrama 2: Les causes i la interdependència de les Funcions de l'Armament (suposicions hipotètiques)

	militar:	política:	sòcio-econòmica:
Funcions de la Política Armamentista	entre d'altres: Defensa Seguretat Dissuasió Ofensiva Acció	entre d'altres: manteniment i extensió d'influència, control. coordinació	entre d'altres: promoció de producció i vendes. Industrialització i innovació tècnica. Maximalització de beneficis.
les quals depenen de:	valoració de la situació estratègica. percepció de l'enemic. percepció real del conflicte i l'amenaça.	interessos reals en el poder i en l'expansió. possibilitats d'influència de grups amb un interès molt concret.	precondicions econòmiques generals per a assegurar l'estabilitat i per a regular l'economia. lobbies (grups de pressió parlamentària.
i es manifesten en:	dimensió, organització i estructura de l'aparell militar. posició de l'aparell militar en els processos de prendre decisions. orientació de la política de seguretat (tradicions de conflicte, actituds envers el conflicte).	organització del sistema polític i dels processos polítics (el sistema sòcio-econòmic com a condició restrictiva). ideologies (imatge de sí mateix i percepció del seu entorn). normes i espectatives de comportament (cultura política).	sistema econòmic (procés de distribució del capital). ordre sòcio-econòmic (assegurant els canvis existents per al seu control i esferes d'interessos).

FONDOMOC

7. La disposició dels estats socialistes a transferir armaments als països del 3er. Món com a contribució per enfortir els canvis socials ja portats a terme, cap a ordres socials anti-capitalistes i pro-socialistes, o bé com a contribució per a recolzar canvis sòcio-polítics (com moviments d'alliberament).

8. La producció, òbviament creixent, d'armaments en uns pocs sub-centres del mateix 3er. Món, la qual contribueix a part d'uns altres fenòmens interessants (com noves formes de divisió internacional del treball) a una diferenciació política i militar en el 3er. Món i, en aquest sentit, a la creació de potències regionals que han de mantenir l'ordre en els països perifèrics.

9. L'equipament per tot arreu i en un augment constant, tant el les metròpolis com en les perifèries, de les forces militars, paramilitars i policials amb armes que es podrien utilitzar contra la seva pròpia població per a imposar ordre i disciplina: en qualsevol lloc on els models de violència estructural corri el perill de desfer-se, l'ús de la violència directa i, per tant, de la contrainsurgència, és considerada com de primera importància per a la protecció del status quo.

Si classifiquem les funcions d'armament com a "declarades" i "negades" i també com a "horitzontals" (amb orientació a les situacions de conflicte competitiu entre Estats) i "verticals" (per a inhibir models de domini), sorgiran uns tipus de funcions combinades, els quals en realitat no són mútuament exclussius sinó que coexisteixen, o sigui, que moltes vegades es condicionen entre ells i especialment donen força a una altres. Transformen els armaments en un fet social integrat de moltes maneres en les estructures socials, malgrat la porpagació de tasques "purament" militars (vegeu el Diagrama 3).

Diagrama 3: Sobre la co-existència de Funcions Múltiples dels armaments.

	Funcions horitzontals	Funcions verticals
Funcions declarades	dissuasió i defensa entre l'Est i l'Oest.	funcions relacionades amb la seguretat interna en el cas de moviments revolucionaris.
Funcions negades	procés de redistribució degut a les despeses d'armament respecte a la distribució de recursos.	socialització i disciplina.

FONDO

1. Vistes les dimensions de la dinàmica d'armament, el desarmament avui només es pot entendre d'una manera adequada com la reducció de les funcions múltiples dels armaments. Això vol dir que tot concepte de desarmament que es concentrés solament en les funcions militars visibles i a més de purament interestatals, d'armament no pot ser ni teòricament ni pràcticament adequat. Parlant de la reducció de les funcions múltiples, tal reivindicació ha d'estar relacionada amb les funcions declarades i negades, horitzontals i verticals, d'armament. Traduït en estratègies pràctiques per a l'acció, això vol dir que una estratègia de desarmament ha de significar tant superar els antagonismes inter-estatals i inter-socials i/o la incompatibilitat d'interessos conflictius com reduir els models de domini entre societats i dintre de les societats mateixes quan aquestes són les causes de l'explotació i injustícia social i, per tant, d'una maquinària militar i policial per a assegurar l'actual status quo.
2. Això està connectat amb el fet que un concepte de desarmament amb una orientació únicament vers els mitjans de destrucció, i.e. l'equipament de l'exèrcit i la policia, no tindrà èxit. D'una importància central és el fet que una estratègia de desarmament que estigui concentrada només en el potencial destructiu solament tindrà èxit si al mateix temps es canvia l'antic context polític, militar i sòcio-econòmic del qual surten les activitats armamentistes fins i tot en la seva estructura Això significa de fet que un concepte de desarmament adequat a les realitats actuals no solament ha de combinar les anomenades estratègies directes i indirectes (i.e. estratègies sobre els potencials armamentistes en sí i les dirigides a un canvi del context d'on surten aquells), sinó també ha d'estar sincronitzat amb altres ob-

jectius i moviments d'emancipació polític (precisament perquè amb l'ajut de les estratègies indirectes ha d'estabilitzar els resultats positius d'un desarmament dels mitjans bèl.lics aconseguit per la via directa).

El Control d'armaments i les estratègies de la política pel desarmament avui dia són instruments de la política, neutralitzats sòcio-políticament i per tant planificats expressament d'una manera incrementista. Això vol dir que els objectius als quals s'adrecen estan expressament aïllats dels temes més amplis, per raons de principis/polítiques i de negociació/tàctica, i en aquesta condició d'aïllament passen molt temps en els debats de negociacions. En el sentit més estricte, això és una manera tecnòcrata de tractar el control d'armes i els problemes del desarmament en la política pràctica i necessàriamenr condueix a la separació de tal pràctica de totes les formes de conflictes sòcio-polítics sobre armament i desarmament . En aquesta limitació trobem el gra de la fallada contínua d'un veritable control d'armes i del desarmament donat el desenvolupament autò-

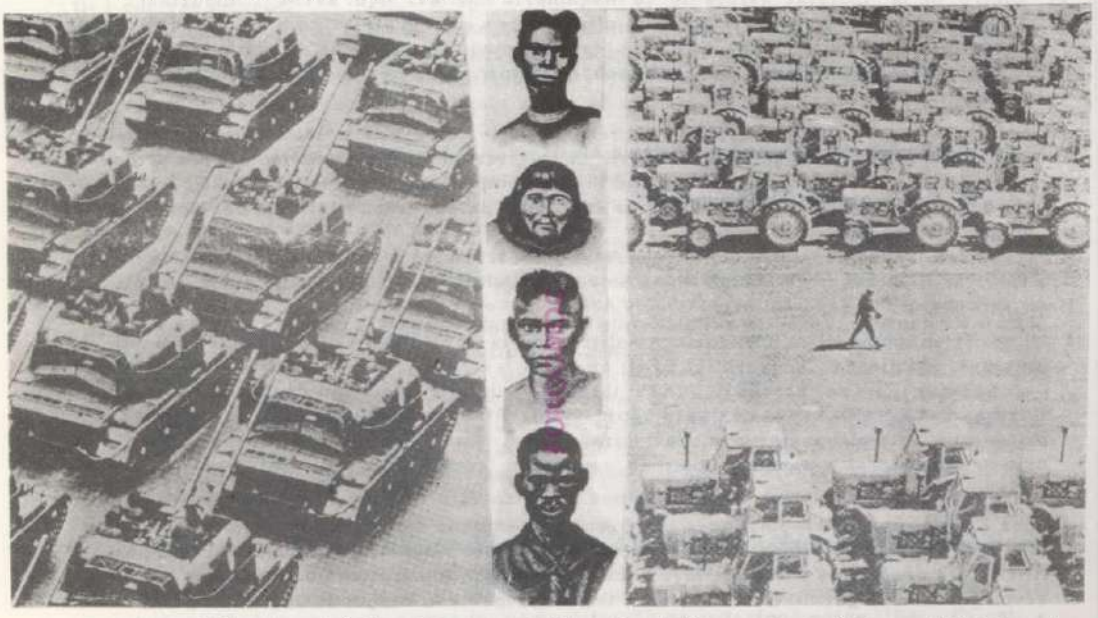

nom de les maquinàries d'armament i les ja visibles característiques definitives i determinants de la dinàmica de l'armament.

Aquestes 3 possibles conclusions basades en les consideracions d'abans condueixen a més problemes pràctics, els quals estudiarem en el proper capítol.

3. Unint i desunint les regions problemàtiques.

Un aspecte important d'aquestes consideracions pràctiques sobre una estratègia eficaç per al control d'armes i el desarmament es troba en aquesta qüestió: Fins quin punt hem de lligar els objectius parcials de passos concrets cap el desarmament amb una estratègia completa? O, fins quin punt han de romandre conscientment separats aquests objectius parcials i la seva transformació en una política real?

En principi es podia proposar que les experiències pràctiques de les polítiques de control d'armes i desarmament han estat a favor d'unir-les o lligar-les, perquè mesures veritablement restrictives en una tasca sempre menen a alguna compensació en d'altres; això queda com la gran suma total de les mesures pel control d'armament preses fins ara. Si dintre de l'esquema general d'una estratègia comprensiva pel desarmament es fes un intent d'ajuntar certs objectius parcials del desarmament, en con-

dicions òptimes aquestes compensacions per part de les maquinàries militars es trobarien sense base. A part d'això, es garantiria que, després d'haver vençut una certa resistència pragmàtica -la qual s'ha d'esperar al principi enfront d'una política eficaç per al control d'armes i pel desarmament- amb l'ajut d'una estratègia general que sincronitzés aquests objectius deslligats es podria progressar una mica cap a més mesures a favor del desarmament. Així, una mena de reacció 'en cadena' es desenvoluparia més fàcilment que si cada objectiu parcial d'una estratègia pel desarmament necessités un nou començament. Unes estratègies extensives per a l desarmament amb l'objectiu d'ajuntar els objectius parcials hauria de partir simultàniament de, si més no, 3 esferes:

1. L'esfera sòcio-política, amb la garantia mínima que un control d'armes i una estratègia de desarmament no restarien fora dels objectius sòcio-polítics alliberadors més amplis (és a dir: aïllats com una estratègia tecnòcrata).

2. Dintre de la mateixa esfera de la maquinària militar. Aquí seria important d'impedir l'amenaça de la substitució d'inversions en indústries amb un alt nivell de mà d'obra per altres amb un alt nivell de capital (maquinària). S'ha de vigilar que les restriccions quantitatives no siguin sobre-compensades per les innovacions qualitatives.

3. En l'esfera geogràfico-regional amb respecte a les diverses activitats armamentistes ja esmentades. Per exemple, s'hauria de vigilar que les restriccions a les armes convencionals en l'Europa Central no siguin compensades per una intensificació en el comerç i la transferència d'armes entre els països metropolitans del Nord i els perifèrics del Sud.

A part de les raons donades aquí en suport d'una estratègia d'unió', naturalment hem de parlar de les raons en contra d'una estratègia així.
Hem de considerar especialment:

1. Si es fa un intent per a superar una política del control d'armes i del desarmament (fins ara realitzada tecnocràticament) amb una estratègia sòcio-política comprensiva i alliberadora, es pot preveure que la intensitat de la resistència contra el control d'armes i el desarmament creixerà ràpidament. Això porta el perill que els armaments que es podrien desenvolupar durant anys, fins i tot dècades, sense cap crítica fonamental i sense problemes especials, continuaran creixent sense obstacles.

2. Les Estratègies sòcio-polítiques comprensives gairebé mai no tenen resultats positius fora d'alguns moviments revolucionaris eficaços. Normalment la deliberació política i els processos per a prendre decisions van pas a pas i tan poc a poc que qualsevol intent de lligar diversos nivells i temes respecte als objectius i passos pel desarmament comportarà un sobre-pes per a les organitzacions responsables d'elaborar una estratègia.

3. La inrerrelació d'esferes político-geogràfiques i regionals (com p. Ex. control d'armes en l'Europa Central i en una regió determinada del 3er. Món) podria conduir a una multiplicació dels problemes que ja existeixen, no solament perquè la connexió d'unes àrees tan distanciades -políticament i regionalment- significa una complicació dels problemes que hem d'enfrontar, sinó també perquè cada regió té els seus problemes específics, els quals només poden solucionar-se pràcticament i políticament dintre del seu propi context (I. e. els problemes de Berlín a l'Europq Central envers el problema palestí a l'Orient Mitjà).

No hi ha cap fòrmula màgica que pogués indicar els camins entre les raons a favor i en contra una estratègia comprensiva d'unió per la política de control d'armes i de desarmament. Una norma plausible, però, hauria de dir que: hem d'intentar d'aconseguir lligams que d'una banda exclourien activitats compensatòries per part dels militars i d'altra banda afegiria una dinàmica suficient de moviments sòcio-polítics en general com per assegurar que aquest últim no seria contra-produent, sinó que conduiria a un impacte que donaria suport a veritables passos en el control d'armes i vers el desarmament. És difícil d'elaborar normes generals que no tractin temes concrets com

ara els problemes MBFR (sobre control d'armament convencional) o d'altres. Uns criteris d'eficàcia dintre de contextes concrets i no postulats abstractes serien definitius per a la valoració d'aquests problemes pràctics. Per tant, una reflexió sobre aquests problemes pràctics consisteix sempre en una combinació de consideracions estratègiques i tàctiques reals.

4 Mesures Unilaterals i perspectives gradualistes.

Una part integral dels principis i de la pràctica del control internacional d'armes i la política pel desarmament durant els últims 10 anys és un bi- i/o multilateralisme acceptat sense discussió per l'Est i l'Oest, pels estats neutrals i pels representants del 3er. Món, el qual exclou accions unilaterals pel control d'armes i pel desarmament en principi i en la pràctica des d'un bon començament com quelcom sense sentit i contraproduent.

No és difícil demostrar (i en un altre lloc s'ha intentat de fer-ho) que la diplomàcia del control d'armes i del desarmament desenvolupada fins ara ha estat massivament trepitjada per les maquinàries d'armament de l'Est i l'Oest, fossin quins fossin els resultats concrets dels acords individuals sobre el control d'armes durant els últims 10 anys.

Una perspectiva alternativa d'accció consistiria a sortir conscientment del cercle viciós desitjat (podríem dir) amb la combinació de dues activitats polítiques: per una banda, un intent conscientment preparat de canviar els contextes inter-estatals i inter-socials d'on han sortit les activitats armamentistes en el passat

La combinació d'quests dos principis d'acció, per una banda canvi en el context inter-estatal i inter-social que fins ara ha produït més aviat activitats per l'armament que no pas control d'armes i desarmament, i per una altra una disposició per l'autolimitació i l'autocontrol en l'esfera nacional respectiva i dintre de les aliances militars existents, la qual podria, si es fes amb pragmatisme, crear les bases per una millor perspectiva de passos a llarg i curt termini eficaços per al control d'armes i pel desarmament. Mentre actualment podem observar per vàries raons un canvi en l'antic context polític cap una normalització de relacions entre les dues super-potències i en l'Europa Central, hi ha el perill que aquest canvi pogués -si més no per ara- contribuir encara més a una consolidació de l'antiga política de seguretat que a una revaloració crítica. Les maquinàries militars i els complexes d'armaments sembles menys problemàtics avui dia que no pas són en realitat. Aquesta combinació d'una política de distensió i cooperació per una banda i una política de seguretat i d'armament portada a terme sota els vells principis per l'altra, no solament no incrementa les possibilitats d'eficàcia en el control d'armes i en les mesures per al desarmament aquí ara, sinó que també, a llarg termini, posa en perill els processos vers la normalització de relacions entre l'Est i l'Oest.

No es pot assegurar una pau duradera a Europa si és basada en la coexistència pacífica de la distensió i la contínua cursa d'armes.

En aquesta coexistència pacífica de distensió i cursa d'armes es fa evident la grandiositat dels dèficits sòcio-polítics de la política internacional actualment, tant en els països metropolitants capitalistes com en els socialistes. És molt possible que avui dia només sigui imaginable arribar a acords entre l'Est i l'Oest basats en aquests dèficits, ja que només una diplomàcia tecnòcrata pel control d'armes i pel desenvolupament, afllada d'objectius sòcio-polítics més amples, condueix als típics resultats d'una política simbòlica o cosmètica pel control d'armes i pel desarmament que no és veritablement negativa pel creiexement de les maquinàries d'armament i no provoca en el públic qüestions crítiques sobre la legitimitat de la política tradicional de seguretat.

Si això fos veritat, es faria evident que la política pel control d'armes i pel desarmament com s'ha portat durant els darrers anys i que probablement continuarà en el període vinent, representa solament una part de la dinàmica d'armament en la seva definició comprensiva, expressada en el capítol anterior.

Dieter Senghaas

LA INDÚSTRIA

I)

En els darrers 40 anys la humanitat ha esta testimoni d'un dels fets més irracionals i suicides de tota la història del món: la cursa d'armaments.

Els recursos gastats en la proliferació de la mort són immensos i més quan els comparem amb els que s'han dedicat a intentar acabar amb problemes tan greus com la fam o les epidèmies.

Hem estat testimonis de l'aparició d'un enorme complex militar-industrial, localitzat principalment als Estats Units, que necessita constantment de noves amenaces per sobreviure i expandir-se.

Les principals empreses hi són implicades:General Motors, Ford, Mc Donell Douglas Corp.,...Dinou de les 25 empreses considerades més importants pel seu volum de vendes a l'any 73, figuraven també entre les 50 principals proveïdores del Pentagon, únicament 4 no figuraven a la llista de les 100 empreses industrials més importants elaborada per la revista FORTUNE.

El fenomen del complex militar-industrail neix a conseqüència de tota una sèrie de factors diversos: econòmics i polítics.

L'ascensió a l'hegemonia internacional dels EUA després de la II Guerra Mundial, provoca tota una sèrie de necessitats a nivell "defensiu". Calia un exèrcit molt poderós per mantenir i assegurar la nova situació. Els Estats Units s'havien convertit en el guardià de l'ordre capitalista i això exigia un control efectiu tant dels països del Tercer Món com dels mateixos països "amics".

Així es desenvoluparia tota una immensa maquinària que es faria imprescindible per al funcionament del sistema, tant a nivell "extern" (el que diem del control directe d'altres països) com a nivell intern.La producció d'armament es converteix en una necessitat del sistema que necessita absorbir tota l'enorme quantitat d'excedent econòmic que va produint perquè en pugui produir més encara.

"Els avantatges que ofereixen les despeses militars als capitalistes contrasten fortament amb els desavantatges que representen les despeses destinades a millorar el benestar social.

Les despeses militars poden expandir-se sense problemes ja que no hi ha uns criteris públics clars per determinar "quina quantitat és suficient". A més a més en qualsevol indústria concreta,aquell ve a afegir-se a la demanda privada, sense competir amb ella; a més cal afegir el ritme d 'obsolescència molt accelerat dels sistemes d'armaments. La despesa federal destinada a finalitats de benestar social provoca, en canvi, innumerables motius de refús entre la comunitat empresarial. No ofereix la mateixa oportunitat de mlaversament en gran escala; crea una competència directa entre govern i les indústries particulars; tendeix a beneficiar els pobres i la classe obrera; i,finalment, posa en qüestió la conveniència de confiar la responsabilitat de la producció de béns i serveis exclusivament a empreses privades, orientades cap a l'obtenció d'un benefici"[1].

D'ARMAMENT

L'armament produït per aquest gegantí engranatge té dues sortides:l'exportació i el proveïment del mateix exèrcit.

Les conseqüències de l'exportació d'armament són igualment perilloses. El continu augment qualitatiu dels armaments provocat per la competència entre les diferents indústries, està permetent i potenciant la disseminació a escala planetària dels més moderns armaments.

Avui, gràcies al comerç d'armament qualsevol reietó neuròtic africà o dictador militar feixista sud-americà disposen dels més moderns sistemes d'armament, a costa evidentment de la vida i dels diners dels seus súbdits.

Però l'exportació d'armament és també una de les eines més eifcaces per assegurar-se la dependència d'un país. La compra d'un avió ultramodern, d'un tanc últim model o d'un vaixell més ràpid i mortífer suposa la necessitat de tècnics, entrenadors pels oficials, peces de recanvi, etc., que han de ser forçosament proveïdores pel país venedor amb la qual cosa es crea una important dependència.

En els darrers anys però, tota una sèrie d'estats han pujat al carro de la producció i de l'exportació d'armes fins al punt de començar a plantejar una cada cop més gran competència amb els EUA. França, Gran Bretanya, la RFA sobretot, tenen gran interès a dinamitzar llur indústria.

Però això no és tot:"un creixent nombre produeix armes o els seus components sota llicència dels països industrialitzats. La participació en projectes de coproducció amb companyies estrangeres si bé es relativament nova va també en augment. Argentina, Brasil, Colòmbia, Corea del Sud, Egipte, les Filipines, l'Índia, Indonèsia, Pakistan, Perú, Singapur, Taiwan i Veneçuela produeixen tots armaments majors o part d'ells sota llicències atorgades per la RFA, Txecoslovàquia,la Xina, l'Estat espanyol, els EUA, França, Israel, Itàlia, Gran Bretanya, Suïssa i la Unió Soviètica[2]."

Ens trobem doncs davant d'un procés completament irracional (irracional des del punt de vistà humà , des del punt de mira del poder totalment racional i legítim), d'una irracional tan sols comparable a la dinàmica de la proliferació nuclear tant civil com militar, que ens porta també dia a dia a un cul de sac.

2)

Quina és la participació de l'Estat espanyol en tot aquest procés?.

En paraules de Vicens Fisas:"No cal dir que no existeix ni pot existir un complex militarçindustrial com el dels EUA. Fins i tot haurien de passar molts anys per arribar a un nivell com el de la França actual. Espanya forma part del conjunt de països que han adquirit tecnologia bèl.lica mitjançant la cooperació militar amb d'altres països, especialment els EUA i França. No es pot parlar de complex militar-industrial sinó només d'una indústria bèl.lica de relativa importància i, sobretot, de grans possibilitats d'expansió en un proper futur"[3].

La possibilitat que acabem d'esmentar sembla ésser tinguda molt en compte pel govern. Així, el nomenament el mes d'a-

FONDUMOC

bril de l'any passat d'Agustín Rodríguez Sahagún és ja significativa en aquest sentit. Destacat empresari, fundador de la CEOE, fou ministre d'indústria i energia i es destacà 'er la seva defensa a sang i foc del PEN (Plan Energético Nacional). El fet que s'anomeni l'anterior ministre d'indústria ministre de defensa és ja una demostraci'o claríssima que el govern d'UCD aspira a desplegar una potent indústria d'armament. Aspiració per altra banda mai ocúltada pel ministre qui ja en el seu primer discurs del 23 de març del 1979 donà gran importància al desenvolupament de la indústria militar.

En aquest sentit han estat nombrosos els contactes que ha mantingut Rodríguez Sahagún amb d'altres estats. En el transcurs del mes de febrer d'enguany on tracta sobre la producció conjunta o sota llicència de divers tipus d'armament com un 'tarro de combat per als anys 90"[4] o l'helicòpte BO-105.

Així mateix també s'han mantingut reunions amb França i Itàlia per a coordinar iniciatives en el sector de l'armament. Per altre costat cal destacar que també han existit contactes amb estats del Tercer Món com Irak o Indonèsia per tal de tirar endavant programes conjunts de fabricació d'armament.

En l'actualitat la indústria d'armament a l'Estat espanyol està composta per tota una sèrie d'empreses de les quals les més importants (amb molta diferència sobre les altres pel que fa a la producció) són:l'Empresa Nacional Bazán en el sector naval, és la més important i absorbeix un 40% de la producció militar total. En el sector d'armament convencional la més important és l' Empresa Nacional Santa Bárbara que fabrica entre d'altres coses el carro de combat AMX-30.En el sector aeronàutic l'empresa més important és sens dubte CONSTRUCCIONES AERONAUTICAS, S.A.(CASA) que abosrbeix un 20% del total. Amb una tecnologia molt avençada fabrica actualment l'Aviocar C-212, avió de caça del qual s'han exportat més de 70 unitats i que cinstitueix la vedette de la producció armamentista espanyola. Un altre sector important en la fabricació bèl.lica espanyola és el de l'electrònica que absorbeix un 7% de la producció total.L'empresa més important d'aquesta àrea és CECSA del grup ITT.

A part d'aquestes empreses existeix tot un seguit d'indústries especialitzades en l'elaboració de fusells, metralladores,... Les més prestigioses Esperanza y Cia., Placencia de las Armas,etc.

Una de les sortides principals de la fabricació armamentista espanyola és l'exportació. Principalment, s'exporta a països de Llatinoamèrica com ara Argentina, Xile, la Nicaràgua somocista o també Sudàfrica on existeix un embargament decretat per l'ONU en matèria d'armament. Han estat repetides les denúncies de diferents grups i organismes contra aquest comerç. El Sindicat Lliure de la Marina Mercant s'ha destacat en la seva oposició a l'exportació d'armes cap a països dictatorials.

No obstant això sembla clar que de tirar endavant els plans del govern pel que fa a la indústria bèl.lica l'exportació no tan sols no pararà sinó que forçosament haurà d'augmentar.

És urgent segons el nostre parer començar una forta campanya contra la indústria d'armament. No podem deixar-nos enganyar pels discursos triomfalistes dels qui diuen que aquesta indústria pot ajudar a superar la crisi. El ministre Sahagun és un (d'aquests) element(s). ja que sabem molt bé que aquesta crisi és justament del sistema capitalista, un sistema basat en el benefici i no pas en la raó.

En aquest sentit la reconversió és la paraula clau. Reconversió de la indústria militar en indústries que produeixin béns socialment útils. Els treballadors de Lucas Aerospace han demostrat que la reconversió és possible. Tan sols falta la voluntat política de tirar-la endavant. I això és el que el sistema capitalista mai no podrà permetre perquè suposaria la seva fi.

QUIM PAÑART
24.07.80

FONDOMOC

NOTES.

1.-Michel Reig "Gastos Militares en la coyuntura económica norteamericana" Revista Mensual,nov.77,pag.65-66
2.-SIPRI. Los armamentos en el mundo-la amenaza nuclear",pag 10
3.-Vicenç Fisas."El poder militar en España".pag 159
4.- El Pais 13-2-80

La cursa armamentista nuclear: tendències dinàmiques, control

1. DAVANT L'AMENAÇA

Les relacions internacionals després de la II Guerra Mundial foren marcats per dos processos de suma importància. Per una part contra la forta resistència dels interessos creats i formacions passades i superant les fal.làcies de la guerra freda-la societat internacional va arribar a acceptar un status quo sociopolític profundament combinat a Europa, l'Àsia, Àfrica i l'Amèrica Llatina. Per altra banda nous problemes de tecnologia i d'economia, de balanç ecològic i reserves energètiques, d'aliments i població, de desajustaments en la riquesa i d'un ordre mundial just, arribaren a ser preocupacions humanes de primera línia. Però mentre el centre de gravetat polític i diplomàtic va canviar les preocupacions tradicionals dels estats-nació cap a una preocupació per temes globals, un problema central sembla enfosquir totes les activitats humanes. És l'agut perill inherent al ràpid creixement de l'armament nuclear. La cruilla entre crisi i conflicte en l'escenari internacional per una banda i una cursa d'armaments nuclears per l'altra, està portant unes conseqüències incalculables. Això pot amenaçar la supervivència de la mateixa humanitat.

Encara que tothom veu el perill imminent ens costa arribar a conclusions. El coneixement general d'aquests fets sembla força pobre. Cal doncs esbrinar la seva dinàmica, analitzar els intents de controlar la cursa armamentista i tractar d'avaluar els dilemes creats per aquesta cursa. Són de destacar tres tendències en el desenvolupament de l'armament nuclear: a) un canvi de creixement quantitatiu a refinaments qualitatius, amb un impuls extraordinari de la tecnologia més avançada; b) un canvi paral·lel en el disseny tecnològic i doctrines estratègiques de la utilitat no-sofisticada de les armes nuclears que inicialment es fabricaven amb una operacionalització i adaptació d'aquestes armes a l'escenari de la guerra moderna amb situacions reals i complexes; i c) una expansió accelerada de la proliferació del "know-how" (saber) nuclear i de tecnologia nuclear, amb un impuls creixent cap a una proliferació nuclear molt àmplia.

1.1. UNA CURSA QUANTITATIVA

El desenvolupament en les dues dècades després de la bomba d'Hiroshima foren caracteritzades per una cursa quantitativa, anant de la bomba atòmica a la bomba d'Hidrògen, passant d'un baix rendiment a un rendiment més alt en cada cap nuclear. Les següents etapes d'aquesta cursa es van fer visibles a través de

l'escalada de rendiment des de la més gran bomba pre-nuclear de la II Guerra Mundial, el "blochcuster" ("trenca pomes"), amb un poder explosiu de 10 tones de TNT, fins a la bomba d'Hiroshima amb una potència de 15.000 tones de TNT, i després fins a caps nuclears equivalents a milions de tones de TNT. Per tant, fou una cursa ascendent de bombes kilotòniques

FONDOMOC

a megatòniques, i, simultàniament, un creixement desenfrenat dels arsenals atòmics.

A conseqüència d'això les potències nuclears adquiriren un potencial sense precedents en la història pel que fa a la destrucció massiva. Aquest ordre de magnituds ha canviat radicalment. Com a mètode comparatiu podem recordar que totes les bombes usades pels EUA durant la II G.M. sobre el Japó i l'Alemanya van aconseguir un poder explosiu total de dos megatons de TNT, mentre que avui dia una bomba nuclear gran dels arsenals dels EUA o de la Unió Soviètica pot ser més de 10 o 15 vegades superior a l'anterior quantitat. Sumant tots els caps nuclears en possessió de les superpotències, tenen un poder explosiu que excedeix un milió de vegades el rendiment de la bomba d'Hiroshima-suficient per acabar amb la humanitat 20 vegades.

Aquests càlculs van més enllà de concebre'ls. El seu sentit pel que fa a la potencialitat destructiva que suposen, és fins i tot incomprensible per als estrategues més hàbils. Sense la possibilitat d'experimentació real, ells només es poden basar sobre càlculs abstractes i simplistes, massa macabres per a contemplar.

Recentment, el dirigent de l'Agència nord-americana per al Control d'Armament i Desarmament, Fred C. Iklé, assenyalà que els nostres coneixements sobre els efectes de l'armament nuclear continua sent mínim i que depèn en gran part dels descobriments fets a l'atzar. Un exemple que citar és l'accidental descobriment fa un o dos anys, que les explosions nuclears poden destruir totalment o parcialment, la capa d'ozon de l'atmosfera que protegeix els vivents de la radiació ultravioleta.

Però l'stablishment militar no se'n preocupà. Continuà l'esforç per avançar en la tecnologia dels vehicles transportadors. La gran resolució estratègica fou la introducció dels míssils balístics intercontinentals (ICBM) de la mateixa època que el primer Sputnik, el 1957. En ràpida progressió sorgiren el bombarder de penetració baixa, el míssil basat en terra, el bombarder supersònic, el ICBM pesat i els míssils d'entrada repetida amb altes velocitats.

1.2. DE QUANTITAT A QUALITAT

Tots els avenços que hem esmentat accentuaven la política de l'amenaça de la destrucció massiva. Però les eines adquirides eren encara de poca capacitat de maniobra i d'ús operacional. Fou només durant l'última dècada que el desenvolupament de les armes nuclears canvià de ser quantitativa a qualitativa, dramàticament millorats el seu ús i les estratègies militars, podien pensar en escenaris realistes de guerra nuclear limitada, opcions flexibles i objectius seleccionats, intercanvi de cops amb poc mal indirecte. En realitat és ingenu creure que es podia lliurar una guerra nuclear total. Per simple lògica d'escalada s'arribaria a l'Holocaust.

2. NEGOCIACIONS DE DESARMAMENT

Generalment es reconeix el perill de les armes nuclears. Repetides vegades, a les Nacions Unides, governs individuals i diferents organitzacions han cridat l'atenció sobre aquesta amenaça. El nombre de resolucions, manifestos i crides exigint parar la cursa nuclear arriba als mils. També existeix una proliferació de trobades internacionals que tracten el tema del desarmament. Les negociacions duren de fa anys però els resultats han estat mínims.

Tanmateix, encara que sembli increible, l'opinió pública demostra una complaença aterroritzant. Una de les raons pot ser que el coneixement de les realitats és molt limitat. Hi ha uns quants motius que contribueixen en aquesta situació. En primer lloc les informacions oficials són escasses, i possibilitats de saber aquestes coses són mínimes. El procés de rear-

FONDOMOC

mamentisme està encobert per la inclinació a ocultar, mentre que els avenços són defensats per l'stablishment simbolitzat pel complex polítco-industrial-militar-tecnològic. Fins i tot les negociacions de desarmament poden haver contribuit a pacificar la gent. Una sèrie d'acords-de contol d'armes-multilaterals i bilaterals entre els EUA i l'URSS que s'han signat en aquests últims anys, han creat la impressió de progrés en el desarmament, i per tant han ajudat a crear un fals sentit de seguretat. El mateix es pot dir de la percepció pública de la "detente".

Però en realitat, la veritat és que les negociacions de desarmament han tingut poc impacte sobre l'armament nuclear. Mentre les negociacions continuaven any rera any, les Nacions Unides adoptaren resolucions dramàtiques que exigien reducció d'armament, els armaments continuaven sent construits i noves generacions d'armament foren desenvolupades i desplegades i les despeses d'armament pujaven. Des de la fi de la II G.M., les despeses d'armament s'han triplicat sobre els preus constants.

Pel que fa a les armes nuclears, negociacions pel desarmament han posat la seva atenció sobre la prohibició d'assaigs nuclears, la no proliferació nuclear i els acords SALT entre els EUA-URSS (Acords sobre la limitació d'armament estratègic). En totes aquestes àrees, s'arribà a acords, establint limitacions i fent compromisos de minvar la cursa armamentista. La veritat és, tanmateix, que el desenvolupament d'armes no fou afectat. La característica general d'aquests acords fou la reducció del concepte de desarmament a mesures parcials, i relegant aquestes mesures a aspectes marginals amb molt poc efecte sobre el desplegament d'armament. Mesures comprensives foren canviades per accions limitades en aspectes que no eren essencials. El resultat real va ser de legalitzar, racionalitzar i accelerar els armaments en àrees de gran prioritat per als militars i centrals per la fabricació d'armament. Al mateix temps, negociacions que continuaven fent-se creure que el control dels armaments anava progressant.

2.1. ELS TRACTATS QUE PROHIBEIXEN ELS ASSAIGS

El primer acord al qual s'arribà pel que fa a la cursa nuclear fou la prohibició parcial d'assaigs nuclears l'any 1963 que prohibeix assaigs nuclears a l'atmosfera i a l'espai, i sota l'aigua. Responia a les inquietuds públiques del perill

de contaminació nuclear. Però no va imposar cap control sobre la contaminació d'assaigs nuclears sota terra. En realitat, després del 1963 els assaigs d'armes nuclears acceleraren un 60 % en comparació amb el període entre 1945-1963; els EUA, URSS i la Gran Bretanya canviant el lloc dels assaigs-de l'atmosfera a sota terra-mentre que els novells-França i la Xina-que no havien signat aquest acord, van continuar fent proves a l'atmosfera.

El tractat del 1963 conté una prèvia que compromet els signataris "arribar el més aviat possible a un acord de desarmament general i complet... que posaria fi a la cursa armamentista i eliminaria l'incentiu de produir i provar tota mena d'ar

FONDOMOC

mament, fins i tot armes nuclears." Aquest pacte no es va implementar. Contràriament els EUA i l'URSS van firmar el juliol del 1974 un altre acord de mesures parcials: el tractat sobre la limitació de les proves nuclears sota terra, l'anomenat tractat "límit" , que prohibeix assaigs d'armes nuclears sota terra amb capacitat superior als 150 Quilotones, a partir del març del 76. L'aparença, una altra vegada és de limitació. En realitat el desenvolupament d'armes nuclears no s'atura. El tractat encara permet que

les armes provades tinguin un poder explosiu 10 vegades més gran que la bomba d'Hiroshima. I a més, la tecnologia moderna no té dificultats en relacionar aquests assaigs "model" amb armes de major capacitat. S'ha notat que en els anys abans del tractat del 74, els EUA i URSS molt poques vegades havien sobrepassat el límit establert de 150 quilotones. En tals circumstàncies, sis mesos després d'aquest tractat, l'Assemblea General de l'ONU, va adoptar una resolució que "condemna tota prova d'armament nuclear que sigui 'i' enfatitza una vegada més la urgència de concloure l'acord de prohibició comprensiva d'assaigs".

2.2. EL TRACTAT DE NO PROLIFERACIÓ D'ARMES NUCLEARS

Una crítica similar pot fer-se al Tractat de No Proliferació d'armes nuclears signat l'any 1968. És una mesura parcial molt fràgil que pateix molt per falta d'un apropament comprensiu. En primer lloc contra les exigències de molts durant les discussions que van precedir-ne la conclusió, el tractat no preveu una prohibició comprensiva sobre les proves nuclears, que, lògicament, evitarien la proliferació. Per contra, conté només una promesa certament general de "buscar negociacions de bona fe sobre mesures eficaces relacionades amb la fi de la cursa nuclear armamentística el més aviat possible, i el desarmament nuclear". (Article VI). En segon lloc hi ha una asimetria a la base del tractat, en el balanç de les obligacions i les responsabilitats entre les potències nuclears i els estats sense armament nuclear. Mentre el tractat prohibeix l'adquisició d'armament nuclear als estats que no en tenien, no imposa cap restricció a les potències, només limitarien les millores o els increments dels seus arsenals nuclears. El tractat tendeix, doncs, a mantenir l'status quo insoluble del present. Junt amb altres previsions referents a la seguretat d'estats sense armament nuclear i la transferència de la tecnologia per a usos pacífics de l'energia nuclear, que són una mica discriminatòries, el tractat augmenta la pressió cap a la proliferació.

Això s'ha comprovat amb dos fets. Dues potències nuclears, França i la Xina no acceptaren aquest tractat. El tractat tampoc fou signat per certs estats amb capacitats quasi-nuclears com Argentina, Brasil, la Índia, Israel, Pakistan i Àfrica del Sud. La Índia, de fet, es va unir al club nuclear el maig del 74, havent fet explotar el seu propi invent nuclear. Com es poden fer distincions amb l'actual tecnologia entre explosions amb finalitats

pacífiques o bèl.liques? A més, altres estats firmaren però no ratificaren el tractat, com Egipte, Turquia, Líbia o Corea del Sud. No importa si hi ha qui

FONDOMOC

vol verificar la proliferació d'armes nuclears; és difícil pensar que aquest tractat pugui fer-ho. Si les mesures parcials no són substituïdes per passes comprensives, les perspectives són pèssimes.

2.3. NEGOCIACIONS SALT I ACORDS

Tampoc les perllongades negociacions EUA-URSS de SALT i els acords resultants estableixen una barrera contra el desenvolupament i la proliferació d'armes nuclears. Les esperances inicials no s'arribaren a complir. Assenyalant aquest fet l'Assemblea General de l'ONU, en una resolució especial adoptada després de la trobada de Vladivostok entre Ford i Brezhnev, el novembre del 1974, demanant als EUA i a l'URSS d'"ampliar l'abast i d'accelerar el pas de les discussions referents a la limitació d'armes estratègiques", enfatitzant una vegada més "la necessitat i la urgència d'arribar a un acord sobre limitacions qualitatives importants i reduccions substancials de llurs sistemes estratègics nuclears com un pas positiu cap al desarmament nuclear".

Els dos acords SALT, el tractat del 72 sobre limitació de sistemes de míssils antibalístics i l'acord intern del 72 de certes mesures respecte a la limitació de míssils estratègics ofensius, i també els acords de Vladivostok, contenen diversos defectes. Hi ha, en primer lloc, escapatòries relatives al límit quantitatiu d'armes nuclears ofensives. A més cal dir que el límits adoptats eren més elevats que el desplegament de les armes respectives, segons el principi de "paritat ascendent", creixement quantitatiu encara és permès, tan pel pes del míssils com pel nombre de caps nuclears. Amés ,els acords deixen via lliure a la multiplicació d'armes nuclears tàctiques ofensives que sovint sobrepassen el nombre d'armes nuclears estratègiques.

Però l'error més gran dels acords SALT està en les previsions que tracten de les característiques qualitatives. Tots els acords permeten "modernització i recanvi" tant dels sistemes ABM (anti-míssils balístics) i dels seus components (Article vIIè del Tractat ABM), tant com dels míssils balístics estratègics i els seus llançadors.

2.4. SENSE DESARMAMENT I AMB POC CONTROL

La síntesi del resultat real de desarmament nuclear i negociacions sobre el control de l'armament ens porten a la conclusió que no hi ha desarmament i hi ha poc control. Per cert, ni un sol cap nuclear, ni cap míssil ha estat destruit a ran d'aquestes negociacions. La mateixa paraula "desarmament general i complet" com es continua repetint a moltes resolucions de les Nacions Unides, el concepte de desarmament ha estat devaluat i erosionat i ha arribat a significar sols unes mesures parcials de valor marginal. Clar que mesures parcials de vegades poden ser útils. Però poden ser contraproduents si en comptes de progressar perpetuen el que ja està establert.

En aquest procés, la fita del desarmament ha estat reemplaçada per control d'armaments, és a dir, no parar la cursa armamentista però posar-hi una limitació. La fita ja no és la reducció d'armes sinó mantenir un cert balanç entre les forces existents. Una feina formidable en una època en que la tecnologia militar augmenta i provoca constantment el desequilibri d'aquest balanç. A més, la transformació de relacions internacionals de constel·lacions de nacions, de bipolars a multipolars, i el sorgiment de noves competitivitats globals, tendeixen a impedir l'intent de les superpotències de ser els dirigents únics de la cursa armamentística: Per tant, el resultat de les negociacions de control d'armaments no són gaire animadors. Malgrat els acords als quals s'ha arribat, les armes nuclears continuen sent produïdes i desplegades en enormes quantitats i amb tecnologia cada cop més avançada.

Marek Thee
International Police Research Institute-
Oslo

FONDOMOC

La militarització de la dona

Mentre el reclutament d'homes ha anat minvant, els sectors de dones dins les forces armades ha anat canviant.

Els militars estan revisant la seva posició de cara a les dones, i anunciant diversos nous projectes per tal d'assegurar igualtat d'oportunitats a les dones. S'obren més possibilitats de treball, algunes restriccions sobre matrimoni i embaràs han disminuït, i ha decretat fa poc la Cort Suprema que les dones a l'exèrcit tenen dret als mateixos beneficis per als seus dependents que els homes.

El Secretari de Defensa dels Estats Units, James Schlesinger va reafirmar fa poc el suport del seu departament als drets de la dona. "La meva política sens dubte, serà encaminada a eliminar qualsevol discriminació innecessària en els reglaments per a dones militars, i també assegurar que les dones intguin igual oportunitat i tractament idèntic enles Forces Armades", va dir.

L'atenció dels mitjans de comunicació sobre aquests canvis juntament amb una pressió més forta en el reclutament de les dones donen el resultat que cada vegada més dones estan considerant la carrera militar.

Els canvis són dramàtics però existeixen dificultats. Les dones en les forces armades no tenen igualtat amb els homes i moltes vegades "igualtat d'oportunitats i igualtat de tractament"signifiquen en realitat "igualtat d'oportunitats per fer feines desagradables i no compensadores al servei de la màquina bèl.lica".

Els homes com víctimes

Han estat per molts anys els homes els objectes principals de la militarització. El servei militar, les tortures de l'endistrament bàsic, la mort i la minusvalidesa permanent l'abús físic i psicològic, els càstigs, etc.,tots ells elements essencials per a triomfar en la guerra- i tots en major part o exclusivament han trobat víctimes masculines. Els homes han lluitat fortament per evitar o arreglar-se la mili acollintse a qualsevol pròrroga possible, exempció o, si es troben en files, intentant anar-se per tots els mètodes possibles- i absentant-se uns 100.000 homes anyals sigui per sentiments antibèl.lics o per inadaptació o bé per simples disgustos de rentar waters, netejar sabates, desfilades, inspeccions, tractament abusiu, els homes han tractat sempre d'escapolir-se del règim militar i molts han après per experiència que són escasses les bones possibilitats en l'exèrcit. Molt pocs aconsegueixen obtenir el seu ofici preferit, mentres que la majoria de soldats passen els seus 3 o 4 anys fent tasques secundàries com ara treure pintura, carregar canons, que és el tipus de treball i d'experiència que no compensa gens i ofereix ben poques possibilitats per a un ofici civil posterior.

Els voluntaris, a despit de llurs esperances, ràpidament s'adonen de l'enganyifa que és la propaganda de reclutament i començar a denigrar de l'estament civil. El descontent entre ells és difícil de mesurar; nogensmenys el Pentàgon parla de gairebé un milió d'absents sense permís en els darrers 5 anys. Encara que no tots els voluntaris estan descontents en les seves professions militars la desconfiança pública de les FFAA ha exigit que el Pentagon gasti bilions de dòlars per a fer creure la gent que la professió militar és desitjable. Extres i garanties de preparació professional han atret alguns joves a l'allistament però l'exèrcit només ha pogut assolir les seves fites (en xifres) de reclutament a través d'una reducció significativa dels objectius i nivells.

L'ús de les dones

Ara el Departament de Defensa s'ha assabentat de la gran utilitat que les dones poden aportar en compensar llurs exigències i necessitats de personal i oferir les mateixes "oportunitats" que a les dones. L'ambient creat per la discussió de l'esmena sobre drets

iguals ha estat dirigida amb cura en les FFAA. Malgrat que semblin idealistes les motivacions del Pentàgon i els canvis siguin anunciats amb molta retòrica sobre la igualtat la força principal darrera de molts canvis polítics en les actituds cap a la dona, es tracta d'una necessitat pràctica. Elliot Richardson, anterior secretari de defensa digué: "Una consideració important sobre la implementació d'una força tota voluntària és la correspondència entre homes i dones. Allistant a més dones no fa falta reclutar tants homes" i la investigació de l'Oficina de Comptabilitat General "problemes en arribar als efectius militars necessaris en el cas d'una força tota voluntària", revela que la força tota voluntària no arribarà a realitzar-se sense un augment significatiu en l'ús de les dones.

Igualtat d'oportunitats?

En realitat s'empren les dones per emplenar els buits -les vacants que resulten perquè massa homes han après quin tipus d'oportunitats ofereix l'exèrcit.

La quantitat d'oficiales i allistades (excloc oficials dones en la professió mèdica) en totes seccions de les FFAA en l'any fiscal 1972 arribà a 34.705. Els militars propugnen incrementar "l'ús" de les dones perquè en el febrer del 77 els efectius militars femenins siguin 86.858. Aquest increment significa que les accesions anuals de dones hauran d'augmentar des de 14.616 a l'any 1972 fins a 36.700 el 1977, incrementant el 151%.

L'incorporació de la dona a l'exèrcit o el dret a no tenir drets.

Trucos de reclutament

Per arribar a aquest nombre major de dones, el Pentàgon ha començat una campanya de militarització que es dirigí cínicament a les dones del nostre país. Per a les dones que vulguin alliberar-se es fan servir eslògans com "qui diu que els homes no escolten quan parla una dona?" juntament amb oferiments d'entrenament professional, lideratge i resposabilitat.

Per a les dones interessades a viatjar o a pescar se un home es fan servir els següents eslògans, entre d'altres: "Trobi aquella mirada especial", "Tu, en blau mariner", "una vida nova, un món nou de viatge", juntament amb promeses d'una vida social activa, bona roba, viatges diversos, animació,...

Enganyades pels trucos de la propaganda les dones es troben en les FFAA on reben entrenament poc útil i són moltes vegades considerades pels militars mascles com putes llogades pel govern. L'insult pitjor és que el reclutador fa servir aquesta tàctica per aconseguir les seves fites en efectius; és a dir, s'atrauen joves mascles a l'exèrcit amb promeses de cada cop més dones!.

Aquest "ús" de les dones no ha d'espantar ningú ja que els militars tenen una llarga història d'aquest ús-o més ben dit abús- de les dones. Tradicionalment un recluta mascle que fracassa en la feina, o demostra feblesa se li diu que és una dona. Les dones són deshumanitzades i objectivades a través de contes, dibuixos de tipus sexual, i sobretot pel llenguatge i les actituds de l'instructor. Fins i tot l'entrenament teòric oficial és dóna amb vulgaritats sexistes que comparen les dones amb les màquines. Tot

això ha existit des de fa anys, i sembla dubtós que hagi de canviar només per uns pocs nous reglaments i instruccions. Desgraciadament la propaganda de la igualtat d'oportunitats, junt amb el reclutament a alta pressió, està arribant a moltes dones. En els últims anys les dones allistades en el servei actiu dins la força aèria han augmentat en un 60%. Hi ha unes 5.000 dones cursant programes ROTC en col.legis durant l'any acadèmic actual. La força aèria ha baixat a disset anys, l'edat mínima d'elegibilitat per beques militars per dones, i s'estan creant més beques.

L'exemple més epantós del creixement de la militarització de la dona és que ara els militars entrenen noies en col.legis secundaris. Unes 34619 (un augment de més de 22c00 sobre l'any 1972) ara aprenen història militar, patriotisme, la utilització de les armes, en ROTC programes.

El veritable negoci, la guerra

Segons els sondeigs de les Forces Armades, en preguntar a les dones les raons per haver-se allistat, era comú sentir educació, viatges i oportunitat de treball- les mateixes raons de la propaganda. La propaganda de reclutament fa creure que l'interès principal dels militars és crear llocs de treball i donar educació. Però la guerra és el negoci dels militars.

"Les dones són moltes vegades considerades pels militars mascles com les putes llogades pel govern"

Brig. Gen·Mildred CBailey, cap del Cos Femení de l'exèrcit, deia al New York Times 18/4/73: "la missió de l'exèrcit és la defensa nacional, no és crear oportunitats de treball ni ajudar la gent en la seva vida civil".

En la seva missió, els militars s'ocupen primàriament de la preparació per al combat. Els reclutadors poques vegades fan esment del rol de la dona en cas de guerra, i com ella, encara com a no combatent, és responsable de les morts de soldats i de civils'enemics'. Quan les dones després prenguin posicions de combat, com intenten algunes oficials superiors aquesta responsabilitat cara a la guerra serà encara més gran.

Mentre cada vegada més dones refusen fer-se soldats, les dones han de compartir aquesta responsabilitat no de fer la guerra sinó impedir la guerra a través de la resistència a la militarització de la dona.

SUE KINCHY

Per què ens oposem al vot per a l'home:

1-Perquè el lloc de l'home és l'exèrcit.
2-Perquè cap home veritable vol resoldre un problema per altra mitjà que no sigui barallant-se.
3-Perquè si els homes adoptessin mètodes pacífics les dones ja no els admirarien.
4-Perquè els homes perdran el seu encant si surten del seu ambient natural i s'interessen per assumptes diferents de les aventures d'armes, uniformes i tambors.
5-Perquè els homes són massa emocionals per saber votar. La seva conducta en els jocs de beisbol i en els congressos polítics demostra això mentre que la seva tendència innata de recórrer a la força els fa inadequats per la tasca de governar.

ALICE AUER MILLER (1915) Fou poeta i escriptora nord-americana.

La guerra geogràfica

Tot està al servei del Poder, fins i tot la geografia.

Al començament sembla que no pugui ésser. Guerra geogràfica?. No deixa de xocar-nos que una disciplina tan aborrida i memorística com la geografia serveixi per a la guerra. I és que, efectivament, la geografia sempre se'ns ha presentat a l'escola com un saber sense cap mena de connexió amb la vida quotidiana, com un saber políticament inofensiu. És normal, per tant, no entendre com pot interessar els militars i, en general, als governs, una ciència que ensenya els noms dels rius o de les muntanyes d'un país. Però és que, tal com afirma Yves Lacoste, hi ha dos tipus de geografia: la dels professors i la de l'estat. La primera és, en el fons, una geografia espectacle que encobreix la façana vergonyosa de la disciplina i que acompleix dues funcions:

"-dissimular la idea que el saber geogràfic pot ser un poder, que determinades representacions de l'espai poden ser mitjans d'acció i instruments polítics;

-imposar la idea que allò que es refereix la geografia no depén del raonament i sobretot no depén d'un raonament estratègic dirigit en funció d'un contingut polític"[1]

Però existeix una segona -la vertadera- geografia, que és la que empren els capitalistes i els estats per a "organitzar estratègicament l'espai econòmic, social i polític, de manera que.....(es) pugui estar en condicions de jugular els moviments populars"[2]. La geografia és, doncs, un instrument de domini de classe.

Aquest ús de la geografia pel Poder es palesa per exemple en la política de les grans corporacions. Aquestes cerquen les zones d'influència més adients, els llocs on evadir més impostos, la manera de controlar el consum dintre un determinat espai o la millor disposició de les diferents unitats productives d'una empresa per dificultar la cohesió i la lluita dels treballadors. L'estat, per la seva part, empra aquella ciència per dominar els moviments d'alliberament social (pensem en tots els estudis que els geògrafs han fet pel govern federal dels EUA sobre els ghettos negres en el transcurs de les darreres revoltes d'aquest poble oprimit o en les experiències de les viles rurals a Xile, no en va Pinochet és un geògraf), o per afavorir o dificultar, posem per cas, la centralització de les decisions (així, p.ex., la forma de distribució de les xarxes hidrogràfiques ho determina en més grau o no).

Finalment, i abordant més directament la qüestió que ací ens interessa, val a dir que els estats majors militars també basen llur estratègia en els mapes. El seu mateix traçat, contràriament al que hom pot suposar implica ja un cert domini polític sobre els objectes i subjectes en ell representats. Aquest fet explica per ex. que estats anomenats socialistes o els també anomenats països del Tercer Món es prohibeixi la venda de mapes de les zones urbanes. I és que entendre un plànol pot ser massa perillós.

Un cas clarissim de guer

ra geogràfica el tenim en l'agressió nord-americana al Vietnam. Allí la guerra geogràfica es fonamentà en la destrucció sistemàtica dels dics que protegien valls extremadament poblades. Com que el bombardeig no era factible fer-lo massivament per la temença a un escàndol mundial, que de fet ja s'esdevindria, s'atacà la xarxa de dics de forma precisa i discreta bombardejant només en determinats punts essencials, allí on la inundació portés les conseqüències més terribles. I arrosegà un milió de morts o potser més. I es basa també en la distribució espacial de la població assentant-la per la força en les anomenades viles estratègiques, que evitaven el contacte de la població amb la guerrilla i, a l'ensems, en la detectació dels focus guerrillers mitjançant el perfeccionament de les tècniques de cartografia automàtica amb ordenador. Respecte a la primera funció dalt esmentada, la de traslladar la població a àrees controlades per l'exèrcit, val la pena reproduir aquestes frases d'un manual de contraguerrilla preparat per l'exèrcit dels EUA. Concretament diu referint-se a les viles estratègiques o zones prohibides:"És una estratègia summament eficaç contra els guerrillers en zones subpoblades. El concepte és simple. Tota la població d'una zona és evaquada i reagrupada i se'ls prohibeix tornar sense permís especial.En fer això les autoritats governatives eliminen l'única font veritablement important de força i suport dels revolucionaris:el poble. En despoblar es priva els rebels de la seva patrulla protectora, la seva font de reclutament, el seu proveïment d'aliments, la seva xarxa d'intel.ligència, etc. Aillats de la població, es converteixen en simples destacaments militars i polítics descoberts i molt vulnerables. A més, les forces mòbils tenen així completa llibertat d'acció, ja que poden considerar enemic i atacar a qualsevol que estigui a la zona. Ja no caldrà que es preocupin més de matar o ferir gent innocent. Per exemple la força aèria pot destruir tot allò que es mou".[3]

Vistes així les coses, no ens ha de venir de nou que les investigacions de geografia aplicada gaudeixin cada vegada de més importància als EUA i també a l'URSS. Al primer lloc s'estudien les fotos sobre zones del planeta tretes per satèl.lits artificials com ara l'Skylab o es preveuen intervencions ràpides i fulminants de les forces nord-americanes a qualsevol indret del món on els seus interessos se sentin amenaçats.

Jordi Garcia i Jané
(octubre del 1979)

NOTES:
1:pag.32 "La geografía, un arma para la guerra" Y.Lacoste.
2:pag.11.Idem.
3:"Guerrilla 1".Diveros autors.Pags.110-111.

****

CRÍTICA

COMENTARI DEL LLIBRE "EXÈRCIT, PAU I POLEMOLOGIA"(de Prudencio Garcia)
JOSE MANUEL (BILBO)

INTRODUCCIÓ

Un llibre pot parlar de pau, es pot elaborar una ciència que estudii la pau, però si no es posa en qüestió tot el que té d'absurd el sistema social la paraula "pau" només servirà per a designar aquesta fase de la guerra en la qual no hi ha trets, aquesta treva més o menys llarga.

El llibre de Prudencio Garcia pretén contribuir a la recerca de la pau amb unes anàlisis que parteixen d'aquests axiomes:

1)Pàtria. La ideologia dominant presenta la pàtria com el resultat d'una comunitat d'interessos (fonamentalment la defensa armada d'un territori). El militarisme que és una faceta d'aquesta ideologia dominant, deforma encara més la realitat i presenta la pàtria com una cosa sagrada.

2)És imprescindible un exèrcit que tingui per missió la defensa exterior armada i el manteniment de l'ordre institucional.

3)És lícita i recomanable la guerra justa.

4)La guerra no és un fenòmen endèmic de certes societats sinó que té unes causes: defensa de valors suprems, factors econòmics, ideològics o hegemònics.

5)Els factors que afavoreixen la guerra són: nacionalisme exacerbat, dogmatisme ideològic, subdesenvolupament espiritual,etc.

6)El respecte a la jerarquia ha de ser absolut. Associada a aquesta ideologia hi ha una praxis social els fruits de la qual ens són sobradament coneguts: genocidis(guerra), fam, deshumanització (començant per les casernes), risc d'una guerra nuclear total,...

Davant d'aquesta situació ,sentida com absurda per gairebé tothom, qui accepta els anteriors postulats només pot oferir alternatives com les que diu Prudencio Garcia en el seu llibre:

1)Apartidisme de l'exèrcit, no apoliticisme.

2)Una nova disciplina.

3)Patriotisme humanista.

4)Actes unilaterals de desarmament.

Abans d'analitzar aquest llibre convé recordar que la polemologia és una ciència que neix després de la Bomba per analitzar el fenòmen bèl.lic i buscant la supervivència, es pretén buscar el mitjà que permeti la supervivència mantenint les institucions i les relacions socials actuals.

ALLÒ QUE NO POSARÀ MAI EN DUBTE UN MILITARISTA

1)Pàtria.

"Únicament atribueixo a aquestes pàgines i reivindico fortament per a elles, una sola, però, això sí, sistemàtica i rigorosa ortodòxia: la de la seva finalitat encaminada al propòsit directe o la intenció última al major servei de la pàtria(...) Ella exigeix ser servida de moltes formes diferents i en molts diferents camps"

Es parla de pàtria per amagar el que existeix realment: persones; opressors i oprimits. Ella, la pàtria, no existeix, no pot ser servida, els qui poden ser servits són els que poseeixen el control dels mitjans de producció, de les lleis, de l'exèrcit.

'Pàtria' és un dels mites a la sombra del qual es manté molta gent i un dels frens per poder arribar a una societat més pacífica. El narcisisme de grup,així com el narcisisme individual és un fenòmen fàcil d'induir i que permet una manipulació senzilla:"els espanyols, el grup al qual tu pertanys,són collonuts, herois des de l'edat de pedra,grans soldats i conqueridors d'imperis, espanya és diferent,una grande y libre..."

Després, a l'hora de fer servir la gent es pot apelar a aquests eslògans i aconseguir així la submisssió d'una manera més còmoda, reservant la coacció física per als rebels.

2)Exèrcit

"La naturalesa de la missió de les Forces Armades va més enllà de les opcions polítiques concretes i això ens imposa el deure de respectar qualsevol de les opcions polítiques que tenen cabuda dins l'ordre constitucional"

Un cop queda clar el que és pàtria queda clar que tan necessària és la defensa exterior com la repressió interior, defensa-atac; exterior per les necessitats de matèries primeres, mercats o el que sigui, i repressió interior per a mantenir una situació de privilegi.

La paraula 'ordre constitucional' completa la paraula 'pàtria' en la tasca d'amagar la realitat social,"s'ha de mantenir l'ordre" es converteix així en un

FONDOMOC

crit de guerra i en justificació de tota mena de tortura.

3)Guerra

"Existeix un tipus de guerra davant la qual no es pot parlar de desacralització, ja que el seu caràcter sagrat preval i prevaldrà sempre mentre la seva necessitat subsisteixi i reaparegui; el de la lluita per la vertadera justícia, la llibertat i la dignitat humanes quan aquestes es veuen realment aixafades o greument amenaçades."

El que és justícia, llibertat i dignitat ho defineix el poder. Sagrat vol dir que no permetran que ningú ho posi en iubte. Així que el text ve a dir el mateix que els anteriors.

4)Causes de la guerra

En tota societat violenta[1] la guerra és un fenòmen freqüent i com millors siguin els mitjans tècnics i més gran el capital emprat[2] en la seva preparació, més gran és el perill.

En concret cada guerra tindrà unes causes determinades i cada vàndol inventarà el seu paquet de causes i justificacions més o menys carregat de retòrica. Prudencio Garcia ho descriu així:

"La guerra ha estat associada a la defensa de valors suprems, amb freqüència de caràcter sobrenatural i durant llargues èpoques amb predomini del factor religiós, cal reconèixer que aquest element concret ha anat perdent importància en els últims temps com a motivació d'enfrontaments armats,i ha cedit la importància davant de factors econòmics, ideològics o simplement hegemònics".

5)Factors afavoridors

Prudencio Garcia fa una llarga llista de factors afavoridors de la guerra que reflecteixen la concepció militarista de la realitat social i per això són interessants d'analitzar: "nacionalisme exacerbat, dogmatisme ideològic, revanxisme històric"; "racisme" (oblida que el racisme 'es fa' en funció d'uns interessos de classe i que les lluites racials solen ésser lluites de classes; "misèria econòmica"(gairebé mai la guerra la fan els qui no tenen res per menjar); "subdesenvolupament espiritual" (?); etc...

6)Respecte a la jerarquia

"...el que suposa aportar a la col lectivitat i a la pròpia Jerarquia, sempre dintre d'uns marges establert per aquesta, elements de judici a si aquesta línia de pensament ha de ser o no ha de ser modificada en una o altra direcció."

La paraula jerarquia apareix en el llibre en majúscules, ja hem vist que 'societat violenta','guerra', 'disciplina', 'jerarquia' són conceptes que van sempre associats. Com més estricta és la dominació més estricta és la jerarquia i més rigorosa és la disciplina.

L'obediència és un graó decisiu dins la cadena de dominació."Decidiu-vos a no obeir i sereu lliures". D'aquí la importància que donen a l'obediència, al respecte a la jerarquia, a la disciplina imposada.

EL QUE POT APORTAR UN MILITARISTA A LA SOLUCIÓ DEL PROBLEMA DE LA GUERRA I DE LA SUPERVIVÈNCIA

1º)"Com impedir que un exèrcit absolutament desvinculat de la cosa pública (...) pugui ser utilitzat com un vulgar instrument per un poder oligàrquic i sense escrúpols al servei dels seus propis interessos i en detriment d'aquesta mateixa societat al servei de la qual aquest exèrcit va ser constituït."

Un problema confusament plantejat (pel que porta de càrrega ideològica) però que tots entenem.Prudencio García dóna

FONDOMOC

aquesta solució:"apartidisme, no apoliticisme". La solució la raona d'aquesta manera:si l'exèrcit és apolític pot ser fàcilment manipulat, aleshores que no sigui apolític; però això tampoc no soluciona res, l'exèrcit porta en essència la concentració de poder i per tant el poder abusar del poder, i això passa a qualsevol societat o institució jeràrquica i no té remei si no és que, és clar es dissol la institució.

2º) La 'gran disciplina' s'ha de substituir per una'nova disciplina': "la facultat de no obeir podrà ser utilitzada únicament en casos gravíssims. Per altra part el subordinat que de mala fe o per error rebutji acomplir una ordre jutjada després com a normal assumeix tota la responsabilitat de la seva negativa i serà sancionat d'acord amb la llei penal militar".

La "gran disciplina" té mala fama, els camps de concentració, les massacres a Indoxina, la tortura a tants països són només mostres de les atrocitats que un home pot cometre perquè li ho mana el cap.

Per això comença a ser vergonyós defensar l'obediència cega i s'inventa una cosa molt semblant però amb un altre nom: 'nova disciplina'.

3 º) El patriotisme humanista.....

4 º) Els actes unilaterals.

"Els actes unilaterals són iniciatives militars que inviten a la reciprocitat, accions que han de servir per disminuir els temors de l'adversari sense augmentar la por dels propis ciutadans."

Ja d'entrada,i coneguda la mentalitat militar que sempre tendeix a pensar que l'enemic té més del que té i que ho fa servir amb tota l'habilitat, sort i malícia pensable i el seu bàndol sofreix totes les adversitats imaginables, es veu la poca utilitat pràctica d'aquest invent.

La idea sona a allò de l'almoina del ric, que qui té desproporcionadament més riquesa que l'altre cedeix una misèria per quedar bé.

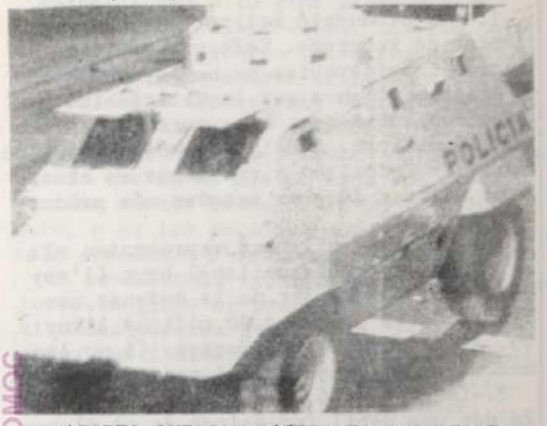

FONDOMOC

APORTA QUELCOM D'ÚTIL EL LLIBRE DE PRUDENCIO GARCIA ?

L'autor dirigeix el llibre fonamentalment a militar i dintre d'aquests especialment als "qui hagin cedit a la còmoda temptació de l'apoliticisme en la seva concepció més radical d'absoluta inhibició intel.lectual i moral respecte a tota problemàtica política." En aquest sentit el llibre és útil perquè partint de la ideologia d'aquesta gent, condició sine qua non perquè aquests obrin el llibre, els mostra unes poques de les contradiccions de la seva opció.

Això és realment una cosa molt important sobretot en les circumstàncies polítiques actuals a les quals l'autor fa unes referències concretes i defensa la línia de no dificultar el procés democràtic.

No hem fet esment del model que Prudencio García proposa per explicar la gènesi de la guerra. Pensem que no té cap interès i no solament perquè no sigui quantificable sinó també perquè tota l'anàlisi estadística és errònia. Serveix això sí per explicar gràficament que les probabilitats de guerra entre dos països augmenta amb la bel.licositat de tots dos.

LA RECONVERSIÓ:
UNA PRÀCTICA DEL CONTROL OBRER I POPULAR

PER QUE LA RECONVERSIO ?

1.- La producció militar és un malversament de recursos. Eefectivament, recursos considerables en homes, material i diner arriben a ser inutilitzables per la comunitat essent incorporats a la producció militar. A Bèlgica, més de 150.ooo persones treballen directament en el sistema militar (forces armades més producció militar).

Les despeses militars representen el 3,37% del producte nacional brut (l'any 1977). El pressupost de la defensa nacional estrà proper a 80 milions l'any 79. A la vorda de 50 empreses (i no les menors) produeixen per al sector militar.

2.-La producció militar es caracteritza per una dèbil intensitat de mà d'obra, aquest és el sector menys creador de feina. Però és un sector d'alta intensitat de capital: les màquines emprades són molt sofisticades -molt cares- i això a causa de les normes de producció molt estrictes i de les matèries primeres emprades. Aquestes són molt sovint de metalls o aleacions rares, per tant costoses, i d'una fabricació complexa. Els salaris, a causa de la qualificació i a la competència dels treballadors. són sovint molt elevats. Però arran de la automatització imposada del material,els obrers no són tan nombrosos.

D'altra banda, la feina és poc estable ja que depén bastant de contractes. Les empreses estan llavors obligades a acomiadar periòdicament els treballadors en acabar els contractes o de collir nous treballadors ràpidament.

3.-Cada franc invertit en la producció militar no és per a respondre a les necessitats socials de la comunitat. Aquestes necessitats són reals i sovint oblidades: transports públics més ràpids i que funcionin millor, hàbitat decent, sanitat, equipaments mèdics, energies alternatives, material antipolució o depolució, etc. A més el diner dedicat al

FONDOMOC

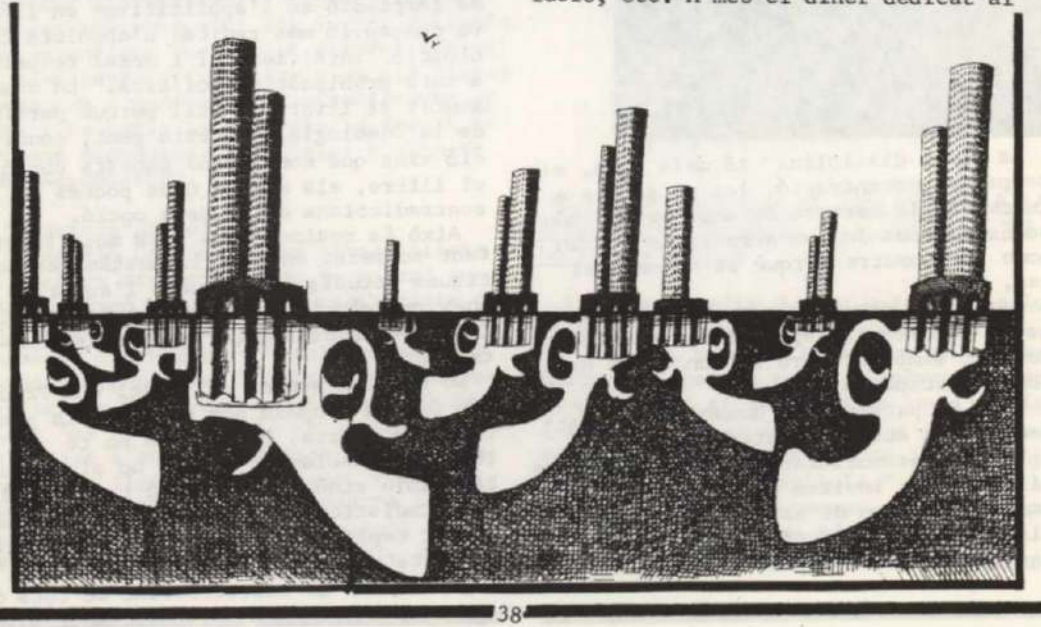

sector militar tendirà a augmentar l'atur, simplement perquè no és invertit en altres sectors de l'economia.

En aquest sentit les despeses militars són en general un factor de regressió econòmica. La prosperitat d'Alemanya i del Japó després de la II Guerra Mundial s'explica en bona manera perquè li era prohibit invertir en el sector militar.

Els recursos han estat emprats en el rellançament industrial i econòmic del país, amb els resultats de tots coneguts.

4.- La producció militar augmenta la inflació. Grans summes són consagrades a aquesta producció i els salaris són elevats. Una important massa monetària és llavors posada en circulació. Però no té l'aportació corresponent en nous projectes, essent la fabricació militar comprada i controlada pels governs; llavors augmenta la inflació.

5.- Moltes vegades els treballadors de l'armament es plantegen unes preguntes sobre la finalitat de llur feina. No estan disposats a produir màquines de mort i preferirien realitzar altra tasca més útil. Però en temps de crisi, ningú no vacil.la entre l'atur forcós i la producció d'armes, creient que aquella sigui l'única alternativa?.

QUÈ ÉS LA RECONVERSIÓ ?

La reconversió és el pas d'una producció militar a una de civil, socialment útil, i que comporta un trasllat del poder de decisió als treballadors. Això és molt clar si tenim en compte que per a nosaltres la reconversió "à but pacifique" tal com nosaltres l'entenem, es distingeix d'una"simple" reconversió econòmica.

En aquest darrer cas, les instàncies dominen el poder de decisió en l´empresa. Al final si es procedeix a una reconversió econòmica de les empreses militars hom podria imaginar un complex industrial civil reemplaçant el complex militar-industrial actual, que explotaria igualment els treballadors i es garantirien uns super guanys .

Per al contrari, la reconversió "à but pacifique" no l'és si permet els treballadors prendre ells mateixos les decisions relatives a allò que desitgen produir i les finalitats de l'empresa. I això en funció de les necessitats locals per a esbrinar la necesssitat d'una o una altra producció.

Si una reconversió econòmica es pot concebre en un sistema capitalista,la reconversió "à but pacifique" no pot ser-ho perquè remet fonamentalment a la causa de l'explotació i es realitza amb un tras llat segur de poder ja que s'ataca directament les violències econòmiques estructurals del sistema:acumulació de capital, llei de guany, privatització dels capitals, atur, condicions de treball, parcelació, temps de treball,...

Permet també a la gent plantejar-se unes qüestions sobre aquest sistema perquè posa en evidència determinades injustícies. Quin és aquest sistema on totes les nostres "necessitats" estan satisfetes, però també on a nosaltres ens falta l'essencial, on les persones moren de fred, on uns obrers es passen fins a 6 hores per dia en els transports, on la polució mata, o on les persones moren als hospitals per manca d'equipaments necessaris?

La reconversió implica en el seu procés tots els grups de base, sindicats i associacions obreres però també tots els grups que lluiten per millors condicions de vida (ecologia, transports públics, sanitat, urbanisme, comitès de barri,...) perquè tots poden obtenir-ne avantatges.

1.-La reconversió redistribueix els recursos malversats per la producció militar a les poblacions locals. Aquests recursos, així alliberats, servirien per satisfer les necessitats socials existents per a buscar innovacions tecnològiques (productes alternatius) i per a incrementar els llocs de treball.

2.-Això permet augmentar la feina.Després dels estudis de l'ficina d´estadística laboral, la mateixa summa invertida en l'educació per feina, abans que en el sector militar crearà 2,5 vegades més llocs de treball. És veritat que els problemes de reinserció o de reciclatge existiran per alguns treballadors. Uns estudis nord-americans mostren que sobre 127 obeers,121 estaven reinserits amb un reciclatge màxim de 6 mesos.

3.-La reconversió és tècnicament possible. Nombrosos exemples ho demostren. Potser el cas més notable és la reconversió de l'enorme màquina de guerra nord-americana al final de la II Guerra Mundial.La major part de les màquines es pugueren reconvertir cap a una producció civil amb un mínim de dificul

FONDOMOC

tats tècniques. Les dues condicions essencials perquè la reconversió sigui una realitat són, d'una banda, una autèntica voluntat política i, d'altra banda, una planificació rigorosa que reduirà les dificultats que poguéssin esdevenir-se.

La reconversió hauria de situar-se en les prioritats del moviment obrer perquè es lliguen algunes de les seves reivindicacions primordials; d'altra banda se situa també en l'extrem del moviment pacifista, lluitant directament contra la militarització. Obre el camí a la Defensa Civil Popular No-Violenta fent retornar el poder de decisió i gestió als treballadors. És la continuació de la tradició antimilitarista de la classe obrera.

****

CAP A UNA defensa popular no-violenta

1.-Una defensa d'acord amb els nostres objectius polítics

Enfront a les condicions permanents d'opressió (econòmica, política, ideològica), l'estratègia autogestionària apareix com una resposta ofensiva de les masses populars. Però el desenvolupament d'aquesta estratègia obliga les forces conservadores a organitzar la repressió contra els treballadors i el conjunt del poble. Hi ha, doncs, que preveure aquestes agressions i preparar-se per a respondre'ls amb la major eficàcia.

En estreta relació amb l'estratègia ofensiva que representa la dinàmica autogestionària cal concebre una estratègia d'AUTODEFENSA. Aquestes dues estratègies han d'estar constantment d'acord entre si:és una qüestió tant d'eficàcia com de coherència. No posem en qüestió el principi de defensa sinó que el situem en el context de les etapes cap al socialisme autogestionari. Plantejant així el problema de la defensa en TERMES POLÍTICS (és a dir de canvi de societat), cal definir les finalitats i els mitjans d'aquesta defensa: cal que respondre en efecte a les preguntes: per què defensar-se?, qui es defensa?, abans de proposar una resposta a la pregunta "com defensar-se?"

a)Defensar-se, per què ?

De cara al conjunt d'agressions de les classes dominants cal definir per a cadascuna d'elles respostes i tàctiques específiques de defensa. En previsió d'aquest conjunt de possibles agressions, l'estratègia d'autogestió i autodefensa ha d'estudiar primerament el problema de la resistència a les agressions ideològiques i econòmiques:és en efecte una qüestió d'estratègia a curt termini.

L'aproximació a les diverses agressions permet captar millor els límits del nostre sistema de defensa actual, i demostrar les seves contradiccions. Efectivament si aquest sistema es refereix explícitament i oficial a la "defensa del territori" i a la "seguretat dels francesos", els seus objectius polítics es continuen presentant a la lleugera i mai no són definits. Donar al concepte d'agressió tot el seu significat polític és fer sorgir a l'ensems la incoherència de la noció d'amenaça, sobre la qual descansa tota l'estratègia de la defensa nacional. Si això és d'aquesta manera és sens dubte perquè la mateixa idea de "nació" no és més clara que la d'amenaça. Què es tracta de defensar?: un patrimoni cultural?, l'Estat?, un sistema econòmic?.

Ens hem de convèncer que la idea de nació, fins i tot quan correspon a les realitats culturals i històriques es queda en un instrument ideològic emprat per la classe dominant per fer creure en una comunitat d'interessos de tots, més enllà de les barreres de classe...En una orientació socialista serà sens dubte necessari per a organitzar concretament la defensa tenir en compte el fet nacional, com a herència històrica i cultural; però hem de denunciar l'ús que es fa de la noció de "defensa nacional" per la qual hom arriba a justificar la idea que existeix un enemic interior i a organitzar contra ell tota l'estratègia de la defensa nacional.

b) Qui es defensa ?

En atribuir a les amenaces un contingut ideològic i econòmic recolzades després per un caràcter militar, ens veiem obligats a concebre la defensa com a un sistema multidmensional i no com a una estricta protecció militar. Reconeixent que el quid de la qüestió d'eventuals conflictes és des d'ara global i ja no es limita a la defensa de les fronteres arribem lògicament a la conclusió que la defensa és una qüestió del cos social en el seu conjunt: en comptes de militaritzar tota la societat el que cal és CIVILITZAR TOTA LA DEFENSA; és a dir, donar al conjunt de la població el domini sobre els objectius, les estructures i les TÈCNIQUES DE DEFENSA

També preferim parlar de defensa social més que de defensa nacional i fins i tot de DEFENSA POPULAR en referència amb l'estratègia autogestionària. Ara bé si les masses populars són les úniques que poden portar a la pràctica l'estratègia autogestionària són igualment l'element central de l'estratègia d'autodefensa. La defensa no pot, doncs, ser concebuda i organitzada més que en ESTRETA UNIÓ AMB L'ORGANITZACIÓ MATEIXA DE LA SOCIETAT A DEFENSAR: les restructures autogestionàries en la base es converteixen aquí en "GRUPS D'AUTODEFENSA". I a l'igual que el control obrer i el control popular són objectius de l'estratègia autogestionària també la defensa obrera i la defensa popular són les bases de l'organització de l'estratègia de la defensa.

Desenvolupar aquesta concepció és evidentment qüestionar tota l'estructura de l'exèrcit modern. La delegació en una aparell la funció del qual és la de defensar i desenvolupar una veritable societat militaritzada, amb la seva jerarquia, la seva disciplina i la seva arbitrarietat. Aquesta societat militar es converteix en un cos estrany a la societat civil i l'experiència històrica demostra que la primera té una fastigosa tendència a controlar la segona. És el fusell el que controla el polític i el polític qui domina el fusell.

2.-<u>La defensa popular no-violenta</u>

Proposem orientar la recerca i la posta en pràctica d'una autodefensa popular en una vida nova: la que ens indica diferents lluites no-violentes històriques o actuals, el que nosaltres diem defensa popular no-violenta (DPNV) ens sembla ser l'única defensa que podria complir simultàniament la doble exigència política i tècnica que acabem de formular.

No pretenem presentar la DPNV com una solució miraculosa o una panacea que pot resoldre de cop els problemes complexos de la defensa. No pretenem tenir solucions prefabricades que proposar i que seria suficient amb aplicar. En aquest sentit volem situarçnos clarament en una PERSPECTIVA DE RECERCA sobre els principis d'una organització de la DPNV.

Dues coses ens pareixen certes.Per un costat la defensa pop permet respondre a les exigències polítiques que ens hem fixat en relació al nostre projecte de societat mentre que l'organització d'una defensa armada no resol aquesta qüestió. I per un altre la DPNV no conté en si mateixa l'esdevenidor suïcida que està implicat en l'elecció d'un sistema nuclear de defensa.

Això no significa nogensmenys que aques

FONDOMOC

ta rerca rebossi en el buit. Es recolza sobre exemples històrics de lluites no-violentes que s'han desenvolupat en contextos polítics i culturals molt diferents.Són diverses les lluites d'alliberació conegudes en els continents del Tercer Món (és l'Índia de 1920 a 1936, en el Congo belga fins el 1960, a Ghana el 1961).Altres lluites s'han desenvolupat a Europa ja sia després de la I Guerra Mundial (resistència dels alemanys contra l'ocupació de la conca del Rhur per França i Bèlgica el 1923) ja sia en el curs de la II Guerra Mundial (resistència al règim nazi:Noruega en el 42, Dinamarca en el 43).D'altres per acabar s'han desenvolupat resistint al règim soviètic (Alemanya de l'Est el 1953, Txecoslovàquia en el 68).

-Condicions d'eficàcia d'una DPNV:preparació, control i descentralització

La constatació d'alguns exemples que ens dóna la història semblen demostrar clarament que una defensa així no s'improvitza mai sinó que al contrari ha d'existir una seriosa preparació i particularment una preparació política. La millor resistència és,efectivament, la que s'arrela en la voluntat política del poble de defensar-se quan allò que ha de defensar està correctament enunciat i definit. Un poble avessat a resistir col.lectivament a totes les temptatives de liquidació dels seus drets més elementals és el que està preparat per aquest tipus de defensa, particularment de cara a una agressió externa.

Aquesta consciència política col.lectiva que defineix així els OBJECTIUS POLÍTICS DE DEFENSA ÉS EL CIMENT IDEOLÒGIC DE LA DEFENSA POPULAR NO-VIOLENTA. Es clarifica i s'afirma particularment pel desenvolupament de les lluites socials actuals.La participació en aquestes lluites és converteix en el millor exercici de preparació d'aquesta defensa.

La descentralització i la desconcentració són condicions d'eficàcia per a una DPNV.És important que els treballadors i els ciutadans tinguin en llurs mans les principals responsabilitats econòmiques i socials que actualment estan concentrades en l'Estat. Nogensmenys en una societat d'autogestió no pot ser total:hi haurà sempre alguns punts estratègics, alguns sector clau que controlar i protegir prioritàriament.

-Autodefensa del territori

Què passa si una potència estrangera envaeix el nostre territori?.En el quadre de l'estratègia de la DPNV l'entrada de les forces enemigues sobre el territori nacional no ha de ser pressa com un fracès definitiu. No es tracta d'enfocar una "defensa de les fornteres"; d'altra banda en el context d'un conflicte armat aquesta noció és ja anacrònica.El que s'ha de portar a la pràctica és una autodefensa del territori. En un primer moment es tracta de frenar al màxim l'avenç deles tropes i de contenir l'organització de les forces repressives abans que controlin els sectors clau.. El deure de la població és el de fer que aquest període de la invassió que l'agressor vol com més curt millor sigui molt més llarg del previst i que demostri la determinació de la població a no deixar-se sotmetre. Es tractarà per exemple de paralitzar les vies de comunicació,d'impedir la requisa de material de transport (sabotatges tècnics, vagues), de privar l'adversari de recursos energètics i alimentaris.

Contraofensiva ideològica de la població

Un dels objectius principals de la DPNV és l'aconseguir desplaçar el conflicte de terreny de les armes, favorable a l'adversari, al terreny ideològic,favorable a la població. La història de certs cops militars ensenya sovint que el soldats són enganyats pels seus oficials sobre la naturalesa exacta de les accions en què participen. Així els soldats del Pacte de Varsòvia creien que anaven a alliberar els soldats txecs d'un poder contrarevolucionari. Això demostra fins quin punt és especial buscar el contacte amb les tropes

FONDOMOC

enemigues per a informar-los del paper que se les fa exercir. Diversos exemples històrics demostren que una veritable desmoralització de les forces repressives en una contraofensiva ideològica: el 1953 a l'Alemanya Oriental els policies van passar al costat dels manifestants obrers; el 1968 nombrosos regiments soviètics hagueren de ser repatriats urgentment ja que donaven signes de feblesa en la repressió.

Organitzar la no-cooperació

Es tracta de no col.laborar col.lectivament amb l'enemic. Ja que un poder qualsevol requereix per a imposar-se de la col.laboració activa o resignada d'una minoria de la població. Per a treure avantatges de la situació, necessiten funcionaris servils, contribuients sumissos, treballadors actius,...Si una part important del poble es nega a cooperar el poder es trobarà en una situació difícil; si aquest rebuig es generalitza es trobarà en una situació impossible. Caldrà encetar el boicot, p.ex. sistemàtic de tot allò organitzat per l'adversari ja es tracti de la venda de certs béns de consum importats per ell o de diferents institucions que hagi creat per intentar administrar el país.

L'organització d'un moviment de desobediència col.lectiva a un ordre imperatiu sorgit de l'adversari pot ser un element decisiu en el desenvolupament de la resistència. Davant d'això al poder li quedaran dues opcions: o deixar fer amb la qual cosa el moviment s'estén o bé reprimir-lo, cosa que pot desencadenar la solidaritat popular i augmentar el nombre de transgressors.

-La dinàmica de la defensa popular N-V

A través d'aquestes diferents tècniques d'acció sembla que la DPNV de cara a una agressió armada s'esforça sistemàticament a situar el conflicte en el terreny polític, el de la SOLIDARITAT POPULAR. Tot el problema resideix llavors en construir aquesta força de pressió política de manera que constitueixi un front sòlid disposat a suportar la repressió.

Finalment mentre que la lluita armada desarrela els homes, els condiciona artificialment en una estructura autoritària la defensa no-violenta exigeix que actuïn en el seu lloc: en comptes de destruir el texit social i la unitat de la població fa d'aquests una de les raons del seu èxit. Deixa lloc a la imaginació i la creativitat de les masses populars. Això no significa que es deixi a la improvització. El poble unit podrà escollir tenint en compte alhora las circumstàncies i la preparació els mètodes de resistàcia N-V més apropiats per cada situació.

M.A.N.

Mouvment per una alternative non-violente

FONDOMOC

****
*SUBSCRIPCIÓ A LA PUÇA I EL GENERAL *
*
NOM I COGNOMS.....
ADREÇA.....
POBLACIÓ .....COMARCA.....
*
*Forma de pagament:
* Gir postal a nom d'Anna Porret (c/Josep Soldevila, 1. Barna-30)*
* Personalment (Al CASAL DE LA PAU. Bruc, 26-2on. Barna-10)*
* Per correu (" " " " ")*
* Taló bancari per correu
*
SUBSCRIPCIO PER A 6 MESOS: 300 ptes.
SUBSCRIPCIO DE SUPORT PER A 6 MESOS: 500 ptes.
****

IRBM
Mk 12
a
CCCP
BOCTOK
SS-9
icbm
FOBS
Spartan
AGM-64A
228
ANTI-BALISTIC
MISSILE
poseidón
L·p-3 Orion
POLARIS
MIRAGE-IV
MINUTEM N
CRUISE MISSILE
TNT
USAF
Mk 2
Phantom 2
MIRV
asa Sky

la nuca del GENERAL

REVISTA ANTIMILITARISTA MENSUAL

GANVA (Grup d'Accio Directa No Violenta Anti-OTAN)

ALERTA !, QUE PETEM !

SER ANTIMILITARISTA A EUSKADI

LLUITA ARMADA O
ACCIÓ DIRECTA
NO-VIOLENTA?

FONDOMOC

75 PTES. 20 OCTUBRE 1980 Nº 11

SUMARI

– EDITORIAL — 3

– MOVIMENT ANTIMILITARISTA A EUSKADI — 4

– ALERTA QUE PETEM! — 8

– ELS DIBUIXETS JAPONESOS DELS COLLONS — 11

– MARXA ANTI OTAN — 12

– LLUITA ARMADA O ACCIÓ DIRECTA NO-VIOLENTA? (Iª Part) — 14

– DAVANT LES ELECCIONS SINDICALS PER QUE NO ABSTENIRSE? — 19

– NOTICIES BREUS — 23

FONDO MOC

Llocs on podeu trobar la revista, fora de Barcelona ciutat:

A Comarques:

Alt Empordà; Llibreria "Els Trobadors" Passeig del Mar, 2 L'ESCALA

BAIX Llobregat; Llibreria "El Topo" c/ Lloselles, 18 MARTORELL.
Llibreria "Xarxa" c/ Jaume Casanoves, 14 EL PRAT DEL LLOBREGAT

Barcelonès; Llibreria "Els Pins" c/ Princep de Vergara, 58 L'HOSPITALET

El Garraf; Llibreria "Gabaidà" c/ Les Planes, 2 SANT PERE DE RIBES
Llibreria "La Mulassa" c/ Sant Gervasi, 36 VILANOVA I LA GELTRU.

Osona; Llibreria "La Tralla" c/ de la Riera, 7 VIC.

PAIS VALENCIA; Casal de la Pau c/ Sueca, 11-10 VALENCIA

AGENDA

Els dies 18 i 19 d'Octubre s'ha celebrat la primera trobada d'insubmissos a nivell de l'Estat Espanyol. Els que estigeu interessats en saber com ha hanat podeu adreçar-vos a: Benedicto Sánchez. c/ Trébol nº 4, 4º D SALAMANCA.

****

Els companys del GRUP ANTIMILITARISTA de Bassauri (G.A.N.B.A.) ens informen que tot just coincidint amb l'inici de la Conferència de Seguretat i Cooperació Europees (CSCE) organitzaran la "SETMANA ANTIMILITARISTA D'EUSKADI", del 10 al 16 de nevembre, que pretén treure l'antimilitarisme fora de l'àmbit on s'ha mogut fins ara (àmbit de l'objecció de consciència).

Durant aquesta setmana parlaran dels temes:

– EUSKADI I L'OTAN (parlarà Beltza).
– LES BASES IANQUIS. CAMP DE TIR DE "LES BARDENAS" (a càrrec de Mario Gaviria o Artemio Baigorri)
– LA CONFERÈNCIA DE SEGURETAT EUROPEA.
– ANTIMILITARISME I OBJECCIÓ DE CONSCIÈNCIA.

A més pensen organitzar accions, cercaviles al carrer com a forma d'apropar a la gent tota aquesta problemàtica. Dins els actes hi haurà també música, cant i teatre.

Així, doncs, estem tots convidats a participar-hi!

editorial

L'estiu ja s'acabat i amb ell la Marxa Anti-OTAN, hores i hores de treball, de tensions, de problemes imprevistos. Tambe d'alegries, satisfaccions i convivència entre els companys i companyes que hi vam participar, amb la gent dels pobles per on vam pasar, amb els grups de gent que preparaven la Marxa.

Ara ja tornem a ser tots aquí, altre cop la feina quotidiada, els problemes quotidians, la lluita quotidiana...

Som uns quants més en el grup, uns quants més disposats a continuar la lluita per aquesta societat nova a la qual tots aspirem. Lluitant contra la progresiva militarització a la qual poc a poc ens van sotmetent. Lluitant contra l'ingrés al'OTAN, contra les bases nord-americanes, lluitant...

Volem, però, ara més que mai anar-nos acostant cada cop més, tant a nivell teòric com d'acció, a tota una sèrie de grups que des d'altres problemàtiques concretes, també s'enfronten amb els mateixos enemics, també aspiren a aquesta societat nova.

Obrers, feministes, ecologistes, gais... Volem potenciar un diàleg que en pugui portar a una major coordinació. Pensem que tenim coses a aportar, sabem que tenim molt a aprendre.

Volem doncs que aquesta revista sigui una plataforma per aquest diàleg.

Tenim molts projectes per la Puça i el general. Ara, quan ja té un anyet d'edat (sí, fa ja un any!), volem intentar que sigui una revista més viva, més interessant, més profunda...

No obstant, sabem molt bé que l'èxit d'aquesta empresa depèn sobretot de vosaltres. Necesitem les vostres subscripcions (la revista s'aguanta principalment d'elles), els vostres articles, les vostres crítiques, la vostra participació...

Sense vosaltres la revista no és res, no serveix per a res...

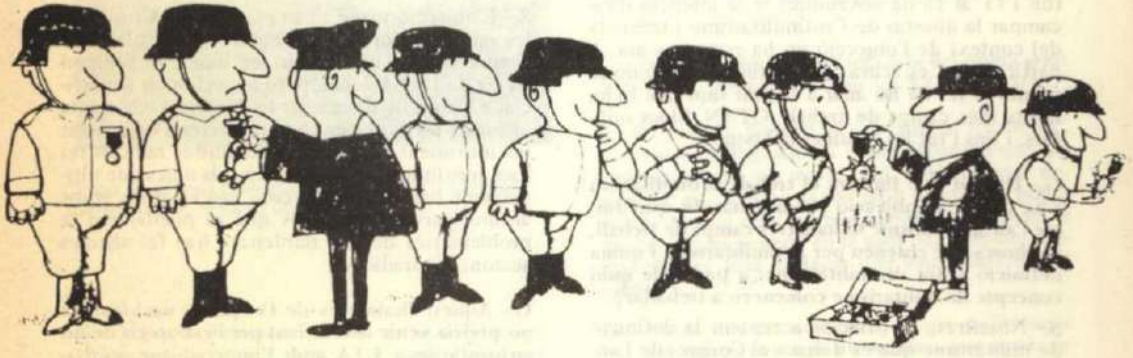

entrevista

SER ANTI-MILITARISTA A EUSKADI

Aprofitant una visita que ens va fer un company del Grup Antimilitarista de Basauri (GANBA), varem fer-li aquesta entrevista que seguidament us oferim.
Pensem que constitueix un testimoni directe i viu tan de la presència del moviment antimilitarista a Euskadi com de la situació global que allà es viu.
Per manca d'espai ens hem vist obligats a retallar-ne alguns trossos.

G.A.N.V.A.- Què vol dir ser antimilitarista a Euskadi?

SANTI.- A part dels grups d'objecció no s'ha portat cap treball antimilitarista. Per valorar el treball antimilitarista cal partir dels grups d'objecció. Malgrat que ara es comenci a treballar altres qüestions, el contingut que s'ha donat a l'objecció allà ha estat força diferent de la que s'ha donat a la resta de l'estat. Tot i que no hi ha hagut objectors per motius nacionalistes, s'ha donat molta importància a tota aquesta sèrie d'argumentacions per no anar a la mili, la gent no es definia objector per motius religiosos sinó que se sentien antimilitaristes així, tal com raja. Aleshores, els conceptes en escrits i les accions que s'han fet, han tingut molt en compte la funció que l'exèrcit fins ara ha realitzat i realitza a Euskadi, és l'única cosa que s'ha treballat en antimilitarisme. Des de fa un any s'han començat a preparar coses, com la qüestió de l'OTAN, de la cursa d'armaments, però gairebé no s'ha tocat. Des de fa uns messos s'està preparant el terreny i precisament la propera setmana antimilitarista (de l'11 al 16 de novembre) té la intenció d'escampar la qüestió de l'antimilitarisme i treure-la del context de l'objecció on ha estat fins ara. A partir d'aquí es veurà que l'antimilitarisme no és només el fet de no anar a la mili sinó que hi ha molts més camps de treball, OTAN, blocs militars, i fins i tot les joguines bèl.liques.

G.- Has dit que fins ara el treball antimilitarista s'ha cenyit a l'objecció i també has dit que dintre l'antimilitarisme hi ha altres camps de treball, aleshores què enteneu per antimilitarisme i quina definició teniu de militarisme; a partir de quin concepte de militarisme comenceu a treballar?

S.- Nosaltres, en principi acceptem la definició de militarisme que es donava al Congrés de Landa. L'antimilitarisme era totes les vessants de la qüestió militar que es traslladava fora del camp estrictament militar, el que cal és marcar els camps concrets de treball per enfrontar-se amb tot això i és el que mai s'havia fet allà. S'havia treballat a nivell de discussions però no s'havia aprofundit. Des de fa dos anys i mig o tres anys dintre dels grups d'objecció s'havien creat grups de dones antimilitaristes però que tampoc han portat un treball a nivell exterior, sobre les qüestions d'influència del servei militar...

G.- Quin era el plantejament d'aquests grups de dones antimilitaristes?

S.- A través d'un manifest que van elaborar, deien que el servei militar no només afecta els mossos que hi han d'anar sinó que també les afecta a elles, en la mesura que també tenen relacions amb els nois, i també questionàven la defensa i l'exèrcit. A nivell de treball van tenir problemes amb els objectors, no es trobàven a gust, la gent no assumia els seus plantejaments i es formà el grup de dones coordinata amb el MOC

G.- I les forces polítiques, no han fet res en el sentit antimilitarista?

S.- L'objecció no se l'han plantejada. A nivell de les mateixes forces nacionalistes s'han plantejat alguna vegada qüestionar les bases, el polígon de tir de las Bàrdenas, però a nivell molt superficial a l'hora de denunciar-lo. No hi ha hagut una oposició forta ni tampoc un interès d'organitzar un moviment fort. Els nacionalistes radicals no han aprofundit prou tot això. Els unics que ultimament han fet alguna cosa han estat els grups antinuclears i ecologistes que es plantejaren la problemàtica de Las Bàrdenas i han fet algunes accions esporàdiques.

G.- Aquest desinterès de l'esquerra nacionalista no podria venir determinat per l'estratègia de no enfrontar-se a ETA amb l'imperialisme nord-americà directament ara, perquè per exemple, llegint els textos d'ETA ho diu molt clarament, ells saben que darrera l'oligarquia espanyola hi ha l'imperialisme nord-americà, però de moment

FONDOMOC

qui està davant és el govern espanyol i aquesta és la seva contradicció principal. Potser pensen que si ara s'ataqués directament les instal.lacions nord-americanes aquí, el que faria és tenir dos enemics molt forts; cal recordar les declaracions de Todman, l'ambaixador nord-americà que va dir que tan aviat com ETA s'inmiscuís en els seus assumptes, els Estats Units pendrien cartes dins la situació. Això podria explicar una mica aquest aparent desinterès de l'esquerra abertzale?

S.- Sí, penso que de fet ve d'aquí. Que ja és prou fort l'estat espanyol com per buscar una barrera encara més gran com puguin ser els ianquis. Per exemple, pel que fa a les instal.lacions militars de l'estat espanyol, si més no a nivell de producció d'armaments, ja s'han donat alguns enfrentaments entre l'esquerra radical abertzale i aquestes indústries, però a nivell d'instal.lacions militars com ara casernes, no hi ha cap situació de denúncia. Només s'ha arribat a plantejaments de "servei militar a Euskadi", i encara més, el tema de reivindicar el servei militar a Euskadi el van començar els de l'esquerra estatalista (MC) i després fou assumida per l'esquerra abertzale. No va ser un enfrontament clar entre la comunitat basca i l'imperialisme espanyol.

"Estas no son mis tanquetas, que me las han cambiado" (General Saenz de Santa María)

G.- Quina incidència té el Moviment d'objectors a Euskadi i quina relació té amb l'esquerra abertzale o moviments que poden estar contra la reforma?

S.- La incidència és petita. Els grups són molt petits, concentrats a l'àrea del Gran Bilbao, i d'altres més petits i esporàdics, n'hi ha a San Sebastian, Pamplona i Vitòria. Relació amb el moviment abertzale no n'hi ha hagut. Més aviat ha existit una relació amb els moviments llibertaris i ara amb moviments autònoms com puguin ser els comitès antinuclears. Contactes amb sindicats i partits de l'esquerra abertzale no n'hi ha hagut, els únics que han estat durant la campanya per treure de la presó els vint objectors detinguts, que s'han fet a través dels advocats. No hi ha hagut una similitud de plantejaments entre el moviment d'objectors i el mov. abertzale.

G.- I amb la CNT?

S.- Amb la CNT tampoc, a nivell de la gent que està dins el mov. d'objectors es pot dir que hi ha gent que està més o menys en la línea de CNT i gent que en un principi està dins el mov. abertzale però no el mov. abertzale orgànic, organitzat sinó a nivell autònom, dins l'area de l'autonomia.

G.- Que penseu fer quan surti la llei d'objecció?

S.- Els grups la rebutgen, tots els d'Euskadi. Hi ha grups que treballen per aconseguir els 12 punts reivindicats pel M.O.C. i d'altres que més o menys han deixat el treball d'objecció i han donat prioritat a d'altres treballs; fins el desembre es pensa treballar en la qüestió OTAN, la Conferència de Seguretat i Cooperació Europea (CSCE) i joguines bel.liques. A partir del desembre falta concretar quins seran els camps que es treballaran. Hi ha tres grups que treballen la qüestió de la llei d'objecció i deixen de banda l'antimilitarisme. Són els que diuen que en principi estarien disposats a acceptar una llei que recollís els dotze punts que reivindica el MOC. Però com que es veu molt clar que aquests 12 punts mai seran concedits, els grups no veuen la prioritat de lluitar-hi tot i que continuen exigintlos, però el que es qüestiona ja no és un servei civil sinó la conscripció.

G.- Però la resposta concreta a la llei quina serà: amagar-se, presentar-se, fer un S.C. alternatiu,?.

S.- El grup de Basauri es va plantejar fer un S.C. alternatiu, autogestionat i amb l'objectiu que fos reconegut com un servei civil. Però ha estat impossible muntar-lo i es veu molt difícil que pugui sortir. Es veu com un pas important però no hi ha un interès general en la gent per a fer-ho. Caldria deixar tota la feina que estan fent en els grups.

G.- Abans has dit que entenics per militarisme tot allò relacionat amb els militars que sortia de la seva esfera i entrava en la societat civil. Això, de fet no us impossibilita com a antimilitaristes a portar un treball contra el paper repressiu del exèrcit?. En la mesura que el paper repressiu

de l'exèrcit és la funció "natural" que no s'aparta de les seves funcions.

S.- Nosaltres tenim molt clar que l'exèrcit és l'últim graó que té l'estat per a reprimir el poble. Des de la policia municipal, una escalada fins a l'exèrcit. Precisament per això s'està donant prioritat a l'objecció que no pas a d'altres temes perquè es veu que la repressió policial està arribant al seu final i que pot ser que en un moment no gaire llunyà s'arribi a la repressió purament militar. Per a nosaltres la lluita contra l'exèrcit és una lluita antimilitarista. La finalitat és la supressió de l'exèrcit.

G.- Vosaltres vau anar a la presó a causa d'haver repartit una octaveta que cridava contra l'exèrcit, segons els tribunals militars "incitava a la rebel.lió dintre i fora de les casernes". A què responia aquesta acció?

S.- Es l'enfrontament que s'està portant contra l'exèrcit. Per una banda l'exèrcit el tenim aquí, amb la obligatorietat del servei militar, i aquesta situació cal afrontar-la. En base a una anàlisi que fèiem del paper que estava jugant l'exèrcit, plantejàvem que la gent no havia d'anar a la mili, i que la gent que estava dintre la mili desobeís els seus comandaments, la deserció, etc. O sigui, que no és només el no anar a la mili: no anar a la mili però de fet en aquests moments hi ha gent a la mili, per tant també calia arribar a tota aquesta gent.

G.- Relacions antimilitaristes i anticapitalisme, nova societat, etc...

S.- L'exèrcit és la institució bàsica per a qualsevol tipus de societat autoritària, és vital.

G.- Relativament, perquè Costa Rica no té exèrcit i bé és una societat de classes, autoritària...

S.- Però Costa Rica està sota la influencia ianqui.

G.- Es pot haver abolit l'exèrcit com instrument de coarció i poden haver-hi altres instruments més sofisticats, com per exemple la informàtica o coses d'aquestes. Llavors en aquest moment ser antimilitarista no seria ser anticapitalista, o sigui el capitalisme podria continuar existint amb altres mitjans de coerció que no tindrien res a veure amb l'exèrcit, els militars...

S.- Però en aquests moments la qüestió fonamental no és no a l'exèrcit per no a l'exèrcit, sinó pel paper que està desenvolupant en aquesta societat. Estem atacant aquesta societat i l'ataquem contra el pilar més bàsic que té en aquests moments, que és l'exèrcit, en aquests moments.

G.- Es pot ser no-violent a Euskadi?

S.- Sí, el grup es defineix no-violent.

G.- Com valores les accions d'ETA contra l'exèrcit?.

S.- Objectivament ETA es defineix com l'exèrcit per a la revolució basca, per l'estat basc. S'està donant un enfrontament entre dos exèrcits. Ells com a organització militar estan portant una campanya d'atossigament a l'exèrcit. Nosaltres,

Proposta Rosón per a la pacificació.

vulguem o no això ens afecta. Hi ha informacions que oficials de l'exèrcit d'Euskadi estan interessats en una intervenció militar bestial en el País Basc. Aleshores les accions que ETA està portant jo crec que són molt meditades. Quan s'executa un general no es fa perquè sí sinó pel paper que aquest senyor està jugant dintre de l'exèrcit.

G.- Més en general, s'avança amb la lluita armada cap a la revolució socialista basca o suposa un fre?

FONDOMOC

S.- Dintre l'estrategia de la lluita armada hi ha hagut certs canvis des de fa un temps. La clàssica estratègia d'acció-repressió ja no s'està utilitzant. El paper fonamental és de suport a la lluita popular. L'objectiu que s'han plantejat els "milis" és "paralitzar la central de Lemòniz". El fet que dediquin tot el seu potencial per evitar que Lemoniz es construeixi és un suport clar a la lluita. No és allò d'acció-repressió sinó que s'estan posant darrera la gent per anar confirmant una sèrie de lluites que estan marcades per un avanç popular.

G.- Què fa, doncs, un no-violent com tu en una societat com aquesta i si la no-violencia allí es presenta bé com una cosa alternativa en el futur, de la lluita armada, bé doncs com una cosa complementària a la lluita armada?. Es a dir, la lluita armada és executada per l'avantguarda i s'educa el poble per defensar-se a un nivell més bàsic a través de la no-violència?

S.- Això és força personal. Jo veig que cal enfrontar-se al sistema. No estic d'acord amb la fi-

G.- Creus que la mort dels tres policies ahir a Durango, això obeeix realment a un suport a la lluita de masses o està lligat a l'alternativa KAS, per tant, cal l'hostigament de la policia estatal?

S.- Es que concretament Durango ha estat un dels llocs últimament més castigat pels "escamots incontrolats" i aquestes accions pretenen donar una seguretat a la gent. O sigui que no es deixarà actuar impunement als incontrolats. No és tant la qüestió d'executar a dos o tres guàrdies civils a fí de que s'en vagin les FOP, sinó que es realitzen a molts llocs perquè és on més han actuat els incontrolats i de cara a la gent és una resposta i una seguretat, ja que el clima d'inseguretat i de terror que estan provocant aquests escamots és bestial.

nalitat i tot el mètode de lluita armada. Encara que hi ha diferents maneres d'organitzar-se, no està solament l'ETA. Les organitzacions armades estan arrelades en la gent des de fa molts anys. Potser no tenen tot el suport que voldrien però tenen un suport important; en canvi, la no-violència és totalment desconeguda. També hi ha problemes dels no-violents per veure que s'enten per no-violència. En aquests moments fins a cert punt la lluita és complementària. En el sentit que jo no puc atacar les accions armades quan és bestial la repressió violenta que s'exerceix sobre el poble.

4-10-80

ALERTA que petem!!

(I)

Tot està ja preparat, focus, cambres, técnics que es mouen febrilment d'un costat a l'altre de l'estudi...

–"Roda de premsa de Mr. Carter!" "Clakk!"

S'encenen les cambres i apareix ell. Modat i encorbatat, com correspon. Amb el seu somriure de venedor de cacahuets.

Tot esta en ordre.

Les eleccions són aprop i el presidont aprofita el seu poder per a fer rodes de premsa que, de pas, li serviran per fer-se propaganda.

Des de milers de televisors els nord-americans escolten el seu president: "Si fos necessari defensar la llibertat i la seguretat d'Europa Occidental i d'aquest país, utilitzaria armes nuclears".

Aquestes paraules, adequades a l'actual política dura de l'administració Carter en quant a política exterior, de bon segur que debien ser de l'agrat del prototipus de ciutadà nord-americà, és a dir, varó, blanc i acomodat. Suposo que a la resta, als negres, als xicans, als marginats, a les dones, els debia semblar una cruel ironia allò de "defensar la llibertat".

Les paraules de Mr. Carter també debien de ser seguides amb gran interès des dels televisors del petit poblet de Damascus a l'estat d'Arkansas. Quina actitud tenien aquests ciutadans davant les paraules del president? no ho sé, però de bon segur que, de ser positiva, debia de canviar quan tan sols al cap d'algunes hores varen haver de ser evacuat urgentment.

No, no es tractava d'un atac nuclear soviètic, no es tractava de la defensa de la llibertat. Havia estat un accident.

"La millor arma es la que no ha de ser utilitzada" havia dit el president en la famosa roda de premsa. La millor arma habia estat a punt d'esclatar.

Una clau anglesa, una simple clau anglesa va provocar l'accident. Una clau anglesa d'un quilo i mig de pes que li va caure a un obrer (els obrers, com tothom sap, sempre tenen la culpa de tot) va perforar el dipòsit del combustible d'un míssil TitanII "aparcat" a la seva corresponent sitja. (1)

La perforació del dipòsit provocà l'alliberament del "aerozino 50", gas altament tòxic que és utilitzat com element propulsor del míssil.

Inmediatament els dispositius de seguretat es posaren en marxa. La sitja queda inundada d'aigua, la qual cosa no impedí que els gasos alliberats provoquessin una grandiosa explosió. Un sargent de les forces aèries nord-americanes resulta mort i unes altres vint-i-una persones ferides de consideració.

La tapadora de la sitja, un bloc de formigó de més de dues-centes tones de pes fou pulveritzat i trossos metàlics de la sitja foren trobats a més d'un quilòmetre del lloc de l'explosió. El cap nuclear del míssil sortí disparat a dos-cents metres de les restes del magatzem.

"La terra tremolà, el cel es va il·luminar de sobte com si fos de dia i després un núvol de fum, primer taronja i després de color de xocolata es va estendre per tota la zona". (2) Així descrivia un testimoni presencial l'explosió produïda.

Un miler de persones, aproximadament, foren evacuadas per por als gasos tòxics alliberats i a la possible radioactivitat, essent instal·lats en tres camps de refugiats que el govern va im-

FONDOMOC

provisar al nord de l'estat d'Arkansas.

El Pentàgon declarà que "per sort" el cap nuclear no havia esclatat. "Per sort" curioses perspectives!

I realment va ser una sort. Els míssils Titan II van armats amb un cap nuclear de 7'5 megatons[3] i la seva explosió hauria estat la catàstrofe nuclear més gran i espantosa de tota la historia.

Aquests míssils (Titan II) són els més potents i a l'hora els més "antiquats" de la força nuclear estratègica nord-americana. Foren construits a l'época en que l'estratègia "defensiva" ianqui es basava en la doctrina de les represàlies massives. Posteriorment l'any 1966 foren produits els Minuteman II, míssils estratègics amb menys capacitat destructiva (1'5 megatons) però amb més precisió. Actualment hi ha en servei 54 d'aquests míssils Titan II distribuïts en uns altres tants magatzems subterranis, 14 dels quals estan a l'estat d'Arkansas.

"Fa tres setmanes vaig dir a la meva dona que vivim en un dels llocs més perillosos del món"[4] digué a la premsa Randal Thorn, un dels veïns evacuats.

Ja a l'any 1978 es va produir una fuita de combustible d'un míssil al mateix lloc i diverses persones hagueren de ser hospitalitzades.

Aquest és potser el més espectacular dels accidents nuclears que s'han produït fins ara, no és l'únic ni l'últim.

Set dies més tard (26-9-80) d'esprés d'una explosió nuclear subterrània al desert d'Arizona es descubrí que part del gas radioactiu produït allà havia sortit a l'atmosfera, provocant un núvol radioactiu. Per sort (altra vegada la sort!) el gas filtrat era xenon, gas que no combina amb altres elements, si hagués estat de iodine o de triti que si combinen amb elements com l'aigua les repercussions haguesin estat molt greus. Això a part de l'absència de vent en aquells moments va fer que el núvol es disper-

sés sense gaires conseqüències.

(i II)

Heus aquí la fal·làcia dels discursos d'aquests veritables criminals, que per mantenir les seves estructures de poder ens aboquen cada cop més al suïcidi termonuclear.

Creure en l'equilibri del terror, significa creure que una guerra ha de tenir sempre motivacions "racionals" per produïr-se, significa creure que no hi podem haver accidents, que no hi poden haver errors.

I creure tot això és tancar els ulls a la realitat. És ignorar que els accidents es produeixen, últimament amb molta freqüència, és ignorar que hi ha errors com els que se han produït en els últims mesos (5).

I ells ho fan, ells tanquen els ulls per que necessiten fer-ho, per que tots els seus privilegis, els seus avantatges, la seva riquesa, el seu domini necessita d'aquesta mortífera maquinària, s'aguanten sobre ella. Una maquinària que per la seva dinàmica pròpia ens porta a l'aniquilament total.

L'equilibri del terror es converteix doncs en el terror de l'equilibri, del seu equilibri, del seu poder.

El desarmament apareix així com una necessitat vital, una necessitat de supervivència.

Pero cal també ser realistes. No podem aspirar a acabar amb aquesta espiral suicïda sense acabar també amb les estructures polítiques, econòmiques, militars i ideològiques que la sustenten i que en són la causa.

La lluita pel desarmament no pot doncs plantejar-se sinó es des d'una perspectiva revolucionària. Amb una anàlisi profunda de les causes objectives que produeixen el fenomen armamentista i amb una estratègia que ataqui radicalment aquestes causes.

Penso que aquest és un camp de batalla que tots els grups i moviments que lluiten per un canvi total de la societat (en les seves estructures i en la seva quotidianitat) s'haurien de plantejar també.

Sé perfectament que aquestas quatre ratlles mal escrites i plenes de subjectivitat no són ni de bon tros una base sòlida per argumentar aquesta idea i molt menys per a començar-la a treballar. Tampoc no pretenía que ho fossin.

És urgent, però, un treball profund en aquest camp. En això estem. I a això us convidem.

És necessari donarnos les eines teòriques que ens permetin una acció efectiva, contundent i radical (en el seu sentit d'anar a l'arrel, no en el que s'ha posat de moda).

És necesari, penso, si volem algun dia veure aquesta societat nova (tan desitjada) sense classes, sense opressió, sense bombes ni militars...

QUIM PAÑART

NOTES

1.– Les sitges són una espècie de pous on es troben els míssils intercontinentals i que serveixen per ocultar-los i protegir-los de possibles atacs nuclears.

2.– Tele Expres 20-9-80

3.– El megató, de la mateixa manera que el quilotó, és una mesura que serveix per mesurar la capacitat destructiva de les armes nuclears.
Un quilotó equival a 1000 tones de TNT
Un megató equival a 1.000.000 de tones de TNT.
Així fent un petit càlcul veiem que, tenint en compte que la bomba que destruí Hiroshima era de 12 quilotons, l'explosió del Titan II hagués estat 625 vegades Hiroshima.

4.– Pais 20-9-80

5.– En un termini de 7 mesos, de Novembre del 79 a Juny del 80, s'han produït dues alertes nuclears per errors de les computadores que controlen les forces nuclears nord-americanes. Ambdues vegades els bombarders nuclears han arribat a aixecar el vol.
Per sort (!) els errors es varen descubrir abans que fos massa tard.

FONDO DOC

els dibuixets japonesos dels collons

Els japonesos han dibuixat a proposta de RTVE uns dibuixos animats glossant la "hispana figura" sempre fidel al seu rei del "Cid Campeador".

De la mateixa manera que els nens varen rebre "dosis d'angoixa" repetides vegades denunciades pels psicòlegs amb la Heidi, o amb el "Mazinger Z" varen veure la necessitat de disposar de l'ultramodern i sofisticat armament, arribant fins i tot a personificar-lo amb les seves versions masculina i femenina, ara els nens reben dosis de patriotisme amb el Cid Campeador.

Si fem cas al que els llibres d'història ens diuen que el Cid va ésser una persona molt conseqüent amb les seves idees medievals, és a dir la jerarquització total i la "sagrada" necessitat de guerres expansionistes, justificades per una submissió al primer cap de la jerarquia és a dir, Déu, en cas que l'enemic no sigui creient, o bé el segon teòric cap, el rei en cualsevol altre cas.

El Cid per a no trair el rei al qual va jurar vassallatge, i no enfrontarse al seu nou senyor, se'n va anar a fer la guerra a l'infidel, l'esport de l'època.

Aquesta història si uns hi fixeu una mica en recorda una altra, la d'una gent que es devia moure molt, ja que se l'anomenava del movimiento, la cual va jurar vassallarge a certa persona curta de cames i potser també d'altres coses i que en morir va deixar un successor, que no va agradar gaire a aquesta gent, però com que no s'atrevien a fer el sacrilegi d'enfrontarse al seu nou rei i senyor, se'n van a practicar l'esport d'aquesta època, la matança del roig.

Doncs bé, els nostres nens una vegada han après a patir (Heidi) i a estimar el seu superarmament (Mazinger), tenen ja amb la sèrie del Cid una justificació moral per a fer-lo servir, solament resta que se'ls digui quin és el senyor al qual han de servir.

Anim doncs, a veure tots la tele, i si no en teniu no us amoineu que el PSUC en sorteja unes quantes cada any.

Pelpus Llopis

la Marxa ha arribat
tiro-liro-liro...

Si, companys. Fa ja un mes que vàrem acab
enrera una etapa més de la nostra lluita antimilita
Feina, molta feina, il·lussions, problemes, co
màtiques dels llocs per on passàvem... mil cos
que aquesta Marxa ha significat, i potser com b
les".
Per això us oferim aqui unes quantes de les
dies, perque vosaltres, els qui no vareu poder
particips d'ella. Ja que ha estat també gràcies a
pi com projecte quasi impossible hagi pogut arrib
La Marxa se'n va tirulirulira!!

FONDOMOC

em acabar la Marxa Anti-OTAN i amb ella queda
ntimilitarista.
mes, contactes, conèixer nova gent, noves proble-
mil coses hauríem de comentar per reflectir allò
com bé diuen "val més una imatge que mil parau-

de les moltes fotos que tenim recollides d'aquests
poder ser-hi, us sentiu d'una manera més directa
ràcies a vosaltres que allò que nasqué en un princi-
gut arribar a ser realitat.

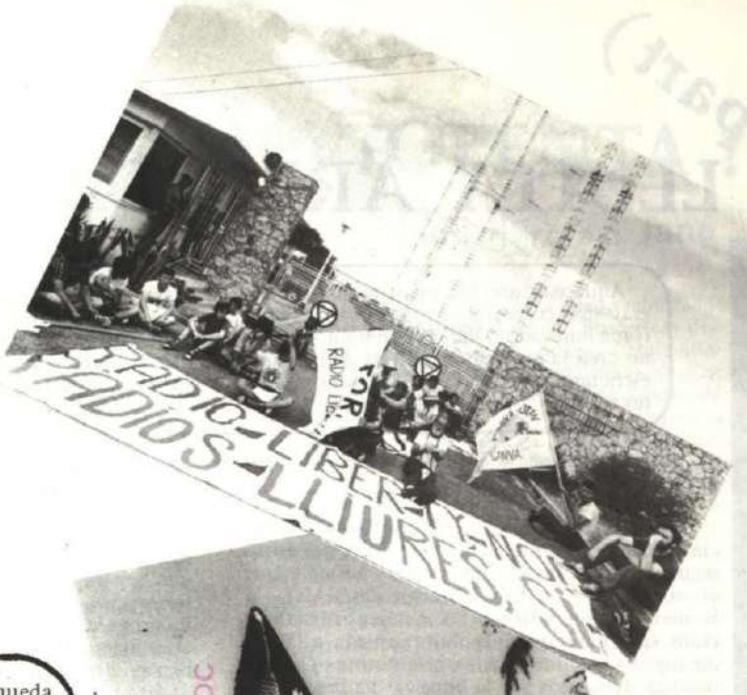

la Marxa se'n va
tiro-liro-là ♪

(I part)

LLUITA ARMADA O ACCIÓ

Aquest article fou escrit el mes de ge.er de l'any 78. Fa, doncs, bastant de temps. Malgrat això conserva encara avui tota la seva vigència car el seu enfocament de mètode n-v és força innovador, almenys en les nostres "latituds". Cal però precisar que actualment l'autor no creu ja en les possibilitats d'una transformació revolucionària de la societat per mitjans estrictament no-violents. De totes maneres aquesta circumstància no treu l'interès en si del text. I si no, jutgeu vosaltres mateixos.

1.– Unes precisions sobre el concepte de terrorisme.

Avui dia, a tots aquells que utilitzen la violència física com a procediment de lluita per aconseguir la implantació d'uns ideals –normalment, el socialisme– se'ls diu terroristes. Així, la Baader-Meinhof, l'IRA o les mateixes organitzacions que practiquen la lluita armada a l'estat espanyol són considerades pels governs (i en la majoria dels casos per la oposició parlamentària també) com a grupúscols terroristes, amb totes les connotacions negatives que envolten el terme. Pero, cal preguntar-se, què vol dir en realitat el mot terrorisme?

Terrorisme significa l'ús **indiscriminat** de la violència com a mitjà per a provocar el pànic en una societat i, se'm permeti l'expressió, fer-la saltar en mil bocins. En aquest sentit es podria afirmar, per exemple, que el rus Netschaev fou un veritable terrorista; mes, és lícit pensar el mateix de molts dels moviments dalt esmentats o d'altres semblants? Aquests grups no acostumen a fer ús de la violència d'un mode cec sinó selecte; és a dir, aquella és dirigida cap a persones i objectius clarament determinats. Ells no persegueixen el terror per si mateix ni la propaganda pel fet com antigues organitzacions de caire acràta sinó fins polítics molt concrets. Per aquells grups existeix una guerra entre ells mateixos i la burgesia dels seus respectius països, i, com ja és sabut, tota guerra comporta víctimes i sang.

El pla del terrorisme, en la mesura que en tenia algun, fou el d'atemoritzar a la societat sencera perquè sobrevingués el col·lapse. En canvi, allò que pretengué una Baader-Meinhof, per exemple, era, en efecte, l'atemoritzar, pero no a tota la societat alemanya sinó tan sols a la seva classe dominant, la burgesia monopolista. Una altra cosa és que aquesta mitjançant els òrgans de "comunicació" s'esforcés per a fer-nos creure el contrari.

2.– La lluita armada en les nostres societats: utopia revolucionària.

Tot seguit, si se'm permet, després d'haver mínimament aclarit, el meu parer, la diferència que separa la lluita armada revolucionària del terrorisme, analitzaré la pretesa validesa d'aquella primera. I ho faré, no des d'un punt de vista ètic, plànol en el qual deliberadament no entraré, sinó des d'una òptica política.

En primer lloc, considero fonamental distinguir la lluita armada portada a terme en els països del tercer món pels moviments d'alliberament nacional de la que es ve realitzant en els estats capitalistes desenvolupats. En els primers, la relació de forces és molt més favorable als moviments armats que en els segons on es troben en palesa minoria. Que això sigui així obeeix en part a què en els països capitalistes del tercer món –la perifèria del sistema– les contradiccions de l'imperialisme són molt més pregones que en el cor del mateix. En aquells s'uneix a l'explotació de la burgesia l'opressió nacional (de fet, es tracta més aviat del fet que l'explotació burgesa pren el caràcter de subjecció nacional). Això possibilita, gairebé obliga, una intensa presa de consciència de classe, fet que unit a d'altres factors com són un aparell d'estat encara poc derenrrotllat, l'escàs assentament urbà de la població o la disposició d'un estat limítrof de tendència socialista o nacionalista, fan factible la lluita armada en la seva forma de guerra de guerrilles. Si no és utòpica l'acció violenta en els països subdesenvolupats; al contrari doncs moltes nacions han superat la seva dependència capitalista amb la revolució armada, és també eficaç en els estats capitalistes desenvolupats?

Fent una valoració política dels instruments utilitzats per la RAF (Rote Arme Fraktion), per a posar un exemple, hauran d'afirmar que es tracta d'accions suicides, la majoria dels casos mal rebudes, i no sols per aquells cap a qui van dirigides, cosa que és logica i fins i tot saludable

FONDOMOC

DIRECTA NO-VIOLENTA ?

jordi garcia i jané

sinó també per les mateixes classes socials que amb les armes es pretenen defensar. El fet que la població alemanya desfili unànimement pels carrers demanant la mort dels "terroristes" dóna molt que pensar ja que no són ja només el govern i la burgesia les que demanen el seu extermini sinó la mateixa classe obrera (1). Això facilita la promulgació de lleis especials contra el "terrorisme" i en defensa de la "democracia" amenaçada.

D'altra banda, suposar que la violència revolucionària és capaç de trencar el poder polític de les classes dominants en els estats capitalistes desenvolupats em sembla pura fantasia. La superioritat numèrica i d'armament és tan grossa que ni el més agosarat David aconseguirà amb la fona vèncer la força d'en Goliat. De fet, la història de la guerrilla urbana és una història de pocs èxits: Varsòvia i Alger, i en ambdós la situació era molt especial. Mentre que a Varsòvia (1944) es comtava amb la solidaritat total dels ciutadans al mateix temps que hi havia la consciència de que no era possible cap més sortida, i encara així els alemanys assasinaren a 250.000 polacs, a Alger (1956-7) fins i tot la mateixa victòria és dubtosa, devent-se més la retirada de França a les pressions internacionals que al triomf del F.L.N. en aquella ciutat. (2)

La revolució no es farà doncs, penso, amb el fusell a la má. Cap palau d'hivern podrà ésser ja conquerit perquè l'exèrcit posseeix avui mitjans més que suficients per a impedir-ho.

En conseqüència, és lícit pensar que la lluita armada, per molt respecte que puguin oferir els qui creguin en ella i la practiquin amb justícia, lluny d'afavorir els interesos de la classe treballadora, en aquesta conjuntura, allò que indirectament fa és enfortir encara més l'estat opressor. Amb la violència revolucionària l'estat troba la seva pròpia justificació tant en la seva raó d'ésser com en la necessitat d'augmentar més i més el seu potencial repressiu.

La meva postura és, doncs, aquesta: la lluita armada no és capaç d'enderrocar el sistema capitalista actualment ans al contrari contribueix a enrobustir les seves estructures en el supósit que les forçes revolucionaries pretenguin seguir aquell camí. Tot això, és clar, en termes generals i com a tendència cap a la que avança decididament el sistema.

Aleshores, si la lluita armada queda rebutjada: com és possible fer la revolució? Potser em disposo a indicar la "via" de les butaques del parlament? Res més lluny de la meva intenció. Cap canvi veritablement revolucionari ha vingut de les altures: en tot cas aquestes s'han limitat a seguir els esdeveniments i, si no hi havia més remei, a ratificar les conquestes assolides pel poble en la seva lluita. Avui dia, això continua essent veritat. La revolució s'asfixiaria entre els papers dels diputats. Ella mai no sortirà d'un portafili o de comissions mixtes o per debats a les cambres. Tampoc estic dient que participar-hi sigui completament inoperant. Pero sí penso que el seu paper bàsicament es reduirà a obtenir petites reformes que evidentment mai no seran vitals per al funcionament del mateix sistema capitalista, i a facilitar l'arribada de la nova societat bloquejant, si és possible, en el parlament aquelles mesures que busquin restablir "l'ordre" enfront de la marea revolucionària.

Al meu mode d'entendre, el paper clau de la revolució es tindrà que cercar en òrgans autènticament revolucionaris com són per exemple els consells obrers.

Nogensmenys, la pregunta anterior continua en peu: com vèncer la burgesia si no és possible fer-ho amb la lluita armada o amb les urnes? Doncs bé, al meu parer, per mitjà de l'acció directa no-violenta.

3.– Què és l'acció directa no-violenta?

Qui estigui familiaritzat amb la no-violència possiblement s'estranyi pel nou mode de referir-m'hi. S'ha parlat de "pacifisme revolucionari", de "resistència passiva", de "no-violència activa" o de "no-violencia" simplement. Per què introdueixo un altre sinònim més? Sencillament; obeeix a la mateixa raó per la qual existeixen tants mots equivalents al de no-violència, que és la impressió de que la paraula desvirtua, en aquest cas, el concepte. I com aquelles no em deixaven satisfet, he preferit utilitzar, generalment, el terme "acció directa no-violenta" perquè penso que convé ressaltar el dinamisme i la postura de força que aquest mètode comporta.

Aclarida aquesta qüestió terminològica hem d'esbrinar què és l'acció directa no-violenta. N'ofereixo la següent definició: és aquell mètode,

FONDOMOC

fonamentat en una sèrie de tècniques d'acció directa, que rebutja la violència física. En aquesta definició, la no-violència és presa com un mètode. Aquesta apreciació xocarà segur amb altres concepcions més espiritualistes que la consideren com un fi en si mateix i, en definitiva, com una actitud personal davant la vida. Nogensmenys, cal tenir en compte, i insisteixo en això, que si jo la considero com a mètode és perquè tracto de valorar-la des d'un punt de vista polític i no espiritual o moral.

En allò que fa referència a la fonamentació de l'acció directa no-violenta en una sèrie de tècniques; quines són i en que consisteixen aquestes tècniques?

Bàsicament es redueixen a dues: la desobediència civil i la creació de contra-poders. Examinem, tot seguit, els punts essencials de cadascuna.

El principi que anima la desobediència civil ya fou exposat per la Boitie en el seu "Tractat sobre la servitud voluntària" i més endavant per Thoureau en el seu "Discurs sobre la desobediència civil" (1848), i diu més o menys així: l'estat és mantingut no sols pels explotadors sinó també i sobretot pels explotats. D'aquí es dedueix que si les classes dominades desobeeixen i deixen de cooperar amb l'estat aquest indefectiblement s'enfonsarà. Si aquesta pràctica es desenrrotlla en la legalitat (vagues legals, boicot, objecció de consciència si es troba reconeguda,...) se l'anomena no-cooperació; quan, per al contrari, infringeix les lleis establertes, rep el nom de desobediència civil propiament dita. Accions de desobediència civil són, entre d'altres, la negativa a pagar els impostos, el control obrer, el no acatar una llei o la vaga general revolucionària, zenit de tot el procés revolucionari. Aquesta, en una conjuntura favorable, té força suficient com per a fondre els mateixos ciments de l'edifici capitalista. No obstant, això no s'ha de mitificar el seu valor revolucionari ni apreciar-la des d'una perspectiva ahistòrica i deslligada del moment que travessa la lluita de classes en aquest període concret. Rosa Luxemburg es refereix a la vaga general revolucionària en els següents termes: "Si, per tant, la revolució russa ens ensenya alguna cosa és, abans de tot, que la vaga de masses no es "fa" artificialment ni és "decidida" o "propagada" en el buit, sinó que és un fenomen històric que es produeix en un moment determinat, per una necessitat històrica determinada per les condicions socials" (3). En general, és imprescindible per a l'èxit de l'acció no-violenta tenir un coneixement exacte de les relacions capitalistes i saber apreciar quina és la seva contradicció principal i quines són les que hi giren al voltant. Això permet utilitzar contra aquestes debilitats les tècniques d'acció directa no-violenta més idònees. Una perspectiva ahistòrica, que no valori en cada instant la corelació de forçes, el grau de consciència de classe dels oprimits, les fisures i contradiccions internes del bloc dominant, la situació de la lluita de classes a nivell internacional, etc. pot estar condemnada per això al fracàs. I és també palès que per a derruir l'edifici capitalista amb la desobediència civil aquesta ha d'ésser assumida per amplis sectors de la població encara que en un primer instant l'acció pogui basar-se en un contingent més reduit de persones (4). Tot això determina que la propaganda i la conscientització juguin un importantíssim paper dins de la desobediència civil i, en general, dins de tot el procés d'acció directa no-violenta.

NOTES

(1) Va ésser un sindicaliste qui denuncià a la Meinhof.

(2) Em basso en el llibre de M. Baptista Gumucio: "De las guerrillas a la escalada nuclear". Ed. Seix Barral. Pags. 66-67.

(3) "Huelga de masas, partidos y sindicatos" Pag. 20 Ed. Grijalbo.

(4) André Glucksmann en el seu llibre "Estrategia y Revolución" i que analitza els fets de maig de 1968 a França diu: "Els manifestants –camperols, obrers o estudiants– han tret les mateixes lliçons de "la relació particularment íntima en els nostres dies entre violencia i estat":

1.- Qui impugna qualsevol punt relacionat amb l'estat s'exposa a sentir sobre el seu cos els efectes d'aquesta "relació particularment íntima".

2.- Qui s'exposa a la violencia "legitima" de l'estat ha d'assegurarse un recolzament popular que freni l'estat i la seva violencia. I sols el valor pot recolzar la proposició que es desprén lògicament.

3.- Qui busca públicament un suport popular contra l'estat s'exposa de nou a les conseqüències de la famosa "relació particularment íntima".

I sols la inteligencia, a la seva tanda, pot concloure.

4.- Qui impugna ha de saber i poder utilitzar la repressió "legitima" de l'estat per assegurar un suport popular, precisament fins el moment en que l'estat és obligat a deixar la repressió, o bé a perdre la seva legitimitat als ulls de qui el sostén o el padeix)pags. 29-30). Encara que Glucksmann està en aquest llibre per la lluita armada, el seu anàlisi és molt important per a comprendre la força de l'acció directa no-violenta in en què basa aquesta. Perquè és l'ùs de l'acció a l'opinió pública a la seva causa i que, per tant, deixi aquella de ésser minoria per convertir-se en un veritable moviment de masses –única forma de que la revolució avanci–.

FONDO DOC

índex temàtic d'articles publicats

Us oferim a continuació una relació de tots els articles que en el seu anyet d'existencia ha anat publicant LA PUCA I EL GENERAL. Els em claisficat per temes per tal de facilitar a totes les persones interesades en algun tema concret el trobar alló que li pot interesar.

ANTIMILITARISME

- Autoritarisme i Militarisme, Albert. Puça nº 0
- Expropiacions militars? no gracies, Eneko, Puça Nº 0.
- Centrals nuclears i Proliferació nuclear, Quim Pañart, Puça Nº 0.
- Ecologisme i antimilitarisme: una plataforma de convergència, Jordi García i Jané. Puça Nº 0.
- Contra la joguina bel.lica, Col.lectiu per una pedagogía no-violenta. Puça Nº 1.
- Melic: La lluita antimilitarista a l'Estat Espanyol, diferents grups, Puça Nº 1.
- Sobre el militarisme, Antonio Bandera Barrero Puça Nº 1.
- Militarisme I, Jordi García i Jané, Puça Nº 2.
- Militarisme II, Jordi García i Jané, Puça Nº 3.
- Militarisme III, Jordi García i Jané, Puça Nº 4.
- L'exercit serf de la burgesía, Didac. Puça Nº 2.
- Comentaris a la llei de Defensa, Jordi García i Jané, Puça Nº 5.
- Melic: Objecció de consciencia, Mercé, MOC, GOB, COSA. Puça Nº 6.
- Sartre, un antimilitarista?, Mercé Muñoz. Puça Nº 6.
- Els "caballeros legionarios" cap a Ronda, Moviment d'objectors-Sevilla, Puça Nº 6.
- Melic: Jurisdicció militar. Quico i Julio. Puça Nº 7.
- Armes atómiques a Mallorca. Basili Baltasar. Puça Nº 7.
- Industria Química: Possibilitats d'una utilització hostil de les seves produccions. Roc Magí. Puça Nº 8.
- Defensem-nos de la llei de Defensa. Jordi García i Jané.
- Militarisme i Subdesenvolupament.

BLOCS MILITARS, OTAN I BASES

- Sobre OTAN i Bases militars: Les contradiccions de l'esquerra. Jordi García i Jané. Puça Nº 0.
- OTAN i Repressió. Quico Porret. Puça Nº 1.
- Que tal fer-los ensopegar a l'ultim pas? Jordi García i Jané. Puça Nº 1.
- Melic: Sobre Baes Americanes. Quico Porret, Anna Porret. Puça Nº 2.
- Melic: OTAN: Euskadi devant l'OTAN. Mikel Orrantia "Tar". El projecte OTAS. Silvia Saladrigas L'OTAN i els missils Alex Leris. Puça Nº 4.
- Un malson i una amenaça constant. Quico Porret. Puça Nº 8.

IMPERIALISME

- L'URSS i l'Afganistan.
- Melic: Estat Espanyol, estat gendarme?
  - Sobre política exterior espanyola. Jordi García i Jané.
  - Que fa un soldat espanyol com tú en un pais tan llunyà com aquest? Quim Pañart. Puça Nº 3.
- Algunes reflexions entorn a l'expansionisme soviètic. Jorke García i Jané. Puça Nº 7.
- La Trilateral a debat. debat GANVA. Puça Nº 8.

ANTIAUTORITARISME

- Del Terrorisme d'estat no s'en parla. Daniel Pont, José Ramón Torres, Gerardo Vazquez i Alejandro Echaniz. Puça Nº 6.
- Poder estatal i llibertat d'expressió. Xavier Rius Puça Nº 3.
- La funció de la policia o sobre la repressió sense entrabancs. Didac. Puça Nº 8.

NO-VIOLENCIA

- Marxisme i no-violencia (I) Alberto L'Bate. Puça Nº 5.
- Marxisme i no-violencia(II) Alberto L'Bate. Puça Nº 6.

LLUITES CONCRETES

- La setmana Antinuclear, Canc. Puça Nº 3.
- Larzac, els camperols en lluita. Entrevista. Puça Nº 5.
- Sobre els Objectors detinguts a Bilbao. Xavier Urmeneta. Puça Nº 6.
- A Subirats no volem ni casernes ni presó. Salvi Puça Nº 6.
- La V Marxa Internacional Antimilitarista. Coordinadora de la V Marxa Internacional Antimilitatista. Puça Nº 7.
- El tribunal de la Haya, una sortida per a Gibraltar. Gonzalo Arias. Puça Nº 8.

FONDO MOC

atenció

Amb aquest número que tens entre les mans acabem el que ha estat el primer any d'existència de la Puça i el General. No cal (perquè ja ho hem dit forces vegades) dir els problemes de tot tipus que comporta el tirar endavant aquesta revisteta amb els mitjans de què disposem, així com les satisfaccions que, poc a poc va teixint aquesta xarxa de contactes que fan de la revista una eina d'expressió i coordinació.

A partir d'aquest número adquirim nou format i nou aspecte. Cal dir que hem optat per aquest tipus de paper reciclat, tant per motius econòmics (la qual cosa no impedeix que de totes formes en augmentar el format ha hagut d'augmentar el preu), com, també, per motius ecològics (el paper reciclat no suposa la tala massiva de boscos, sinó la reconversió de paper ja utilitzat).

El preu passa a ser de 75 pessetes l'exemplar. Aquest augment es deu principalment a la nostra petita tirada (tan sols 700 exemplars), l'augment del format i que, com tots molt bé sabem per pròpia experiència, el cost de la vida puja i arrossega tots els que estem sota (inclosos els treballadors de les imprentes).

Perquè la revista pugui auto-finançiar-se com fins ara, necessitem urgentment 500 suscriptors que facin possible que totes les esperances i il·lusions posades en aquesta revista no es veigin frustrades.

Per tot això a tu, amiga o amic lector, et demanem que si no estàs subscrit ho facis com més aviat millor.

Però no volem que la teva col·laboració es quedi aquí. Ens agradaria també (i ho hem dit moltes vegades) que facis d'aquesta la teva revista. Criticant-la, escrivint-hi articles, difonent-la...

Fem d'aquests quatre fulls impresos una veritable eina de lluita!

FONDOMOC

SUBSCRIPCIÓ A LA PUÇA I EL GENERAL

SUBSCRIPCIÓ PER A 6 MESOS: 400 ptes.
SUBSCRIPCIÓ DE SUPORT PER A 6 MESOS: 600 ptes.

NOM I COGNOMS .....

ADREÇA .....

POBLACIÓ ..... COMARCA .....

Forma de pagament:
Gir postal a nom de Magda Gómez (c/ Virgili nº 97 1er 1a BARNA - 30)
Personalment (al CASAL DE LA PAU. Bruc, 26 2º BARNA 10)
Per correu (al CASAL DE LA PAU. Bruc, 26, 2º BARNA 10)
Taló bancari per correu.

X Rebut domiciliat en Banc o Caixa d'Estalvia (En aquest cas cal, omplir butlleta que s'adjunta).

Sr. DIRECTOR DEL BANC (o CAIXA D'ESTALVIS) .....
Domicili de l'agència .....
Població .....
Titular del compte. .....
Número del compte. .....

Prengui nota fins nou avis d'atendre, amb càrrec al meu compte, els rebuts que al meu nom li siguin presentats per al seu cobrament per Jordi Garcia i Jané.

Data .....

Atentament
(firma)

DAVANT LES ELECCIONS SINDICALS PER QUÈ VOTAR? PER QUÈ NO L'ABSTENCIÓ?

(grup d'acció no-violenta. malaga.)

Publiquem seguidament el text d'un fulletó que ve de Màlaga. Ha estat editat pel "Grupo de Acción No-Violenta" d'allà. Uns quants membres d'aquest grup treballen a l'empresa CITESA, filial de la ITT nord-americana. L'any passat van promoure una lluita dins de la fàbrica a través de l'acció no-violenta. És interessant conèixer llur postura ja que ara i aquí els grups anomenats "no-violents" no tenen cap incidència en les lluites obreres. El front obrer d'aquest grup (també hi ha el front de cultura i ensenyament, dones,...) és, potser, una de les poques excepcions en aquest camp de lluita.

I ARA QUÈ?

Davant la proximitat de les eleccions sindicals creiem necessari fer una anàlisi tan objectiva com sigui possible del context sindical en el qual s'han emmarcat, per apendre postures i, si ve al cas, oferir alternatives positives i possibles de realitzar.

Cal emmarcar aquestes eleccions en el mal anomenat "estatuto de los trabajadores"; per tant, ens trobem en primer lloc amb l'intervenció de l'estat en els afers que pertoquen als treballadors.

QUI FA LA LLEI, FA LA TRAMPA

Si partim del criteri que el protagonisme en la defensa està en els obrers mateixos i som els únics capacitats per a decidir allò que ens interessa i com aconseguir-ho, és clar que l'estat mitjançant aquesta llei preten tot el contrari.

Les eleccions de representants per assebleees de tallers o sectors, la possibilitat que siguin renovables en qualsevol moment (és a dir, foragitats com a representants quan hi hagi algun abús o no responguin als interessos obrers), l'assemblea com a òrgan decisori, etc, són condicions elementals que la llei impideix. S'estableixen una sèrie de normes perquè els treballadors escullin llurs "representants", com si es tractés de jugar al parlament. Es crea un muntatge artificial, tècnico-burocràtic aliè als interessos obrers i així poder manipular, impugnar, boicotejar, controlar, etc.... fugint del poder directe dels treballadors; o sia, creant una reglamentació absurda des d'una perspectiva de democràcia directa.

L'EXPERIÈNCIA, CAL TENIR-LA EN COMPTE

En les anteriors eleccions vam veure com no es podia votar els companys que podrien representar-nos més eficaçment, en presentar-se diferents llistes, i, gràcies a la trampa de la Llei, es donà que candidats amb més nombre de vots no sortien escollits, mentre que d'altres d'altres llistes es convertien en representants amb moltíssims menys vots.

Totes aquestes normes, lleis i artificis polítics acaben creant un òrgan de representació aliè en la majoria dels casos als treballadors, un òrgan en el qual no participen directament els obrers, essent això motiu de desviar les accions idrectes que els treballadors emprenen, i en molts casos un òrgan de **col.laboració amb l'empresa.**

FONDOMOC

I ELS COMITÈS?.....QUÈ PASSA AMB ELLS?

Els comitès estàn jugant un paper molt important per als sindicats, ja que aquests darrers no són capaços d'afrontar com a tals sindicats els problemes que es plantegen dia a dia en les empreses i donar-los solució (possiblement no tinguin capacitat per a fer-ho), i se serveixen dels comitès per tal que apareigin com a caps visibles de tots els fracassos i de totes les derrotes.

Les actuacions dels comitès d'empresa des de les darreres eleccions són de tots conegudes i cadascú podria posar tots els exemples que vulgués; no obstant això, les podríem concretar en:

COL.LABORACIONISME AMB LES EMPRESES, que es reflecteix en:

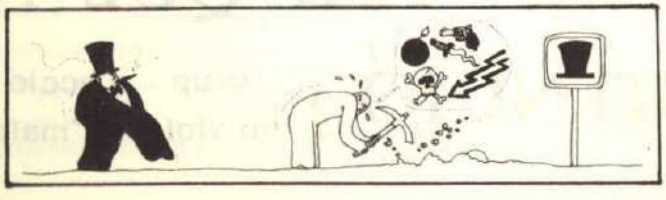

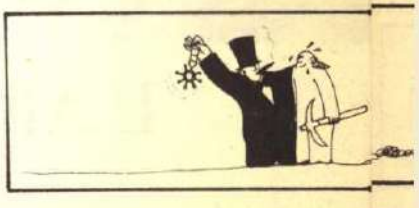

– Silenci i inactivitat davant els problemes existents en les fàbriques, tant problemes generals com individuals (el cas de Intelhouse parla ell sol).

– Escasa denuncia davant l'opinió pública quedant els problemes a nivells d'empresa-comitè-sindicat, sense transcendir en la majoria dels casos cap mena d'informació als treballadors (Com a exemple serveixi l'intent de formar, ara fa dos anys, una coordinació de comités avortat pels sindicats majoritaris).

– Fre de les lluites quan prenien aparences d'afectar directament les empreses i encara més quan podien alterar l'anomenat "ordre públic" (no podem oblidar l'última lluita dels treballadors de CITESA pels seus llocs de treball amb el control de la producció i com es portà la "marxa enrera")

– Marginació de les inciatives i corrents minoritàries que es donen entre els treballadors.

COMITÈS.....SINDICATS MAJORITARIS..... PARTITS.....

Que les central majoritàries no potencian llurs seccions sindicals i que volquin llurs esforços sobre el Comitè, a més a més del que diem en el primer punt, suposa que en el si del comitè se donen les lluites pròpies dels sindicats que són corretges de transmissió dels partits i portant una lluita política que a qui menys beneficia és als treballadors. Aconsellariem a aquests sindicats (i que perdonin) que defensin a llurs afiliats i si no tenen capacitat o no volen que no pretenguin fer-nos creure que ho faràn des del comitè.

.....ALGÚ POT PENSAR QUE un comitè seria diferent si el composessin persones diferents, o sia, que fossin majoritaris els representants amb pensament i pràctiques de democràcia directa; això és un error ja que el Comitè en si, al marge de les persones que el formin, és un instrument contradictori des d'un punt de vista d'acció directa.

VEGEM ALGUNES D'AQUESTES CONTRADICCIONS:

– Sistema electoral burocràtic que impedeix que els representants obrers siguin els més votats. Tal i com es porta a fi la forma d'elecció dels representants, no està d'acord amb la voluntat majoritària dels treballadors.

– El funcionament del Comitè està emmarcat clarament dins de l'estatut "contra" els treballadors (Títol II íntegre); així la representació obrera està dins una dinàmica imposada per l'Estat i la Patronal sense possibilitat que ningú pugui fer res per molt que vulgui si no està dins de la Llei que ens han imposat.

– Dos anys de comandament electoral impossibilita substituir en un moment donat un delegat per un altre, ja que fins i tot s'aconseguís, qui ocuparia el lloc seria el següent de la llista i no qui els traballadors vulguessin en aquell moment.

És per aquestes raons i d'altres més pel que és impossible que el Comitè com a tal pugui tenir un funcionament efectiu encara que els elements que el composin siguin EFICAÇOS, RESPONSABLES i HONRATS.

L'ALTERNATIVA QUE PROPOSEM

PETITA INTRODUCCIÓ. Lógicament la postura proposada a grans trets seria estèril i fins i tot reaccionària si no anés acompanyada d'una alternativa possible i viable. Creiem que l'òrgan de representació dels treballadors ha de ser producte d'un debat ampli on, partint de la nostra realitat, de la necessitat de democràcia directa, de la iniciativa que han de prendre els treballadors contra l'avanç de la patronal, eviti la burocràcia i fomenti la participació en tots els afers i problemes en els quals estem immersos.

Els punts que proposem a continuació són una oferta a discutir i treure'n uns objectius més precisos, amb tots aquells que sentin la necessitat de participar i lluitar.

....PROPOSEM....

1. REPRESENTACIÓ PER TALLERS O SECTORS

L'assemblea de tallers o sectors amb unes mateixes característiques elegirà uns representants que sense poder de decisió representin i serveixin de portanveus davant l'empresa dels

FONDOMOC

problemes que es plantegin en el seu sector o taller.

Aquesta forma de representació no és totalment nova; en moltes ocasions l'empresa s'ha vist obligada a negociar amb representants dels treballadors i es quelcom que no podem abandonar en la mida que els afectats són els qui millor coneixen el problema.

2. ÒRGAN DE COORDINACIÓ

Tots els representants de tallers o sectors es contituiran en una assemblea en la qual es coordinaran les diferents problemàtiques per tal que la fàbrica estigui informada i sigui partícep dels problemes que afecten tots els treballadors.

Mercès a l'ofensiva patronal i els seus col.laboradors, els treballadors d'una mateixa empresa estem cada cop més allunyats uns dels altres, donant-se una desinformació tal que no coneixem ni les situacions d'abús que s'estàn produint sobre nosaltres. Aquest allunyament beneficia les empreses en la mida que impedeixen els sentiments de solidaritat que hi ha entre nosaltres i els dóna camp lliure per anar guanyant terreny i abusar més tranquilament dels nostres drets i llibertats.

3. REPRESENTACIÓ GENERAL DE FÀBRICA

En problemes generals que afecten a tots (convenis, horaris, coordinació amb d'altres empreses, etc.), l'assemblea general serà el màxim òrgan de discusió i decisió, des d'on s'elegirien els representants per realitzar comeses concretes, que un cop realitzades es disoldran aquests representants. Un cop acabades les eleccions es constituirà une ASSEMBLEA DE TREBALLADORS amb caràcter PERMANENT, que celebtant-se periódicament, es discutirà sobre aquests punts i s'elaborarà un programa d'intervanció, acció i defensa dels treballadors amb objectius clars i possibles de realitzar.

PROPOSEM EN PLA DE TREBALL QUE ENS AJUDI A SORTIR D'AQUESTA SITUACIÓ NEGATIVA QUE AFECTA TOTS ELS TREBALLADORS D'APATIA I RETROCÉS.

PERQUÈ HI HA MOTIUS FORTS I CONCRETS PER PENSAR QUE AMB EL NOU CANVI DE DELEGATS TOT CONTINUARÀ IGUAL.

PERQUÈ L'EXPERIÈNCIA DELS DARRERS MESOS I ACCIONS ENS HA DEMOSTRAT QUÈ PODEN DONAR DE SI ELS SINDICATS MAJORIATRIS I EL COMITÈ.

PROPOSEM L'ABSTENCIÓ !!!

ABSTENCIÓ, QUE ÉS PARTICIPACIÓ

ABSTENCIÓ, QUE ÉS UN COMPROMÍS CAP A UNA FORMA DIFERENT DE PARTICIPACIÓ.

ABSTENCIÓ, QUE SUPOSA BUSCAR SORTIDES ALS PROBLEMES ENTRE TOTS.

SI VOTES, L'ENDEMÀ, POSSIBLEMENT SENTIRÀS LA MATEIXA SENSACIÓ D'IMPOTENCIA PER CONTINUAR MANTENINT UNES ESTRUCTURES QUE FRENEN LA PARTICIPACIÓ I LA RESPONSABILITAT DEL CONJUNT DELS TREBALLADORS.

DES D'ARA I FINS LES ELECCIONS ES DESENCADENARÀ UNA CAMPANYA AMB L'ÚNIC OBJECTIU D'ACONSEGUIR COM SIGUI EL TEU VOT. UTILITZARAN PROGRAMES ATRACTIUS, PROMESES, ETC., AMB EL SOL OBJECTIU DEL TEU VOT.

NOSALTRES CRIDEM PER QUE LA TEVA DECISIÓ SIGUI FRUIT DE LA TEVA REFLEXIÓ I NO ET DEIXIS INFLUIR PER LA PROPAGANDA FÀCIL I BUIDA DE CONTINGUT, QUE PORTA LA MAJORIA DE VEGADES A L'ENGANY I COM A CONSEQÜÈNCIA AL DESÀNIM.

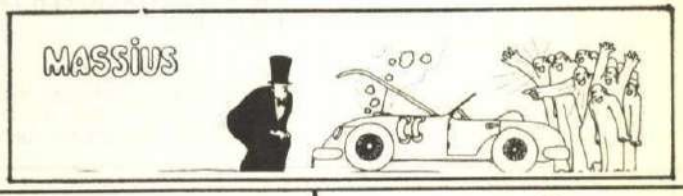

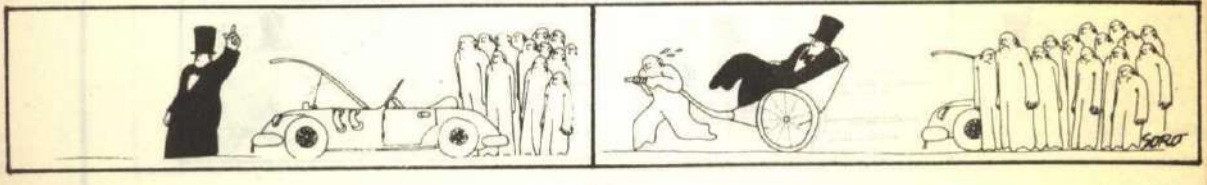

FONDO MOC

NOTICIES BREUS

RODRIGUEZ SAHAGUN I EL SERVEI MILITAR

En una visita oficial realitzada el passat dia 25 de setembre a Pamplona el conegut empresari, fundador de la CEOE, exministre d'Indústria i actual ministre de Defensa Agustín Rodriguez Sahagún va realitzar unes interesants declaracions que, de bon segur, ompliran de joia, els més de 200.000 joves que esperen impacientment la seva incorporació al servei militar (mili per als amics). Manifestà en primer lloc que la realització de l'esmentat servei a la pròpia "región" es una utopía que l'Exèrcit Espanyol no es pot plantejar.

Tranquils nois, podreu viatjar, contemplar desconeguts indrets, fruir de folklores exòtics, en definitiva el servei militar us proporcionarà una espléndida ocasió per fer turisme. Que més voleu idiotes!

En una altra part de les seves declaracions el ministre va tranquilitzar els futurs "quintos" tot negant la possibilitat d'una reducció del temps de servei militar. "Las necesidades de la Defensa, no coinciden con las aportaciones democráticas. No podemos permitirnos el lujo de un servicio militar voluntario".

Vale titi.

LA LEGION FA SEIXANTA ANYETS

El passat dia 20 de setembre, es conmemorà el seixanta aniversari de la fundació de la Legión, cos militar ben conegut per tots els seus innombrables serveis, heroics la majoria de les vegades a España. L'aniversari fou celebrat en la intimitat, es feren els correspondents discursos, desfilades amb la cabra al davant etc.

Segons fonts informades, aquesta conmemoració fou objecte de vives mostres d'alegria per part de la població de les Illes Canàries especialment a Fuerteventura, on, com a tothom sap, la Legión gosa de gran popularitat, estima i veneració.

Coincidint amb aquesta efemèride, el ministre de Defensa manifestà que "La Legión debe ser, fundamentalmente, un cuerpo especial, del tipo infantería de marina, y en este sentido hay que dotarle de todos los medios adecuados". "En esta línea, fundamentalmente, me preocupa dotarle de los medios para su instrucción, para su permanente preparación. Por eso estamos en estos momentos creando en Ronda un complejo legionario donde se instruyan los reclutas legionarios."

Aviat tindrem els nostres propis "marines". Quina ilusió!

(Veure Pais dies 20 i 21-9-80 i La Puça i el general Nº 6).

EL PROGRAMA FACA TIRA ENDEVANT

Com tots sabeu el govern espanyol té la sana intenció de modernitzar els seus avionets de guerra per la qual cosa està tirant endavant el programa FACA (Futuro Avión de Combate y Ataque) aquest programa consistirà en la compra d'uns dos-cents avions de caça ultramoderns (es dubta entre els F-16 o F-18 nord-americans i el Mirage francès). Aquests avions, que com tothom sap són de gran utilitat per la agricultura i el turisme (els pagesos i els campistes de Las Bardenas ho poden testimoniar), costaran sobre els 250.000 milions de pessetes (despeses de manteniment a part).

Doncs bé, després d'uns dies d'horribles dubtes i patiments, provocats per les declaracions de Suarez al Congrés dient que era voluntat del gobern "de aplazar algunos de los gastos de defensa previstos por la ley", el ministre de Defensa (el nostre estimat Rodriguez Sahagún) ens ha tranquilitzat manifestant que aquest ajornament (no reducció) de 10.500 milions no afectarà pas al projecte FACA. El projecte tira triunfalment endavant. Tindrem l'honor de pagar amb els nostres impostos la segona transacció d'armament més important de tota la historia.

En relació amb aquest tema hem rebut a la nostra redacció milers de cartes d'aturats (principalment del camp andalús) manifestant-nos la seva alegria per aquesta decisió del Ministeri de Defensa així com la seva eterna gratitud per destinar tots aquests milions en coses tan constructives mentre ells es foten de fam.

ELS MOSSOS D'ESCUADRA S'ENTRENEN A GAVÁ

No fa gaire, el camp de tir de Gavá (Garraf) fou escenari d'una espectacular exhibició de tir amb tota mena d'armes (fins i tot bombes de fum) per part dels guardians del Palau de la Generalitat. Renoi, quina punteria que tenen aquests "minyons de l'escaire", semblen polis de debó.

El passat dia 3 d'octubre ja havien donat mostres de la seva preparació durant la manifestació de treballadors del Baix Llobregat: van dispersar amb gasos i van estomacar un mínim de dos obrers.

Ara diuen que els estan equipant amb material ultramodern, els ensenyen els nous mètodes nord-americans i van a les acadèmies militars. Sort que encara porten espardenyes i parlen en catalá!....

CANVI
SENSE RUPTURA
LOS HOMBRES
QUE HACEN POSIBLE
LA DEMOCRACIA
CENTRO
LA DEMOCRACIA
15 DE JUNIO
"U.C.D. EN
MARCHA"
ARR!!

la nuça i el GENERAL

REVISTA ANTIMILITARISTA MENSUAL

GANVA (Grup d'Accio Directa No Violenta Anti-OTAN)

327/15-4°

★CONTRA LA JOGUINA BÈL·LICA

★objecció política

FONDO

★cas scala

★C.S.C.E.

75 PTS. 1 DESEMBRE 1980. Nº 12.

SUMARI

EDITORIAL..... 3

REAGAN: ARA SÍ QUE ANIREM BÉ ! 4

OBJECCIÓ POLÍTICA..... 8

MELIC: CAS SCALA..... 13

COMPLOT A L'ANARQUISME..... 13

PARLEN LES MARES DELS ACUSATS..... 15

LLEI ANTITERRORISTA..... 19

CONTRA LA JOGUINA BÈL.LICA..... 23

CSCE: LA HISTÒRIA D'UN FRACÀS ?..... 25

FONDOMOC

ATENCIÓ!!

UNA VEGADA MÉS TORNEM A FER ESMENT DE LA IMPORTÀNCIA DE LA "SUBSCRIPCIÓ" PER AL MANTENIMENT DE LA REVISTA, AIXÍ COM LES APORTACIONS DE TOTA MENA QUE POGUEU FER ELS QUI TENIU AQUEST EXEMPLAR A LES VOSTRES MANS.

Uns cosa més: com us podeu imaginar tenim números endarrerits. Podeu demanar-nos els que us interessin (els números 0, 1 i 2 estan exhaurits).Trobareu una relació dels articles publicats fins ara en el Nº 11.

NOTA:
Per motius d'espai la segona part de l'article "Lluita armada o Acció directa no-violenta?" queda ajornada fins el proper número.

Edita: GANVA c/.Bruc,26.Barcelona-10.D.L.B-38298/79
Imprès a Catalunya. Copisteria Xaloc.Concepció Arenal,261.

HEMEROTECA NACIONAL

editorial

Cinc líders obrers a San Salvador assassinats i quatre de desapareguts així com una bomba que va esclatar a la catedral on se celebraven els funerals no és més que la gota que corona el got, una situació que es viu quasi quotidianament a l'Amèrica Llatina. Els règims dictatorials,allí,es qualifiquen de salvadors del poble o de la Nació, contra la "subversió" i el comunisme, "subversió" no solament armada sinó també aquella que es manifesta d'una forma pacífica contra els règims terroristes.

Davant d'això, què fer ? Si més no, solidaritzar-nos com a poble amb un altre poble desenmascarant els veritables responsables d'aquesta situació, sota els interessos dels quals es mou la repressió sense límits.

Cal anar més enllà de declaracions de rebuig i actuar en conseqüència. Això significa un refús efectiu, que hauria de concretar-se en suspendre les relacions comercials, diplomàtiques i de tota mena (impedir que p.ex. el govern espanyol enviï més Aviocars a El Salvador). És clar que sense que nosaltres, el poble, lluitem per això el govern, per si mateix, mai no trencarà unes relacions que, a part de procurar-li suculents beneficis, no li són ideològicament tan llunyanes car, en definitiva, tant els uns com els altres, tant les més ferotges dictadures com les democràcies més liberals, defensen idèntics interessos, adaptats cadascun a la situació del país.

Som-hi, doncs !.

G.A.N.V.A.

REAGAN: ARA SÍ QUE ANIREM BÉ!

REARMAMENT...ARA !

Com és sabut, el tractat de limitació d'armament SALT II, fou signat el 18 de juny de 1979 per Breznev i Carter, i havia d'entrar en vigor l'1 de gener de 1981 amb validesa per un any. El tractat afecta a la limitació d'armes en fase final de construcció i al desmantellament de les armes estratègiques ofensives superiors a la quantitat prevista en el mateix tractat.

Reagan s'oposa al SALT II perquè opina que dóna avantatges substanciosos a l'URSS i vol negociar un nou tractat en què inclogui la qüestió de la invasió d'Afghanistan. El mateix Reagan declarava en una entrevista que li feia Keneth Harris dies abans de les eleccions:"...com podem definir el SALT II com a "tractat de limitació d'armes estratègiques" si el primer que fa és autoritzar a la Unió Soviètica 3.000 caps nuclears més, i permetre'ns a nosaltres que intentem posar-nos al dia?"[1].

La victòria del candidat republicà Ronald Reagan en les eleccions nord-americanes del passat mes de novembre han fet vessar molta tinta sobre quina seria la nova orientació de la política exterior dels EUA.

En aquest article voldria esbossar un resum del que pot ser aquesta política, incidint sobretot en aquells temes que poden ser-nos d'especial interès.

Els dos punts principals que Reagan esgrimia en la campanya electoral eren: la congelació del tractat SALT II i l'increment del pressupost de defensa per assolir un altre cop la primacia militar del país en el context mundial.

El SALT II afecta principalment el continent europeu. És per això que alguns països del bloc occidental ja van manifestar el seu refús a la congelació plantejada per Reagan.

La raó profunda per la qual es rebutja el tractat la trobem en la idea que Reagan ha escampat per tot el país durant la campanya: els EUA cal que recuperin el "lideratge" mundial partint d'un rearmament que permeti ser la principal potència militar. La imatge nord-americana ha quedat malmesa després de la revolució islàmica i l'afer dels ostatges a l'Iran, i Reagan pretén referla de manera contundent. Parteix dels postulats teòrics de la guerra freda; és a dir, de la necessitat de contenció del perill roig (l'URSS i afiliats) en funció dels interessos de la metròpoli imperial. Manté que no es pot seguir abaixant el cap en segons quines ocasions: compartir el primer lloc mundial amb la Unió Soviètica, com es plantejava aquests darrers anys, ja no entra en els seus plans. "...tornen a tenir vigor els plantejaments de Kissinger durant el període nixo

FONDOMOC

nià sobre el caràcter"universal" de l'interès nacional dels Estats Units,..."[2]

Això es concreta, a nivell pràctic, en un reforçament de l'OTAN però donant absoluta primacia als EUA en detriment del grup de nacions de l'Europa Occidental. Sembla que Reagan vulgui reconquerir per la força la confiança que els seus aliats han perdut: "En el moment en que el món -diu el president- incloent els nostres enemics potencials, tan sols vegi iniciar aquesta tendència, la nostra posició millorarà; el simple fet d'estar iniciant-la ens permetrà negociar amb l'URSS en termes més efectius i realistes"[3].

Però el SALT II i el futur de l'OTAN preocupa a països com França i la República Federal d'Alemanya, que havien adquirit un cert pes dintre l'Aliança Atlàntica. A més cal recordar les darreres reticències europees (Holanda, Dinamarca i Bèlgica) a permetre la instal.lació de míssils nuclears dins el seu territori.

EL PAPER DE L'OTAN

L'OTAN, per això, jugarà noves cartes. Ja era ben clara a l'anterior administració la tendència a reforçar el flanc sud del Mediterrani, amb la reincorporació de Grècia al sistema militar integrat del Tractat(hi era absent des del 1974, temps del conflicte xipriota) i el cop d'estat de Turquia amb el suport indirecte de l'OTAN. Així doncs, la línia de contenció del món socialista es veu reforçada altre cop, després d'uns moments difícils en els quals l'URSS controla l'Afganistan i l'Iran ha escapat de mans nord-americanes.

Una altra carta fonamental pot ser la de l'entrada de l'Estat

espanyol al bloc atlàntic. Quina és la postura de Reagan ?. Si fa no fa,la mateixa que la de Carter. Malgrat que potser sí, de sota mà, creixeran les pressions sobre el govern de l'UCD,l'equip Reagan va deixar ben clar que la darrera decisió correspon als espanyols.

És possible, no obstant, que s'ajorni un cert temps la renovació del tractat sobre les bases i que la negociació sigui més dura, donat que la posició espanyola és la de buscar un tracte de "millor amic" i els EUA voldrà mantenir un fort grau de decisió sobre les bases.

LES DICTADURES DE L'AMÈRICA DEL SUD

Els països que més celebraren la victòria de Reagan foren les dictadures sud-americanes. Per a elles significà la fi de l'estèril debat amb Carter sobre els drets humans i la possibilitat de la creació de l'OTAS (Organització del Tractat de l'Atlàntic Sud).

Reagan ha refermat el seu suport total als règims dictatorials del con sud i el de Bolívia (possiblement la Junta d'aquest darrer sigui reconeguda). El president declarava que "no es podia girar l'esquena a certs països no més perquè no tinguessin el mateix concepte de drets human que tenen els EUA".[4]

Els sectors democràtics que lluiten contra les dictadures respectives han fet saber la seva preocupació d'una més forta repressió interna. Mentre, l'assessor de Reagan per afers llatinoamericans, Roger Fontaine, es permetia declarar que Viola(successor de Videla a la República Argentina)era integrat dins d'una "dreta civilitzada, autoritària, però no torturadora".[5]

Una situació realment delicada és la de Nicaragua, encara feble des del triomf de la revolució sandinista. Les alusions a ella fetes per Reagan durant la campanya foren nombroses, posant la com exemple del que no es podia tolerar ja més. Si persisteix l'actual boicot econòmic a Nicaragua, alguns comentaristes han apuntat l 'inevitable acostament d'aquest país cap al bloc socialista.

Cuba-"l'enemic número u dels EUA a la pròpia Amèrica"-també és un dels temes predilectes del nou president, ja que no vol saber res de normalitzar les relacions amb l'Habana.

També es dóna per sabut l'ajut nord-americà a la Junta Militar de El Salvador a fi que intensifiqui la lluita contra la guerrilla revolucionària, la qual, per la seva banda intentarà provablement forçar l'assalt final al poder.

Amb això és clar que el continent americà pot ser un focus de contínua tensió durant els propers anys.

LA CONFERÈNCIA EUROPEA

Tan bon punt se saberen els resultats de les eleccions, tothom es preguntava com acabaria la Conferència de Seguretat i Cooperació Europea,que es trobava estancada des de feia setmanes.

Tot i que el govern de Carter durarà fins a primers d'any,és a dir, agafarà els dos primers mesos de la Conferència, aquesta no acabarà fins ben entrat l'any 1981. Per tant la influència de

FONDOMOC

Reagan es notarà aviat. I ho farà en el sentit de treure-li importància a la tercera cistella de l'Acta final de Helsinki, és a dir, la que tracta dels drets humans, i en canvi insistir sobre l'afer d' Afganistan i les qüestions de seguretat mundial. No obstant, no crec que la voluntat de negociar de la delegació Reagan sigui molt més gran que la de Carter: "No creu vostè-manifestà-que quan vegin que estem decidits a reconstruir el nostre poder militar es veuran inclinats a seure i negociar?..."[6]

"Eleccions nord-americanes: pallassada "Made in USA"

Finalment hi ha una sèrie de conflictes localitzats sobre els quals interessa saber l'opinió de l'equip Reagan:

ORIENT MITJÀ: Reagan dóna tot el suport a Israel i es nega a reconèixer l'OAP (Organització per a l'Alliberament de Palestina),cosa que França,la RFA i fins i tot España ja han fet. Es preveu,doncs una eternització del problema amb repercussions sobre l'enfrontament Egipte-Israel.

L'ÍNDIC: Reagan és partidari de reempendre relacions amb Formosa, cosa que ha fet aixecar protestes dels dirigents de Pekín, que no volen veure tornar la teoria de les dues Xines.

S'ACOSTA LA III GUERRA MUNDIAL ?

La darrera pregunta és obligada: estem o no estem més aprop de la 3ª Guerra Mundial amb Reagan que amb Carter?. Jo tinc els meus dubtes. Estic d'acord amb J.A. Gonzalez Casanova, de la Universitat de Barcelona,que afirma que qui ha abocat als EUA a conflictes bèl.lics han estat sempre els presidents demòcrates i no pas els republicants.[7]

A més, una cosa és la campanya electoral i una altra de ben diferent, el que es fa un cop installat a la Casablanca.

Per acabar, un detall curiós, que recollia la Vanguardia després de les eleccions:l'augment del pressupost de defensa dels EUA implicarà eliminar dos ministeris creats per l'anterior administració: el de Cultura i el d'energia i medi ambient. "Els diners ja no es poden dedicar a aquestes "vel.leïtats" dels demòcrates. S'ha d'aplicar a les més vitals necessitats: la bomba de neutrons, per exemple".[8]

Doncs,això, rearmament...ARA!

JOAN VILA I TRIADÚ

NOTES:

1. El Pais 2-XI-1980
2. Jesús Mª Rodès. AVUI. 6-XI-1980
3. El Pais. 2-XI-1980
4. AVUI. 7-XI-1980
5 El Pais. 6-XI-1980
6. El Pais. 2-XI-1980
7. El Periódico. 6-XI-1980
8. La Vanguardia. 6-XI-1980.

-oOo- -oOo-

FONDOMOC

·L'OBJECCIÓ POLÍTICA, UNA

El C.O.P. (Col.lectiu per a una Objecció de Consciència Política) som un grup que s'ha constituït fa ben poc. Amb aquest article presentem bàsicament la nostra línia. Notareu que hi fem una crítica a l'estat actual del M.O.C. (Moviment d'Objectors i Objectores de Consciència).Volem deixar molt clar que aquesta crítica no la fem per gust ni per dir que "som els més macos". Ben al contrari, partim de la base que totes les postures són respectables (encara que no ens agradin). Malauradament, potser el que manca al moviment d'objectors en general són precisament postures clares. En aquest sentit, el nostre propòsit no pot ser un derrotisme estèril sinó l'intent d'iniciar un debat clarificador.

****

Explicar què és un grup, pels seus principis, i no pas pel que fa,és sempre incomplet i insuficient.Però no ens queda cap altre remei quan aquest grup acaba de nèixer i per tant la pràctica política portada és nul.la o mínima. Aquest és el cas del C.O.P. (Col.lectiu per a una Objecció Política), grup que tot just fa un mes que acaba de néixer.I malgrat que,com deia fa un moment, no hi hagi una pràctica que corrobori o desqualifiqui les nostres idees, malgrat que encara no és possible comprovar el seu impacte i l'exactitud de les seves anàlisis a través de la seva incidència externa, és evident que el COP representa, si més no, un intent de "rentar la cara a l'objecció" com en diem nosaltres. De fet, ja el nom ho suggereix:objecció de consciència política. I s'evidencia encara més quan ens declarem no no-violents o quan afirmem que la nostra lluita i la lluita dins les casernes, la dels desertors o la dels pròfugs, tendeixen cap a un mateix objectiu.

Doncs bé, aquestes coses dintre el món d'objecció suposen gairebé, gairebé...una heretgia!.

Però, què hi farem, nosaltres fem també objecció de consciència a l'objecció de consciència "normal": l'objecció per motius predominantment ètics, religiosos o, en tot cas, vagament polítics; objectem també a una objecció lligada a la no-violència, una no-violència a més que molt sovint no té en compte moltes,moltes coses com pot ser p.ex.quin és el seu paper dintre de la lluita de classes (sí, de classes!), que no se l'acostuma a veure en les altres lluites i mobilitzacions populars (llevat d'honroses excepcions), una objecció que se li cau la baba davant les paraules de Lanza del Vasto o de Pérez de Esquivel, amt tot el respecte del món vers aquests dos homes.

Una objecció de consciència també que no concep que objecció i lluita dins les casernes tingui alguna cosa a veure...una objecció, en fi, que només veu militars i mi

FONDOMOC

ALTRA FORMA D'OBJECCIÓ

litars, societats militaristes, militaritzades i militaritzables, que esmorça militarisme, dina militarisme, sopa militarisme i fins i tot el somnia: escola militarista, el sexisme és militarisme,... una objecció, en fi, que -en el fons (i si no ja ho veurem en l'actitud davant de la llei i el servei civil estatal)-allò que realment li preocupa és que en el servei civil no hi hagi militars, que no hagi l'objector d'agafar cap arma.. Com si aquest fos el fons de la qüestió. Com si un civil no pogués ser tan autoritari com un militar. Com si una arma fos més mortífera que una destral per tallar arbres a càrrec d'ICONA.

Sé que no fóra vàlid generalitzar aquesta imatge de l'objector. Sé que existeixen molts grups a la Península que entenen l'objecció d'una forma diferent a l'abans exposada; però també conec molta gent que, estant fora el moviment, ens veu d'aquell mode, i sé, a la vegada, de molts grups d'objectors que, si fa no fa, es mouen sota aquells paràmetres.

I aquells paràmetres, per bé o per mal (el temps ho dirà), no són els del COP. Per a nosaltres l'O.C. no té sentit si no és concebuda com una lluita més per canviar el sistema capitalista, coordinada amb les altres lluites i sectors que treballen pel mateix en altres terrenys (polític, sindical, feminista, ecològic,...). Per a nosaltres l'O.C. ha de ser una lluita frontal contra una determinada institució de l'estat capitalista, que és l'exèrcit. D'aquesta manera ens neguem a fer la mili perquè estem convençuts que tant aquesta com l'exèrcit van contra els interessos de la classe treballadora i dels oprimits en general, dintre de la qual i dels quals ens col.loquem. És tracta, doncs, de no col.laborar amb una institució que ha estat, és i serà, per definició, antiobrera i reaccionària. Inserim, en conseqüència, la nostra lluita en el camp de la lluita de classes, per avançar cap a una societat comunista i llibertària, sense exèrcits, estats o capital. I es tracta també d'aconseguir la desaparició del servei militar obligatori, car entenem que aquest, a part de les seves funcions polítco-repressives en cas d'aixecament popular o de guerra entre estats (que seria sempre la seva i no pas la nostra guerra), acompleix unes altres tasques, tant o més nefastes que la primera. Es tracta de la difussió d'una determinada ideologia que podríem caracteritzar a grans trets com burgesa, masclista, espanyolista i autoritària; ideologia que paralitza l'instint de rebellió, ideologia que ens fa ser dòcils a les fàbriques, apolítics en el carrer, masclistes a la casa,...Aquests són, doncs, breument explicats els motius pels quals qualifiquem la nostra O.C. de política.

La nostra segona i gran heretgia és la de no declarar-nos noviolents...Perquè creiem que l'objecció sempre ha estat identificada (perquè així ho hem volgut

FONDOMOC

nosaltres) amb el pacifisme, excloent a molta gent que, no volent anar a la mili tampoc li dóna la gana de declarar-se no-violenta. A part, penso que no es tracta d'hipotecar el treball a un determinat mètode de lluita, sigui aquest quin sigui, que això és molt dogmàtic i que l'experiència de tot el moviment obrer i popular demostra que si bé a vegades les lluites no-violentes tenen èxit, d'altres no; i a l'inrevès que les lluites armades unes vegades triomfen mentres que en altres fracassen més o menys estrepitosament. Per què llavors, creure'ns tenir la recepta, el model ideal de lluita? No es tractarà, millor, d'aplicar en cada circumstància concreta aquella tècnica que es cregui més adequada, sense partir d'esquemes prefixats, que sovint l'únic que fan és que en comptes d'haver-se d'adaptar les teories a la realitat, ens entestem en declarar il.legal la realitat per no revisar la teoria?.

El tercer punt del COP tracta allò que abans parlàvem: de la relació existent entre l'objecció de consciència, almenys entesa pels motius que nosaltres l'entenem, i les altres formes de resistència a la mili, siguin aquestes conscients o inconscients, espontànies o més elaborades. Nosaltres pensem que l'important és lluitar contra el servei militar i, en general, contra qualsevol tipus de servei imposat per l'estat; aquesta lluita, ara bé, pot dur-se tant a dins com a fora de les casernes. És clar que si nosaltres triem per l'O.C. és perquè és el mode d'enfrontar-se amb el S.M. que més clar veiem. Però aquesta raó no ens ha d'impedir plantejar-nos una col.laboració amb altres grups o gent individual que, anant cap a objectius coincidents, almenys a curt termini, es plantegin enfocar el treball sota altres paràmetres.

Un altre eix bàsic sobre el qual es mourà el grup és el de tenir molt present que, a llarg termini, no estem treballant pel reconeixement del dret a l'objecció de consciència, per un bon servei civil (perquè un bon servei civil és aquell que no existeix), sinó per la insubmissió total (tant al S.M. com al S.C.) i col.lectiva.

No ignorem que el M.O.C., en la seva declaració de Landa, es declara contra la conscripció però encara ignorem menys que després d'aquest paràgraf tan valent i dur en ve un altre -al més pur estil palramentari del "sí però..."- que diu, més o menys, que com que es constata (molt aguts!) que la conscripció existeix (és clar, si no per què oposar-s'hi?) l'adopció d'un Servei Civil per part de l'Estat es considera com un pas positiu. Això sí que és dir-ho tot i no dir res. El consens dels objectors no té res a envejar al consens parlamentari!.I és clar, amb una declaració de principis com aquesta et surt gent que et diu -com convençuda- que el MOC és insubmís de tota la vida, i que sembla mentida com no ens havíem adonat abans.

I finalment, ve't aquí el nostre cinquè punt:rebutgem tot servei civil que estigui controlat i organitzat per l'estat. No obstant això, tractarem de portar un treball al barri (per Sant Andreu, més o menys), que si bé no

FONDOMOC

reivindicarem davant al govern com a servei civil sí que ens servirà -esperem-ho- de plataforma de resistència cara a la llei(amb el suport de la gent del barri) i també per fer comprendre que tot servei que organitzi l'estat, sigui militar o civil, armat o desarmat, serveix als mateixos interessos, els de la burgesia, la classe dominant; perquè si no fos veritat per què no deixar-nos l'estat continuar en el barri, ficats en les seves lluites i reivindicacions, si diuen -com diuen- que del que es tracta és de servir al poble?.

parant-se ja des d'ara per treballar contra la llei i preparar la presó...Per desgràcia, però, ens temem que aquella unitat que havia estat una de les principals eines a l'hora d'enfrontar-se amb l'estat es perdrà. Tenim por que la majoria accepteu la llei i el govern se surti amb la seva i se n'enfoti dels 12 punts i de la rapidesa amb què els objectors els obliden quan es veuen la repressió a sobre (i, què hi farem! això és la lluita!). Nosaltres proposem la creació immediata d'una coordinació i estratègia de rebuig entre tots aquells qui, de

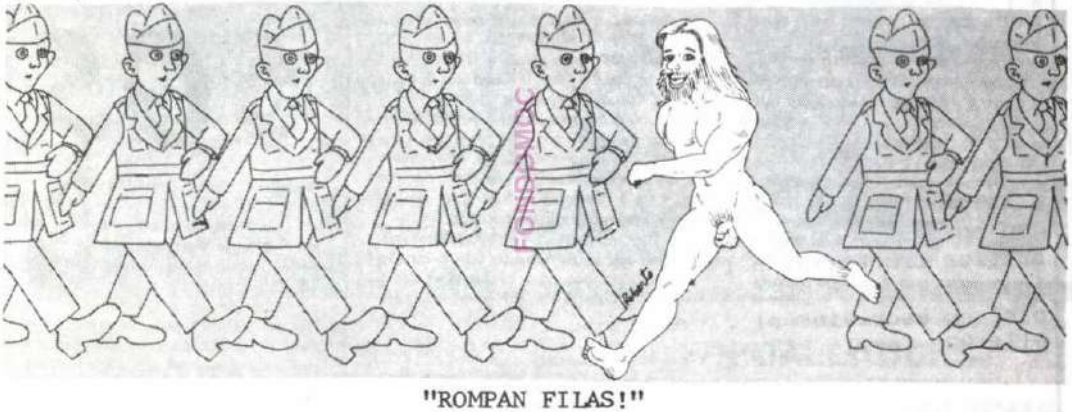

"ROMPAN FILAS!"

D'aquest cinquè punt es desprèn òbviament que NO PENSEM ACCEPTAR LA LLEI D'OBJECCIÓ. A part, ja coneixem el projecte del govern i ens sembla senzillament aberrant. Dels 12 punts bàsics del MOC només en reconeix dos o tres, i a sobre els més intranscedents. És clar; doncs, que el MOC si vol ser una mica coherent amb si mateix ha de rebutjar la llei, però rebutjar-la efectivament, no fent una declaració de rebuig descafeinat (no ens agrada però és un pas endavant..."), ni fent simplement una declaració, sinó predebò, ens comprometem, no a dir nominalment que estem contra la llei, sinó a assumir-ne les conseqüències: anar a la presó; i això per sobre de si uns es declaren insubmissos parcials o totals, si són per motius religiosos, maníaco-depressius o polítics..tant és. El que importa ara és, pensem, coordinar-nos tots els qui no acceptarem aquesta llei i començar una campanya conjunta, respectant és clar les particularitats de cada grup.

Això és tot el que de moment podem dir del COP. El treball

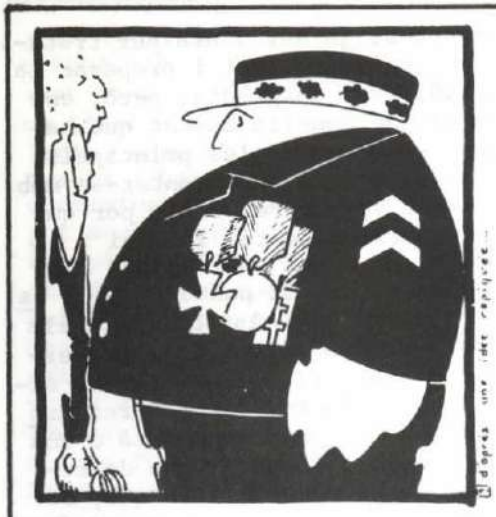

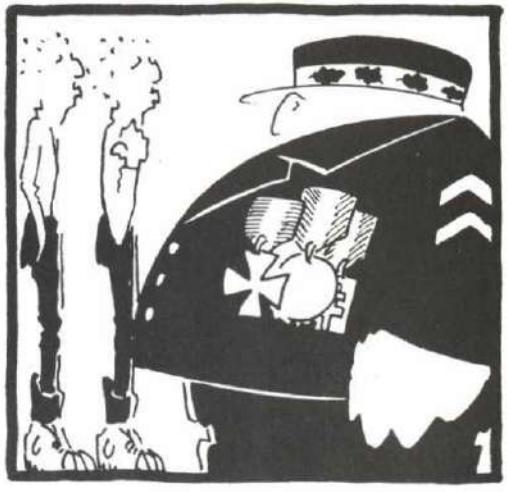

tot just comença.De moment aquests dies són coberts per una intensa feina de preparació de la campanya (que tirarem endavant sols o amb els qui vulguin treballar amb nosaltres).

Si us interessa el projecte podeu posar-vos en contacte amb nosaltres trucant al 3114445 i parlant amb qui es posi al telèfon o si no escrivint al carrer Virgili 97, ler.1a.BARNA-30.

1:De totes formes per a nosaltres els 12 punts no són mínims ja que consagrarien la possibilitat de fer un servei civil estatal cosa per la qual no pensem passar.

ANTIMILITARISME
I
REVOLUCIÓ

C.O.P.

FONDOMOC

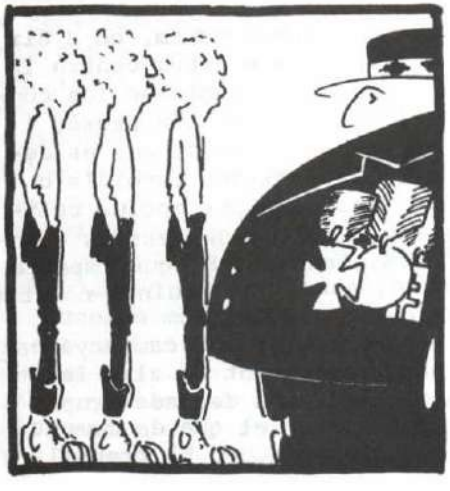

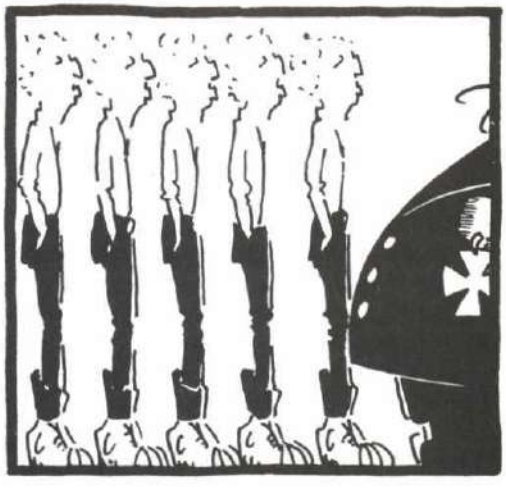

ATEMPTAT ALS TREBALLADORS
COMPLOT CONTRA L'ANARQUISME

Després de quasi tres anys de presó, el proper 1 de desembre, seran jutjats els pressumptes autors de l'atemptat a la sala de festes Scala de Barcelona. Des del ja llunyà 15 de gener del 1978 s'ha escrit molt respecte a l'incendi de l'Scala i en aquests moments, malgrat no conèixer el veredicte judicial, penso que és hora de treure conclusions al respecte, que no faran canviar els resultats del judici, perquè els esdeveniments de l'afer fan entreveure una clara complicitat de l'aparell judicial i del tutor que el determina: l'Estat. Perquè malgrat l'angoixa que suposa escriure amb el record de la mort d'uns treballadors i la tortura física i psíquica que l'empresonament suposa pels detinguts, també treballadors no és ni més ni menys que repetir la veritable crònica de la història secreta del més gran terrorisme del nostre temps: el dels que acumulen els més grans mitjans de destrucció armada davant les mans dels treballadors. I no hem d'oblidar l'incendi del Reichstag, l'a-

justiciament de Sacco i Vanzetti o les acusacions contra Valpreda a Itàlia i els Murray a Irlanda i l'assassinat de milers d'obrers en el curs de la història social.

No pretenc fer una apologia del caràcter obrer, vull ésser objectiu en denunciar l'afer Scala com un més d'aquests muntatges policíacs i la seva incidència en la societat a través dels mitjans de comunicació (desinformació).

No és, doncs, gaire arriscat explicar-se l'afer Scala. Cal objectivitzar-lo des del contingut polític i social que representa: la repressió sobre la dissidència d'aquesta convivència assassina amb el sistema. I el que suposava en aquell moment l'anarquisme i la CNT era la ruptura amb aquest conformisme. No cal anomenar dades o lluites, ni cal recordar el que es vivia en els grups i organitzacions llibertàries, només cal constatar el que resta de tot allò.

Podem explicar-nos ara moltes coses: el muntatge i manipulació informativa(recordeu l'editorial del Noticiero Universal del 16 de l'1 del 78 o aquell programa televisiu per a infants que informava de les detencions dels autors de l'atemptat) o les declaracions de Martín Villa o del mateix Belloch en dates diferents, que afirmaven que calia acabar amb l'anarquisme, perquè era promotor de violència i terrorisme (?).Podem comprendre la connivència judicial(canvi de qualificació de l'atemptat de terrorista a criminal, recordem que les companyies d'assegurances no paguen els atemptats terroristes, i els germans Riba han cobrat prop de 200 milions). On són les denúncies de les tortures aplicades als detinguts tant a la comissaria com dins de la presó ?. Per què no s'accepten les principals proves de la defensa ?. Com s'explica l'error judicial per alliberar la Maite Fabre després de dos anys de presó ? Segurament aquest és el cas dels detinguts, perquè si no, quins problemes hi ha per jutjar-los(no s'explica el continu ajornament del judici o el partit de ping-pong entre l'audiència provincial de Barcelona i l'audiència nacional de Madrid per no fer-se càrrec del judici).

No podem explicar-nos el per què d'unes detencions massives (26 detinguts a Rubí i altres detencions el passat gener), què passa amb la demostrada intervenció d'un confident de la policia en l'atemptat (continua en llibertat i no s'accepta la seva assistència al judici), els innombrables punts foscos que no cal esmentar(amenaces de la màfia, rembadilitat del local,prohibició de la investigació privada sobre l'afer,..).

Però potser el que també cal remarcar és la poca capacitat de resposta de les organitzacions llibertàries, i ho podem explicar perquè també va ésser aprofitat per a fer una caça contra l'anarquisme. L'enfocament de la defensa les primeres reaccions del comitès sembla que han afavorit una despolitització del cas (també cal tenir en compte el temps que ha passat des del fet) i la seva utilització en benefici de determinades tendències.

Tanmateix cal globalitzar les lluites.No podem demanar les llibertats dels presos i oblidar les causes que els han empresonat. I sobretot informar i tenir relació amb la gent per demostrar qui són

FONDOMOC

els terroristes i on és la font de la injustícia. Aquesta creiem que ha de ser la posició per assumir la solidaritat amb els presos.

LLIBERTAT ALS DETINGUTS DEL CAS SCALA I AMNISTIA TOTAL !
SALUT !

Comitè de suport als presos del cas SCALA de Sant Andreu

s#n inn#cents! · entrevista amb les mares dels acusats ·

-GANVA: QUINES ACUSACIONS HI HA EN AQUESTS MOMENTS CONTRA ELS VOSTRES FILLS ?
-MARES: Se'ls acusa d'haver fet còctels, d'haver anat a la manifestació amb ells, d'haver-los tirat a l'Scala, d'haver incendiat l'Scala, d'haver produït quatre morts,...de tot això se'ls acusa, el que passa és que la defensa no ho accepta. La defensa només accepta els còctels i haver anat a la manifestació amb ells,i a la manifestació els donaren al Sr. Gambin. Per tot això se'ls demana 80 anys a cadascun d'ells.
-G:QUINES HAN ESTAT LES DIFICULTATS PRINCIPALS QUE US HEU TROBAT A L'HORA DE VEURE ELS VOSTRES FILLS ?
-M: La primera el fet d'estar lluny i com a conseqüència les despeses econòmiques que representen haver-se de desplaçar d'aquí a Segòvia (més de 3 hores)amb el risc, com m'ha passat a mi,que després no te'l deixin veure, i et donen la ridícula excusa que han canviat les normes. En concret això em va passar la vegada que el vaig anar a veure amb el seu fill que ja tenia un any i que havia nascut quan José ja era a la presó.
-G:COM US VAU ASSEBENTAR I QUINA VA SER LA VOSTRA REACCIÓ DAVANT DE LA DETENCIÓ ?
-M: Jo em vaig assebentar de l'incendi de la sala de festes Scala per la ràdio quan estava a la botiga, i li ho vaig comentar a una altra senyora que estava d'acord amb mi que allò era un atemptat feixista, que tenien ganes que explotés alguna cosa i no podia ser d'una altra manera, després resulta que arribo a casa i a la TV veig el meu fill entre els acusats. Em vaig posar a cridar com una boja, van venir totes les veïnes, va venir la meva germana corrent, i quan em va passar vaig poder anar amb ella a la comissaria. Allà vaig voler veure el meu fill i després de molt insistir me'l van portar. Estava com inflat. Quan li vaig preguntar com es trobava va negar haver sofert cap mena de tortura i es va atribuir la res'onsabilitat de l'atemptat a l'Scala. Em vaig posar a plorar perquè en aquell moment

FONDOMOC

de confusió i nerviosisme m'ho vaig creure sense adonar-me que havien pressionat en Javier perquè davant meu digués el que els interessava. Més tard vaig saber pels pares de Pili que a ella no l'havien torturat però a Javier molt. Una de les tortures psíquiques perquè firmessin la declaració era posar-los davant les seves companyes detingudes també (Rosa i Pilar) amenaçant-los que si no firmaven "se las follarían" davant d'ells.

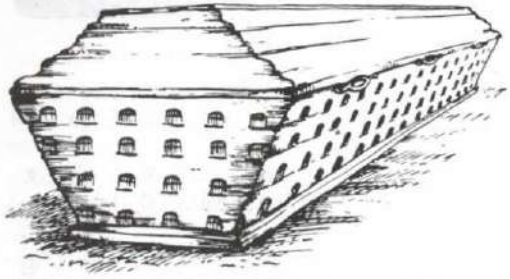

-G:TENIM ENTÈS QUE HAN PASSAT ALGUNS MESOS EN CEL.LES DE CÀSTIG. PER QUIN MOTIU ?

-M: Sí, van estar tres mesos a Ocaña i quan de nou van ser traslladats a Segòvia continuaren en cel.les de càstig i a més en vaga de fam. S'havien solidaritzat amb Agustín Garcia Coronado (de ERAT) que estava malalt i li havien de fer una revisió mèdica com cal. Van fer protestes de diversos tipus com trucar el metge contínuament i això els molestava. També els arribava la premsa de CNT i se'ls la va prohibir. Protestar per això va ser un motiu oficial per a ser traslladats a Ocaña.En el camí els van pegar molt. Quan van arribar allà els van fer entrar per un passadís format per policies als dos costats que els van donar molts cops de porra.Van ser col.locats en petites cel.les individuals sense poder-se veure, els van fer despullar i van continuar pegant-los. De nit baixaven els funcionaris, obrien les celles i si algú protestava el tornaven a castigar. Sempre havien d'estar amb una actitud submissa i el cap baix.Quan no els pegaven psicològicament els hi feien la punyeta contínuament (els trencaven objectes personals,no ens deixaven veure'ls el temps acordat,...)

-G:COM HAN CANVIAT LES VOSTRES VIDES ARRAN DE VEURE-US DIRECTAMENT IMPLICADES EN AQUEST CAS?

-M: Pots comptar, el fet de veure la gent pel carrer, d'escoltar música, de cantar quan estàs fent feines,...fins i tot a nivell familiar amb els nostres marits i fills que sembla que només visquem amargades pensant exclusivament amb ells. De tota manera el que més ens dol és que els tinguin per assassins i a més, assassins de quatre obrers, que això és molt gruixut! a quatre obrers quan ells han estat lluitant tota la seva vida al seu costat, és que és molt greu. En certa manera que els haguessin agafat per qüestions polítiques era una cosa que no ens hauria sorprès ja que sabíem on militaven, però que se'ls acusés de vulgars assassins...

-G:A QUINS NIVELLS US ESTEU MOVENT ?

-M: En principi, nosaltres hem format un comitè que ja porta funcionant un any, posant taules a totes les festes de barris, venent adhesius, uns dossiers que hem fet, fent xerrades-debat, anant a veure personalitats, és així com ens estem movent. Perquè tenim molt clar que si no es mobilitza la gent se'ls carreguen i la cosa és així.

FONDO MOC

Jo una vegada que vaig anar a veure el meu Javier em va dir:

"Mira mare, la cosa és molt clara ja portem dos anys tancats,no s'ha mogut ningú quan pensàvem que molta gent ho faria. Si no et mous tú que ets la meva mare, oblídat que no es mourà ningú. Pensa una cosa, que quan es van carregar en Puig Antich, l'enterrament va ser preciós de flors, de gent que plorava,però el Puig Antich se'l carregaren perquè tota aquesta gent que plorava en l'enterrament no s' havia mogut abans".

Als nostres no els mataran perquè han tret la pena de mort però els carregaran trenta anys com si no fos res, si no hi ha una mobilització popular i forta.

Demà anem al Parlament, hem anat a la Generalitat, a l'Ajuntament i estem en contacte amb Amnesty International.

-G:QUÈ HA PASSAT AMB ELS DOS FESTIVALS QUE S'HAN INTENTAT DE FER EN FAVOR DEL CAS SCALA ?

-M: Bé, les dues vegades ens ho han prohibit. El sots-governador civil ens va dir que si ho fèiem amb el nom de Cas Scala ens el prohibiria sempre. Així mateix en ho van dir, què volen, que diguem mentides o què ?. Mentres els nostres fills estiguin presos hem de denunciar-ho. No hem de dir mentides, els nostres fills són innocents i diem QUE SÓN INNOCENTS, si diem que és per al Cas Scala, és per al cas Scala. La denegació del festival data del dia 18 i no ens van lliurar l'ordre fins el dia 22 que era dissabte i a més al migdia perquè no tinguéssim temps de recórrer a cap lloc. Les raons eren el no haver vist les lleis de contractació d'artistes de 1'any 1935, i que a més les raons que nosaltres donàvem per a fer el festival(sufragar amb el fons recollit les despeses del judici) eren mentida, ja que els advocats són d'ofici. Però això no és cert ja que els advocats no són els designats per 1'audiència sinó que han estat els propis acusats els qui han escollit advocats particulars.

A més a més dins de les prohibicions haurïem de dir que un programa que havíem gravat per a Ràdio Nacional, a última hora i per raons que tots sabem ens ho van tallar

-G:QUI ÉS PER A VOSALTRES L'AUTÈNTIC RESPONSABLE DEL QUE VA PASSAR A LA SALA DE FESTES SCALA ?

FONDOMOC

-M: Tot ha estat un muntatge policial i podem afirmar que en la pràctica el responsable ha estat Joaquín Gambín. Tanmateix per a nosaltres està clar que darrera d'ell hi ha implicats personatges de més altes esferes, sinó, a què venen tantes dificultats a l'hora d'aclarir el que realment succeí ?

AMNISTIA TOTAL!

Cárcel
sombra de rejas
crucificando libertades.
Cruces y más cruces
cementerio de las alas
que ya son fósiles.
Vuelos petrificados,
pétreos muros y
uniformes de piedra.
Cárcel dentro de otra cárcel
llamada "soledad y miseria".
Carceleros sepultureros de
hombres "VIVOS".

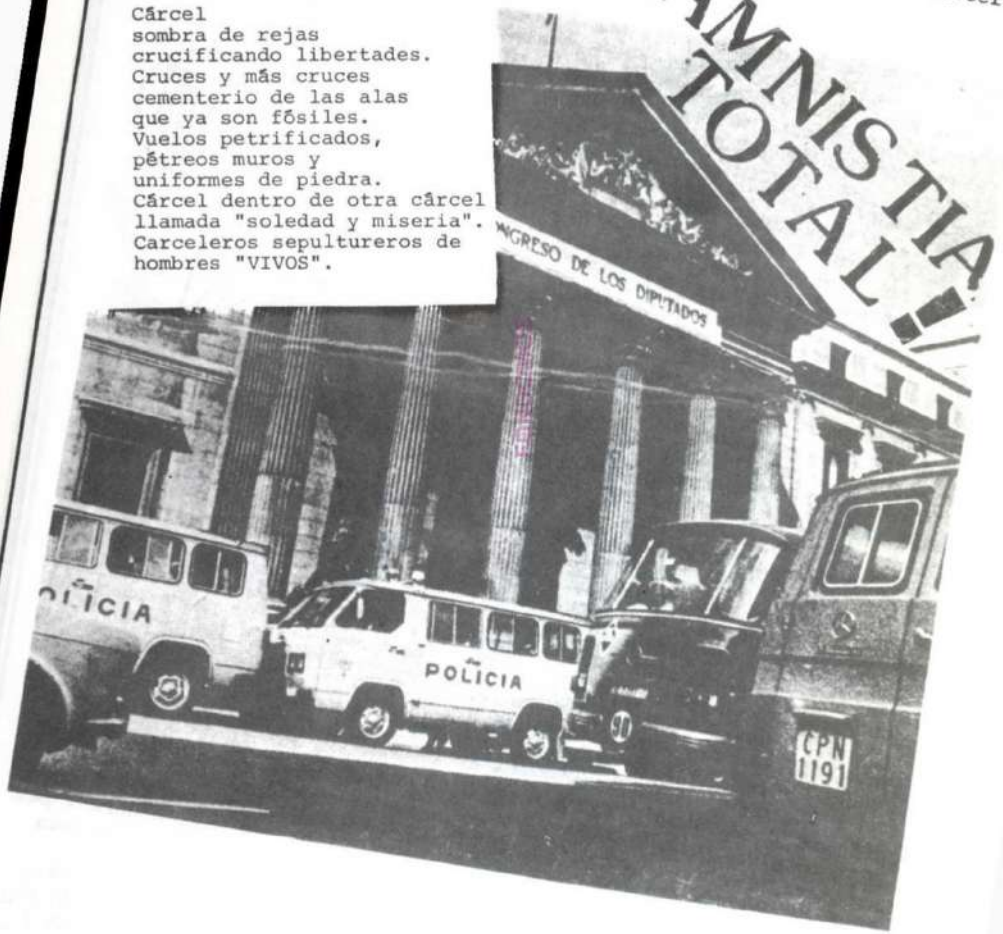

LLEI ANTITERRORISTA? NATURAL!!

A darrers d'octubre el Congrés aprovava una nova llei antiterrorista, que pocs dies després seria també beneïda per la cambra senatorial. Era qüestió d'afanyar-se, deien tots plegats, ja que l'antiga llei tenia un termini de dos anys i, per tant, acabava a finals de desembre.

En el Parlament quasi bé ningú no digué ni ase ni bèstia. Els partits de l'esquerra majoritària esmenaren algun punt perquè en alguna cosa s'havia de notar -caraí!- que C.D. i l'U.C.D. eren partits diferents al PSOE i al PCE, i que ells representaven l'oposició; però en el moment de la votació-quan s'imposava el seny- s'alinearien amb els senyors Fraga, Suárez i cia..I és que a l'hora de defensar la "Pàtria" de la "subversió interna" cap d'ells mai no ha escatimat esforços. Només Bandrés i Sagaseta, per no variar, votarien en contra.

I pel que fa a fora del Parlament, algunes organitzacions d'extrema esquerra o independentistes posarien el crit al cel, malgrat que del cel no baixaria, possiblement perquè tampoc no tenien força. El cas fou però que ningú no mogué un dit contra l'esmentada llei donant a entendre que vivim en un estat harmoniós, amb el qual tots estem d'acord i on tothom està d'acord en "erradicar el terrorisme vingui d'on vingui". A conseqüència d'aquest silenci, la burgesia espanyola, aliada amb la catalana i sobretot la basca (el Partit Nacionalista Basc es permeté el luxe d'abstenir-se en la votació, tenint cura de la seva imatge cara el poble basc però perquè sabia molt bé que seria aprovada igualment)) ens marcava un nou gol: la llei antiterrorista; és a dir, la repressió contra tots aquells sectors que realment qüestionen

l'actual model econòmic i polític. I a més tenint ara aquesta llei un caràcter indefinit "para reprimirnos mejor".

Queda clar pel to que adopto en aquest article que la llei m'ha caigut malament des de bon començament, i amb ella totes les mesures antiterroristes en general, mesures que desborden el mateix marc de la llei. I si m'hi declaro certament contrari no és tant perquè parteixi de la consideració que amb ella es deté molta gent innocent i també es tortura o que tothom té dret a un advocat, siguin quins siguin els crims que hagi comès, sinó perquè jo també

FONDOMOC

intento lluitar contra l'opressió dels pobles i dels treballadors/es i, en conseqüència, quan s'està criminalitzant qualsevol grup o persona que lluita pel mateix -faci servir els mitjans que siguin, al capdavall molt sovint aquests no poden ser elegits lliurement pels oprimits- també m'està acusant de terrorista a mi.

Precisament és per tot el que explico que crec comprendre profundament l'actuació d'aquest estat sota el qual ens ha tocat (sobre)viure. Trobo lògic que torturi i reprimeixi amb brutalitat. Em semblen ben normals i sensates les paraules del P.N.B., en boca del senador Jàuregui, quan deia: "En el País Vasco hay una guerra revolucionaria marxista-leninista de carácter clandestino que sólo podrá ser combatida con otra guerra clandestina dirigida por el Estado"[1] o les declaracions de Suárez en el mateix sentit quan parla de mitjans secrets de lluita contra el "terrorisme" (els assassinats, les tortures i les violacions del Batallón Vasco-Español, potser, i per posar un exemple, senyor president?) I tampoc no m'estranya que se celebrin judicis-farsa (Scala, p.ex.) s'apliqui la llei antiterrorista a companys i companyes per pintar a les parets eslògans al.lusius a aquell judici o per haver fet una pel.lícula sobre els assassinats de la policia a Madrid l'any passat, o què la patronal adopti postures intransigents i gairebé feudals (Olarra, Lemòniz, Crimidesa). Qui s'indigni seriosament davant d'actuacions o de declaracions com aquestes és que s'havia cregut el que li deien a l'escola sobre l'aparent neutralitat i bondat de l'Estat o bé li havien explicat de Maquiavel només que d'ell es deriva la paraula "maquiavèlic. No em pot estranyar, finalment, res quan ara per posar per cas, llegint l'EGIN d'ahir i d'avui m'assabento que la policia espanyola deixà escapar els autors de l'atemptat contra un bar de refugiat a Hendaia (Euskadi Nord) o que Suso Baamonde, cantant galleg, ha estat comdemnat a 6 anys de presó per ultratge a la nació espanyola, en una cançó. I vés, de què m'havia d'estranyar si tot això és ben normal i lògic!. Si l'Estat capitalista -i tots els senyors que dia a dia l'encarnen- no està fent més que complir amb la seva obligació!. Si és que estan per això! Que ningú els acusi de negligència, que no és veritat, que cometerien una injustícia!. Deixem-ho en tot cas per Fraga i cia., que vol anar massa de pressa i declarar ja l'estat d'excepció perquè el pobre home és nerviós de mena (recordeu-vos si no de quan el carrer era seu) i no observa les coses fredament i amb un mínim de serenitat.

És clar que hom podria acusar el govern de jugar brut, de no respectar els drets humans (tal com denuncia l'últim informe d'Amnesty), drets humans que, d'altra banda, s'ha compromés a protegir en nombroses declaracions oficials i internacionals. És clar que, fins i tot, podem tirar en cara al govern el no fer sovint cas a les lleis, aquestes lleis que ell mateix ha fet. Però, quin sentit tindria ? Quan s'ha vist que els opressors juguin net, si són opressors precisament perquè -i des de que- tenen les mans tacades ?. Com pensar que l'oligarquia s'arriscarà a per

FONDOMOC

dre la seva dominació, per tal de respectar alguns drets dels treballadors ?.Seria absurd, l'estat no els serviria de res (és clar que a nosaltres no ens serveix de res)!.

Com molt bé digué fa uns dies l'ex-fiscal general de l'Estat, Juan Manuel Fanjul, parlant del "terrorisme":"No es poden exagerar els drets humans, perquè podria conduir a la derrota de la societat i de l'Estat" (s'entén que es refereix a la seva derrota, la de la classe capitalista). És evident, en resum, que l'Estat, perquè pugui tirar endavant l'objectiu que en aquest període se li ha confiat; és a dir, la reestructuració del capitalisme espanyol per fer front a la caiguda de la taxa de guany de la burgesia, necessita tant d'uns partits i sindicats "obrers" dòcils, que acceptin estatuts dels treballadors, lleis bàsiques "de empleo" o reduccions de plantilla amb "sentit de la responsabilitat, de la moderació i del sacrifici", com d'unes mesures fortes per impedir que tots aquells qui no acceptin el joc puguin obstaculitzar-lo, ja sia l'esquerra abertzale i les organitzacions armades -ETA (m), ETA (p-m) i Comandos Autónomos Anticapitalistas- a Euskadi o bé el moviment llibertari, els independentistes gallegs o catalans, l'extrema esquerra o els moviments obrers i populars espontanis, a la resta de l'Estat espanyol. I d'aquí ve la utilitat -i la necessitat per al capital- de la Llei Antiterrorista, que cal a més completar amb d'altres instruments com ara la prohibició de passar comunicats de les organitzacions armades (no fos cas que encara ens posséssim a favor seu!), la repressió constant dels drets obrers més elementals (l'assemblea com a portantveu dels treballadors o el dret de manifestació) o la cooperació antiterrorista internacional a través del Consell d' Europa o amb França,...

Que ningú no s'alci, doncs, contra aquestes mesures si no és per posar-se al costat dels qui les pateixen i per lluitar cap aconseguir objectius, si més no, semblants: l'alliberament dels pobles -de tots i cadascun dels treballadors i treballadores que els componen- de l'explotació que el capitalisme, representat políticament per l'estat actual, els sotmet.

JORDI GARCIA I JANÉ
26.11.80

NOTA.1:EGIN, 19.11.1980

ALLIBERAMENT DELS GRANS IDEALS
****

Precisament
Leonardo da Vinci
ens ensenya:
"El que només esmenta autoritats
demostra fer bon ús de la seva memòria
però no pas
de la seva raó"

A veure si d'una vegada apreneu això:
Imiteu Leonardo
Allibereu-vos de les autoritats !

ERICH FRIED

FONDOMOC

PRINCIPALS CARACTERÍSTIQUES DE LA NOVA LLEI ANTITERRORISTA

1-) Es poden suspendre:

.el dret a ser posat en llibertat o a disposició judicial abans de 72 hores després de la detenció. Amb la nova llei es podrà detenir una persona i tenir-la 10 dies a comisaria(suposeu per a fer-li què).

.el dret a la inviolabilitat del domicili i a no ser registrat sense autorització del jutge.

.el dret a la inviolabilitat de les comunicacions (postals, telefòniques, telegràfiques,...).

2-) Es pot necessitar sense necessitat de manament judicial o autorització si la policia suposa que són "terroristes".

3-) Es tipifiquen com a delictes inclosos en la llei "les accions que pretenguin el tall o paralització dels serveis públics essencials per a la comunitat, sense perjudici del que disposi la legislació sobre l'exercici del dret de vaga"(aquest 'unt és nou respecte a l'anterior llei i com veieu és molt greu. Una vaga de correus pot així constituir delicte de terrorisme).

DRET DE REGULACIÓ

I
No l'excepció
sinó l'estat d'excepció
confirma
la regla

Quina regla?
Per impedir la resposta
a aquesta pregunta
es proclama
l'estat d'excepció

II
L'estat d'emergència
es troba
a l'abast
de la llei marcial

És a dir
no més lluny
que la llargària del cos
d'una democràcia
assassinada

ERICH FRIED

IDENTIFICACIÓ

Una democràcia
en la qual no es pugui dir
que no és una veritable democràcia
és realment
una veritable democràcia?

ERICH FRIED

Contra les joguines bèl.liques

Aquesta entrevista ha estat feta a un membre del "Col.lectiu per una Pedagogia No-Violenta", que aquest fi d'any,no pas per primera vegada, porta una campanya contra les joguines bèl.liques, sofisticades i masclistes.

GANVA-Per començar podríeu parlar nos de la valoració de la campanya de l'any passat.

C.P.N-V- Va ser el primer cop que a Barcelona es duia una campanya d'aquesta mena, si bé ja feia anys que a determinades escoles i altres llocs de l'estat s'havia tractat el tema. En ser una campanya nova va tenir força acollida en els mitjans de comunicació; ara bé, crec que vam arribar poc als esplais,escoles,etc. a causa de la improvisació i la falta de material pedagògic.

D'altra banda en alguns mitjans de comunicació va ser manipulada. Així, mentre nosaltres l'enfocàvem amb un caire antimilitarista, aquests l'enfocaven amb un sentit anti-delinqüència i antiterrorista.

GANVA- Quins són els plantejaments i principals objectius de la campanya?

C.P.N-V- Aquests no varien gaire de l'any passat. Pretenem denunciar la funció de les joguines bèl.liques, masclistes i sofisticades.Considerem que les joguines bèl.liques i la T.V. introdueixen en el nen uns patrons de comportament violents, autoritaris i masclistes que poc a poc va assimilant. Així el "futur home" accepta l'exèrcit com una cosa positiva. Alguns pedagogs creuen que la joguina bèl.lica mostra al nen la realitat de la guerra i la violència social, i no regalar-li aquestes joguines seria amagar-li una part de la realitat amb la qual tard o d'hora s'ha de trobar. Nosaltres no estem d'acord amb aquest argument; als que defensen això caldria preguntar-los com és que no hi ha cap joguina que ensenyi al nen la lluita de classes, quan el fet que un patró s'oposi a les reivindicacions d'uns treballadors en vaga passa molt més sovint que un conflicte armat a nivell mundial o una guerra entre dues galàxies.

FONDOMOC

Pel que fa a la joguina sexista o moralista, també hi tenim molt a dir ; amb la divisió de jocs per raó de sexe es perpetua el domini del mascle. Així mentre el nen juga a guerres amb pistoles, la nena pentina les nines i juga a fireta. Per últim també lluitem contra la sofisticació de la joguina i contra la televisió, ja que, en comptes d'augmentar la creativitat, l'espontaneïtat i la imaginació, la disminueixen.

Per a nosaltres l'alternativa a aquestes joguines són tots aquells jocs que contribueixen a desenvolupar la creativitat i la imaginació del nen a la vegada que serveixen per conèixer el propi cos i el món exterior tal com és, sense mites de guerres ni perills d'invasions d'altres galàxies

GANVA-Com valores l'actual sofisticació de la joguina en general i de la bèl.lica en particular. Quina diferència hi ha entre aquesta sofisticació i el típic joc d'infants del bastó en forma d'espasa?

En els darrers anys les joguines senzilles fetes de cartró, llauna, drap o fusta, han estat substituïdes per complicats "artilugis" de plàstic, amb piles, llum que a més de restar participació del nen suposen una gran càrrega econòmica i es trenquen de seguida; per exemple un robot Mazinger a piles val 5,000 ptes, i un cotxe de policia teledirigit per ràdio unes 9 o 10.000 ptes i gasta 150 ptes de piles en dues hores. Pel que fa a l'espasa de fusta, es combatia amb un enemic que el veus cara a cara. Amb els Mazinger, raigs làsser o les naus del "Comando G", l'enemic ja no és una persona sinó una nau espacial o un planeta que cal destruir o desintegrar.

GANVA-Com sabeu hi ha algun país on estan prohibides les joguines bèl.liques. Quins són els motius i si és convenient aquestes prohibicions.

C.P.N.V.- Les prohibicions de joguines bèl.liques , per mi, serveixen de molt poc. A Suècia no es poden vendre fusells de plàstic però sí figures de plàstic d'indis i cow-boys. L'objectiu principal no és prohibir determinades joguines sinó que la televisió deixi de projectar pel.lícules bèl.liques o anuncis de joguines de guerra, al mateix temps que els pares i educadors en prenguin consciència.

GANVA-Com penseu continuar la campanya ?

C.P.N.V.- Una novetat d'aquest any és que poguem instal.lar un estand al Saló de la Infància, però encara no hi ha res de segur. Com deveus saber cada any els militars hi posen tancs i canons perquè els nens hi juguin i els vegin.

GANVA- I per acabar, què us van regalar els Reis l'any passat ?

Uns quants milers de peles de dèficit i la satisfacció que la campanya sortís bé amb els escassos mitjans econòmics i pedagògics de què disposàvem.

NOTA : QUI VULGUI COL.LABORAR EN LA CAMPANYA O DESITGI CARTELLS, DA
ADHESIUS, DOSSIERS, ETC., QUE PASSI PEL CASAL DE LA PAU QUALSEVOL DIA A PARTIR DE LES 7 DEL VESPRE.

FONDMOC

I PART

C.S.C.E.: història d'un fracàs?

PER EN QUIM PAÑART

I.-

Durant aquests darrers mesos els mitjans de comunicació de masses ens han vingut bombardejant amb la celebració de la CSCE (Conferència de Seguretat i Cooperació Europea) a Madrid,"villa del reino".

Per molts de nosaltres, sobretot els més joves, les sigles CSCE no eren més que uns signes desconeguts, el significat dels quals, ens resultava més aviat misteriós.

A poc a poc ens anàrem assabentant que constituïa un gran honor per a l'Estat espanyol ser la seu d'aquesta Conferència on es discutirien temes tan importants per a tots com els drets humans, el desarmament i la cooperació entre els diferents estats d'Europa...

Coneguérem també, l'existència d'un preciós document, anomenat Acta de Helsinsky, ple de valuosíssimes declaracions, firmades i tot, en què es prenien acords concrets a l'entorn d'aquells temes.

Potser per alguns, aquestes notícies varen significar un llampec d'esperança. Aquella esperança teoritzada pels pacifistes liberals d'entreguerres i basada en el diàleg i la raó com a formes supremes d'enteniment entre els Estats, de superació de les tensions i com a camí cap a un món millor. Un món sense l'esglai permanent de l'amenaça nuclear, un món on els estats es respectessin mútuament i alhora ho fessin de forma escrupulosa els drets i llibertats dels seus súbdits.

Aquestes esperances, malauradament, es van enfonsar ràpidament.

El clima internacional en els darrers mesos s'havia anat deteriorant a marxes forçades. La situació al Golf Pèrsic, la invasió d'Afghanistà i la decisió de l'OTAN d'implantar els missils nuclears a Europa, el boicot als jocs olímpics de Moscou...semblaven enterrar definitivament els gloriosos i esperançadors temps (des de l'òptica abans esmentada) de la distensió.

Aquells temps en què s'havien assolit acords concrets sobre "desarmament" : SALT, MBFR (reducció mútua i equilibrada de forces),.. la mateixa Conferència de Seguretat.

Aquest marc general ha afectat també, com és lògic, la Conferència de Madrid.

Sorgiren nombroso problemes en el moment de posar-se d'acord en un ordre del dia. Fins al punt que finalment es va haver de realitzar el solemne acte d'inauguració de la Conferència sense saber del que s'anava a parlar.

Aquests esdeveniments suposen, al meu parer, una gerra d'aigua freda per aquelles concepcions "racionalistes" de les quals parlava abans.

I és que sembla clar que tot el procés de distensió, amb les seves pujades i baixades, no venia determinat per la bona o mala voluntat d'uns o d'altres sinó per definits i molt concrets interessos polítics i econòmics.

FONDOMOC

Han estat les diferents conjuntures econòmiques i no pas els pressumptes interessos dels cap d'estat, les que han determinat principalment, la necessitat de "controlar" o d'accelerar la cursa d'armaments (amb el que això suposa d'una major o menos creació d'amenaces justificatòries de noves necessitats armamentistes).

Tota la resta, les grans declaracions de principis i d'intencions no són sinó (en el millor dels casos) palla destinada a tranquilitzar consciències potser turmentades (les seves?).

Una bona mostra d'això que dic la tenim en la mateixa Acta d' Helsinki, document importantíssim que fóra meravellós si haguessin començat per creure-se'l ells.

(ESCENA 1 : Una gran sala plena de gom a gom per a homes molt ben vestits, diplomàtics ajutjar per les carteres que porten, vibra de les grans rialles, en diferents idiomes, produïdes per aquest, en llegir un d'ells des d'una tribuna l'Acta d'Helsinki. TELÓ).

II.-

La història mateixa de la CSCE sembla apuntar clarament en la direcció que abans assenyalava. És una història llarga marcada totalment per l'evolució de les contradiccions i tensions a nivell de les principals potències.

La II Guerra Mundial havia produït importants canvis en tota l'estructura internacional de poder. L'antiga potència hegemònica capitalista, la Gran Bretanya, enfonsada econòmicament per la guerra,havia estat substituïda pels Estats Units, als quals aquesta serví per desenvolupar una gegantina maquinària econòmica i militar que junt amb l'estat que havien quedat els altres països europeus li assegurà un indiscutible lideratge.

Per altre costat hi havien els països de l'Est amb la direcció indiscutible, també, de l'URSS. Era l'època de la guerra freda, un període fosc, ple d'acusacions mútues i de tensions. Ambdues tendències esgrimien l'espantall de l'enemic roig/capitalista.

HAI HITLER !!

Fos com fos, el cert és que la guerra freda serví a soviètics i nord-americans per afermar les seves respectives posicions en llurs camps, delimitats clarament a Yalta i a Postdam.

En aquest context, l'any 1954, que apareix la primera proposta sobre un tractat de seguretat col.lectiva a Europa, és formulada pel ministre d'afers exteriors de l'URSS, Molotov (no el confon

FONDOMOC

gueu amb un còctel calent del mateix nom que es fa servir en ocasions assenyalades com el Primer de Maig, p.ex.).

L'URSS està molt interessada en la ratificació d'un tractat que consagri les variacions en les fronteres que es van produir al final de la II Guerra Mundial, especialment el cas de la R.D.A. .

La reacció dels països occidentals, llevat de França, és totalment negativa, ja que una de les principals armes amb què els EUA pressionen els països de l'Est és amb la reivindicació de la reunificació alemanya.

Aquest procés, de propostes de l'Est rebutjades pels occidentals es mantindrà una bona colla d'anys fins al 1967 en què els occidentals comencen a considerar la possibilitat d'una empresa semblant.

Així es van succeint les propostes dels països "socialistes".

El mateix 1954, l'URSS cursa una invitació a 24 països convidant-los a una conferència sobre seguretat europea per celebrar-la el mes de novembre.

EUA, França i Gran Bretanya responen al mateix dia que aquesta havia de començar posant condicions difícilment acceptables pels soviètics.

Tres anys més tard el ministre polac d'afers exteriors exposa el seu pla: el pla Rapacki, que consistia en la creació d'una zona desnuclearitzada en el centre d'Europa. Concretament la proposta és: si la RFA i la RDA imposen una prohibició de producció i emmagatzemament d'armes nuclears al seu territori, Polònia, farà el mateix. Aquest pla potser fou una de les propostes de "desarrament" més serioses fetes des de la II Guerra Mundial.

El Pla Rapacki topa evidentment amb la reacció totalment negativa dels EUA. No obstant això el Pla continua essent actualitat en els propers anys ja que fou presentat amb diverses modificacions sense ser acceptat pels EUA.

Evidentment els països "socialistes" estaven i estant interessats a arribar a formes concretes de control d'armament perquè les despeses d'aquesta mena allà (contràriament als països capitalistes on significa una de les principals fonts d'acumulació de capital) suposen una veritable càrrega que impedeix el desenrotllament d'altres sectors de molta importància, cosa que no vol dir que l'URSS no estigui interessada en la cursa d'armaments sinó que el seu interès prové més de les necessitats polítiques, principalment de la creaci'o d'un clima d'amenaces que asseguri la militarització i el control de la població i dels altres estats satèl·lits.

A partir de l'any 1972 l'actitud dels EUA va canviant i es mostra més obert a converses amb l'URSS. Així el 1973 se signa un acord entre els EUA, la Gran Bretanya i l'URSS de suspensió de proves nuclears. S'inaugura l'etapa de la distensió. Etapa "gloriosa" que, per cert, sembla haver-se acabat ja.

CONTINUARÀ

FONDO MOU

PER PROBLEMES ECONÒMICS ENS HEM VIST OBLIGATS A ACCEPTAR PUBLICITAT EN LES NOSTRES PÀGINES. CONFIEM QUE HO SABREU COMPRENDRE.

ARMAMENTO EFECTIVO PARA ACCIONES EFICACES
Una familia de armas extra-ordinarias
FABRIQUE NATIONALE HERSTAL S.A.
División Defensa y Seguridad : A su entera disposición
B-4400 HERSTAL (Bélgica)
EXPLOSIVOS ALAVESES, S.A.
SIG
Cohetes
Lanzadores
Lanzadores para aeronaves, vehículos terrestres y navales
Sistemas integrales de armas aviones, vehículos terrestres
Miras de combate
Intervalómetros
Sistemas electro-hidráulico control
Lanchas rápidas
IA - 58 PUCARA
Avión biturbohélice STOL de ataque y apoyo táctico
ARMAMENTO
Bombas Propósitos Generales (1000 lbs. - 250 lbs. - 100 lbs.)
Cohetes - Coheteras Múltiples - Bombas Napalm
PARACAIDAS
Para uso de tripulación de aeronaves y tropas